

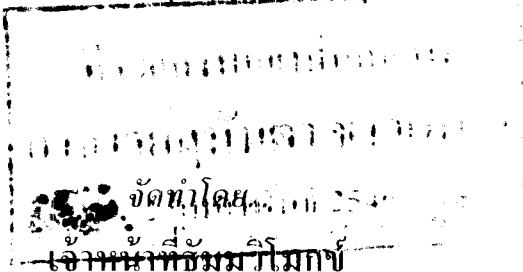
หลวงพ่อ ตอบปัญหาธรรม

ฉบับพิเศษ เล่ม ๑

โดย...พระราชพรหมญาณ

(หลวงพ่อพระมหาวิระ ถาวโร)

วัดจันทาราม (ท่าซุง) อ.เมือง จ.อุทัยธานี

วัตถุประสงค์ของการจัดพิมพ์

หนังสือเล่มนี้เป็นการพิมพ์เผยแพร่ในด้านเกร็ดความรู้ต่าง ๆ จากมุมหนึ่งของพระพุทธศาสนา ซึ่งได้รวบรวมมาโดยย่อจากหนังสือ “อัมมวิโมกข์” ในคอลัมน์ “หลวงพ่อดตอบปัญหา”

การที่ได้นำเรื่องเหล่านี้มาก็เพราะว่า หลวงพ่อพระราชพรหมยาน (หลวงพ่อพระมหาวิระ ถาวโร) (ฤๅษีลิงดำ) ท่านได้สนทนาธรรมกับบรรดาญาติโยมพุทธบริษัททั้งหลาย ท่านมีความประสงค์ที่จะคุยอย่างเป็นกันเองแบบลูกหลาน ไม่จำเป็นต้องมีพิธีรีตองในการขึ้นเทศน์บนธรรมาสน์เสมอไป เมื่อผู้รับฟังเหล่านั้นมีปัญหาข้องใจ ก็จะได้ซักถามให้เข้าใจ เพื่อผลการรับฟังทั้งเด็กและผู้ใหญ่ ด้วยคำอธิบายสั้น ๆ เพราะการอธิบายยืดยาว หรือหนักในด้านวิชาการจนเกินไป ก็จะสร้างความเบื่อหน่ายให้แก่ผู้รับฟัง

และเรื่องเหล่านี้จะช่วยให้ท่านผู้อ่านทุกวัย มีความรู้ความเข้าใจในการประพฤติปฏิบัติให้ถูกต้องตามหลักธรรมคำสอนของพระพุทธเจ้า แต่พอสบาย ๆ ไม่ทำตนให้เคร่งเครียด หรือย่อหย่อนจนเกินไป

หากท่านผู้ใดจะนำไปเผยแพร่เป็นอนุสรณ์ เนื่องในงานทำบุญต่าง ๆ เช่น งานทอดกฐินทอดผ้าป่า งานอุปนกิจศพ และแจกเป็นที่ระลึกแก่ญาติมิตรของท่านหรือแจกตามโรงเรียนต่าง ๆ เป็นต้น โปรดติดต่อ สำนักงานอัมมวิโมกข์ วัดท่าซุง อ. เมือง จ. อุทัยธานี ๖๑๐๐๐

คณะผู้จัดทำ

๒๐ กันยายน ๒๕๒๕

อานิสงส์สร้างพระพุทธรูป

ผู้ถาม : “หลวงพ่อกะ การสร้างพระพุทธรูป กับการถวาย
ปัจจัยอย่างไหนมีอานิสงส์ดีกว่าคะ...?”

หลวงพ่อกะ : “การสร้างพระพุทธรูปจัดว่าเป็น พุทธบูชา ถ้าใน
เรื่องกรรมฐานจัดเป็น พุทธานุสสติกรรมฐาน ถ้า
ถวายจากคนไปเกิดเป็นเทวดา มีรัศมีกายสว่างไสวมาก ถ้ายถวาย
ปัจจัยถวายเป็นของสงฆ์ จัดว่าเป็น พุทธบูชา ธรรมบูชา สังฆบูชา
จัดเป็น จาคานุสสติกรรมฐาน เกิดมาชาติหน้าก็รวย

การสร้างพระถวาย ด้วยอานาจพุทธบูชาทำให้มีรัศมี
กายมาก เป็นคนสวย ตามที่พระพุทธเจ้าตรัสว่า

“พุทธบูชา มหาเดชะวันโต”

“การบูชาพระพุทธเจ้ามีเดชอานาจมาก”

แต่ถ้ามีอำนาจแต่ขาดศตางค์ก็อดตายนะ ไซ้ไหม...
แต่งตัวเป็นจอมพลแต่ไม่มีศตางค์ในกระเป๋า แยะนะ...

อีกแบบหนึ่ง มีศตางค์มาก ๆ แต่ขาดอำนาจราชศักดิ์ก็
โดนโจรปล้นอีก ฉะนั้นทำมันเสีย ๒ อย่างเลยดีไหม...?"

ผู้ถาม : "ดีค่ะ...แต่ได้ยินเขาว่า การสร้างพระพุทธรูปนี้ควร
สร้างพระประธานจึงมีบุญมาก"

หลวงพ่ : "ก็เขียนไว้ซิ สร้างพระประธาน องค์เล็กองค์ใหญ่
ก็เขียนไว้ ก็เป็นพระพุทธรูปเหมือนกัน เราสร้าง
แล้วก็ได้บุญแล้ว ใครไปโยนทิ้งก็ช่วยเอง"

ผู้ถาม : "ถ้าหากว่าจะย้ายพระประธานไปบูชาเป็นประธาน
วัดอื่นจะได้ไหมคะ...?"

หลวงพ่ : "เรื่องของบูชา สำหรับที่วัดนี้ถือว่าเขาถวายมาเพื่อ
บูชา ตั้งอยู่ที่ใดก็ตามถ้าพระย้ายไปที่อื่นนอกเขตถือว่า
ย้ายเจตีย์ ทางวินัยท่านปรับอาบัติ และถ้าของนั้นเขาถวายสงฆ์
เขามีเจตนาเฉพาะจุดนั้น ถ้าเราเอาไปถือว่าขโมยของสงฆ์ อันดับ
แรกเขาลง บัณเฑาะว์ไว้ก่อน ของสงฆ์นี้แม้แต่เศษกระเบื้องถ้า
นำไปก็ลงบัณเฑาะว์เลย"

ผู้ถาม : "หลวงพ่เจ้าคะ การสร้างพระพุทธรูป ทำด้วยโลหะ
กับทำด้วยปูน อย่างไหนจะดีกว่ากัน เจ้าคะ...?"

หลวงพ่ : "ถ้าเป็นเจตนาของฉันทนะ ชอบให้ทำด้วยปูนมากกว่า
ปั้นด้วยปูนแล้วก็ปิดทอง เพราะอะไรรู้ไหม...เพราะพระ

ปูนไม่มีใครขโมย พระโลหะเพลอหน้อยเดียวคนตัดเศียรแล้ว
ดีไม่ดีเอาไปทิ้งองค์ ฉะนั้นปูนดีกว่า มีอานิสงส์เท่ากัน ราคาถูกกว่า
ทนทานและรักษาง่ายกว่า”

หลวงพ่อบอก : “การสร้างพระพุทธรูปนี้เป็น พุทธบูชา เป็น พุทธา-
นุสสติ ในกรรมฐาน ๔๐ กอง ท่านบอกว่ากำลัง พุทธา-
นุสสติ เป็นเหตุให้เข้าถึงนิพพานได้ง่ายที่สุด ง่ายกว่ากองอื่น ก็
เห็นจะจริง เพราะว่าพระพุทธรูปของท่านอยู่ที่นิพพานนี้ และท่านก็
เป็นต้นตระกูลของพระนิพพาน ใช่ไหม...ทีนี้ถ้าเราต้องการสร้างให้
สวยตามที่เรารชอบ เห็นแล้วก็ทำให้จิตใจสดชื่น จิตมั่นก็นึกถึงพระ
อยู่เสมอ ถ้าจิตนึกถึงพระพุทธรูปองค์นั้นอยู่เสมอ ก็จัดเป็น
พุทธานุสสติกรรมฐาน ถ้าใจเราเกาะพระพุทธรูปเป็นปกติ ดาย
แล้วลงนรกไม่เป็น ฉะนั้นถ้าหากโยมเห็นว่าพระที่ทำด้วยโลหะสวยกว่า
ชอบมากกว่า โยมก็สร้างแบบนั้น”

ผู้ถาม : “หลวงพ่อบอก ถ้าหากว่าเดินไปเช่าตามร้านกับการจ้าง
เขาหล่อให้แล้วเททองเอง อานิสงส์จะได้เท่ากันไหม
คะ...?”

หลวงพ่อบอก : “กุศลน้อยกว่าที่เขาทำสำเร็จแล้ว เพราะว่าเราต้อง
เหน็ดเหนื่อย ดีไม่ดีหวั่นเสีย ที่เขาทำเสร็จแล้วนะ เรา
ก็เลือกดูเอาตามใจชอบ ใช่ไหมล่ะ วิธีการแบบนี้ไม่ได้เกิด
ประโยชน์อะไรเลยนี่ ร้อนก็ร้อน เหนื่อยก็เหนื่อย บางทีไอ้ตัว
ร้อนตัวเหนื่อนี้มันตัดเลย

ทำบุญทุกอย่าง ทำให้จิตสบาย กายสบาย อันนี้ถือว่า มีผลสูง ถวายสังฆทานนี้มีค่าสูงมาก การที่นิมนต์พระมาเลี้ยงข้าวที่บ้าน ๔-๕ องค์ อานิสงส์เป็นสังฆทานเหมือนกัน แต่ดีไม่เต็ม น้อยกว่าอย่างนี้ เพราะยิ่งกว่า ดีไม่ดีคนแก่งบ้าง คนดุ่มบ้าง เราไม่ชอบใจก็โมโห ไอ้ตัวโมโหนี้แหละมันกัด ไข้ไหม...?”

ผู้ถาม : “หลวงพ่อกะ ถ้าเรามีพระบูชาเราควรจะหันหน้าไปทางทิศไหนคะ...?”

หลวงพ่อกะ : “พระบูชาที่นิยมกัน เขาหันหน้าไปทาง ทิศตะวันออก ถ้าหันไปทาง ทิศใต้ กับ ทิศตะวันตก สดางค์ไม่เหลือใช้ ลองดูก็ได้”

ผู้ถาม : “เป็นเพราะเหตุใดคะ...?”

หลวงพ่อกะ : “อันนี้ฉันไม่รู้ละ รู้แต่ว่าสมัยหลวงพ่อบาน ถ้าลูกศิษย์ ท่านหันหน้าพระพุทธรูปไปทาง ทิศตะวันตก หรือ ทิศใต้ ท่านบอกว่าควรหันไปทาง ทิศตะวันออกหรือทิศเหนือ”

ผู้ถาม : “แล้วอย่างพระพุทธรูปที่บอกว่ายังไม่ เบิกพระเนตร หมายความว่าอย่างไรคะ...?”

หลวงพ่อกะ : “ถ้ายังไม่ เบิกพระเนตร แสดงว่ายังไม่มีลูกตา พระองค์ไหนมีลูกตาแล้วพระองค์นั้นเบิกพระเนตรแล้ว ไข้ไหม...” (ผู้ถามหัวเราะ)

หลวงพ่อกะ : “ฉันว่ามันเป็นพิธีสมัยก่อนโน้นละมัง คือเขาปั้นพระพุทธรูปแล้ว ยังไม่ได้ทำลูกตา เลยหาช่างมาทำลูกตา

พิมพ์เผยแพร่

- ครั้งที่ ๑ กันยายน ๒๕๒๕ ถึง
ครั้งที่ ๔๖ กุมภาพันธ์ ๒๕๔๔ รวมทั้งสิ้น ๔๓๑,๖๐๐ เล่ม
ครั้งที่ ๔๗ เมษายน ๒๕๔๔ จำนวน ๑๐,๐๐๐ เล่ม
ครั้งที่ ๔๘ กรกฎาคม ๒๕๔๔ จำนวน ๑๐,๐๐๐ เล่ม
ครั้งที่ ๔๙ พฤศจิกายน ๒๕๔๔ จำนวน ๑๐,๐๐๐ เล่ม
ครั้งที่ ๕๐ มีนาคม ๒๕๔๕ จำนวน ๑๐,๐๐๐ เล่ม
ครั้งที่ ๕๑ สิงหาคม ๒๕๔๕ จำนวน ๑๐,๐๐๐ เล่ม
ครั้งที่ ๕๒ พฤศจิกายน ๒๕๔๕ จำนวน ๑๐,๐๐๐ เล่ม

สงวนลิขสิทธิ์ ในการพิมพ์เพื่อจำหน่าย

อานิสงส์สร้างพระพุทธรูป.....	๑
อานิสงส์การทอดกฐินและการทอดผ้าป่า.....	๙
อานิสงส์ถวายสังฆทาน วิหารทาน และธรรมทาน....	๑๕
ปัตตานโมทนามัย กับ ไวยาวัจจมัย.....	๓๕
อานิสงส์การรักษาศีล.....	๓๗
อานิสงส์การเจริญพระกรรมฐาน.....	๔๘
อานิสงส์อุปสมบทบรรพชา.....	๖๐
อานิสงส์คาถาพระปัจเจกโพธิ์.....	๗๐
การอุทิศส่วนกุศล.....	๘๐
การชำระหนี้สงฆ์.....	๙๑
อุปมากรรม.....	๙๘
ปัญหาการบริโภคเนื้อสัตว์.....	๑๐๐
ปัญหาการเข้าทรง.....	๑๐๙
ปัญหาเครื่องรางของขลังและพระบรมสารีริกธาตุ.....	๑๑๑
บุญถวายสังฆทาน.....	๑๑๖
บุญพระกรรมฐาน.....	๑๒๐

มากกว่า เวลานี้ก็เลยเอาวิธีการนั้น พระที่วัดฉันไม่ต้องเบิกเนตร เห็นท่านมีตาทุกองค์ ใครเขาถามว่า เบิกพระเนตรหรือยัง...ฉันไม่ทำละ มีแล้วนี่ ควรจะเบิกเนตรเราให้ดีกว่าเนตรท่านดีกว่า ใช่ไหม...?”

ผู้ถาม : “แล้วถ้าหากว่าเรามีพระพุทธรูป แต่พระเนตรท่านปิด อย่างนี้ต้องเบิกพระเนตรไหมคะ...?”

หลวงพ่ : “เอาละซิ จินไปเบิกเข้าตาท่านฉีกแน่ บาบ ต่อไปชาติหน้าตาเหลือก”

ผู้ถาม : (หัวเราะ) “คือท่านหลับตานั่งสมาธิคะ”

หลวงพ่ : “เขาทำหลับตาก็ปล่อยให้หลับตา ทำสมาธิก็ต้องหลับตา ใช่ไหม...?”

ผู้ถาม : “หลวงพ่ครับ การถวายพระพุทธรูปองค์เล็ก ๆ กับ ถวายพระประธานองค์ใหญ่ ๆ พระประธานในโบสถ์นะ ครับ จะมีอานิสงส์เหมือนกันหรือเปล่าครับ...?”

หลวงพ่ : “เหมือนกัน คือเขียนเหมือนกัน เขียนว่า “อานิสงส์ ถวายพระพุทธรูป” ...แต่ว่าเราไปเทียบกันไม่ได้นะ สุดแล้วแต่กำลังใจ ถ้าคนที่เขามีฐานะน้อย เขามีเงินจริง ๆ แค่ว่าสร้างพระพุทธรูปขนาด ๓ นิ้ว ทำด้วยปูนปลาสเตอร์ แต่ว่ากำลังใจ เขามั่นคง ฐานะมันแค่นั้นก็มีอานิสงส์สูง ถือว่าเขาทำดีที่สุดของ ฐานะอยู่แล้วใช่ไหม...

สร้างพระประธานในโบสถ์ อานิสงส์ก็คือสร้างพระพุทธรูป

รูป ถ้าหากว่าเจ้าของคิดว่าจะสร้างเพื่ออวดชาวบ้าน ก็ผู้สร้างองค์เล็ก ๆ ไม่ได้ เพราะคิดด้วยจิตบริสุทธิ"

ผู้ถาม : "แล้วถวายพระประธานเพื่อแก้บนเล่าครับ คือว่าลูกชาย
ง่อง ๆ แ่ง ๆ ใจไม่ค่อยดี ก็คิดว่าถ้าหากลูกชายแข็งแรง
ดี จะถวายพระประธานประจำอุโบสถสักองค์หนึ่ง จะแตกต่างกับ
ถวายพระประธานเนื่องในการไม่แก้บนไหมครับ...?"

หลวงพ่อ : "ต้องดูเจตนา ก่อน เราแก้บน แต่ตั้งเจตนาให้ลูกนะ
ถือว่าสร้างพระพุทธรูปไว้ในพระพุทธศาสนา เพื่อ
สักการะของคนและพระ มันจะมีอันสงฆ์เหมือนกัน แต่ถ้าคิดแบบนี้
เพราะลูกเราไม่ตาย เพราะการถวายพระพุทธรูปอย่างนี้อันสงฆ์
น้อยมาก เพราะมีการแลกเปลี่ยน

เราบนก็จริงแท้ แต่คิดว่าการสร้างพระพุทธรูปนี้
สร้างไว้เป็นที่สักการะของคนและพระเถร ก็ถือว่าเราสร้างไว้ใน
พระพุทธศาสนา ไม่ถือเป็นการแลกเปลี่ยน ถ้าคิดว่าแก้บนมันเป็น
การแลกเปลี่ยน แต่ว่าเราบนไว้จริง แต่ว่าเจตนาเราตั้งไว้อีกหน่อย
หนึ่ง"

ผู้ถาม : "เรื่องพระประธานผ่านไป ทีนี้ เรื่องพระแตก มี
บางคนเขาบอกว่า ห้อยพระที่แตกหรือหัก ลูกเมียจะ
ทะเลาะกัน พระศุกร์จะเข้าพระเสาร์จะแทรก บางคนถึงขนาดเอา
เศียรพระหัก ๆ แดก ๆ ไปไว้ตามคันไถ ตามวัด ความจริงเป็น
อย่างไรครับหลวงพ่อ...?"

หลวงพ่ : “ถ้าจะให้แน่คุณก็ลองห้อยดูก่อน ใครได้พระสมเด็จ
แตก ๆ มาให้ฉันทีเหอะ ฉันเอาหมด...ความจริงมันไม่
ได้เป็นอย่างนั้นหรอก มันจะด่ากันเองนะ เลยไปโทษพระไช้
ไหม...แต่ว่าที่เห็นเขาถือกันก็คือ พระพุทธรูปถ้าชำรุดเขาไม่บูชาไว้
ที่บ้าน อันนี้ไม่มีตำรา อาจจะมีประสบการณ์ก็ได้นะ

แต่พวกที่โบราณเขาเขียนบอกไว้ต้องระวังหน่อย บาง
ทีมีประสบการณ์ แต่หาเหตุมาไม่ได้ก็ต้องเชื่อเหมือนกัน อย่างสมัย
หลวงพ่opan ถ้าลูกศิษย์ท่านหันหน้าพระพุทธรูปไปทางทิศตะวันตก
หรือทิศใต้ อันนี้ไม่มีเรื่องทะเลาะกัน แต่สงวนใจไม่เหลือใช้ ท่าน
บอกว่าควรหันไปทางทิศตะวันออก หรือทิศเหนือ ที่นี้หากว่าเรา
เห็นว่าชำรุด เราตกแต่งให้ดีก็คงจะดีมั้ง”

ผู้ถาม : “หลวงพ่ขอรับได้ทราบที่หลวงพ่จะ สร้างแทนพระ
สำหรับพระพุทธรูปข้างพระอุโบสถวัดท่าซุงนั้น อยาก
จะทราบว่าการสร้างแทนพระมีอานิสงส์อย่างไรขอรับ...?”

หลวงพ่ : “สร้างแทนก็เหมือนกับการสร้างพระพุทธรูป คือ
แทนพระพุทธรูปเขากพร่องอยู่ เราทำให้เต็มอย่าง
นางวิสาขาหรือพระสิวลี อานิสงส์ไม่ใช่น้อยนะ อานิสงส์ใหญ่
มาก คนจะรวบแล้วนะ วาสนาบารมีจะสูง สร้างแทนพระ หนุน
พระให้สูงนะ แล้วพระพุทธรูปเจ้าด้วยนะ เราฐานะก็จะดีขึ้น”

ผู้ถาม : “ดิฉันและน้อง ๆ ได้สร้างพระพุทธรูปปิดทองฝังเพชร
ขนาด ๓๐ นิ้ว ถวายเป็นพุทธรูป ไปไว้ที่วัดท่าซุง พอ

ถวายแล้ว หลวงพ่อให้พรว่า “ขอให้รวยทุกคน รวยเท่าพระพุทธเจ้านะลูก” กราบเรียนถามหลวงพ่อกว่า รวยเท่าพระพุทธเจ้าเขารวยแบบไหนเจ้าคะ...?”

หลวงพ่อ : “จะเอาแบบไหนล่ะ จะเอาแบบทรัพย์มาก หรือจะเอาแบบกิเลสหมด...?”

ผู้ถาม : “ตอนนี้เอาทรัพย์ก่อนก็แล้วกันค่ะ เพราะเศรษฐกิจไม่ค่อยดี”

หลวงพ่อ : “พระพุทธเจ้านี้รวยมากเพราะกิเลสหมดนะ คือว่าพระพุทธเจ้าใครบอกรับทรัพย์สินนะไม่ถูกหรอก ที่นั่งอยู่ที่ทรัพย์ที่นำมาให้เป็นของพระพุทธเจ้าทั้งหมดนะ ฉันไม่คิดว่าเป็นของฉัน พระพุทธเจ้าเสด็จไปที่ไหนไม่เคยจน อย่างวิหารของนางวิสาขาเขาสร้างราคาเท่าไร ก็รวมความว่าพระพุทธเจ้ามีทรัพย์สินมากราคาเป็นล้าน ๆ โกฎิ เอารวยแบบนั้นก็แล้วกันนะ”

หลวงพ่อมักให้พรอย่างนี้เสมอว่า “รวย รวย รวย”

อานิสงส์

การทอดกฐินและการทอดผ้าป่า

ผู้ถาม : “การทอดผ้าป่า บางแห่งเขามีชะนีกับฟุ่มไม้ แต่ที่วัด
ทำเช่นนี้ไม่เห็นมีอะไรเลย อานิสงส์จะสู้มีชะนีได้หรือ
เปล่าคะ...”

หลวงพ่ : “สู้ไม่ได้หรอก เพราะไม่มีร้อง “ตัวไว้อ ๆ” คือว่า
ผ้าป่านี้นะ เดิมทีเดียวพระพุทธเจ้าท่านแนะนำให้
ถวายสังฆทานท่านบอกว่าถวายของไม้เจาะจงรูปหนึ่งรูปใด มีอานิสงส์
มากเป็นสังฆทาน ที่นี้ต่อมาญาติโยมมีน้อย พระมาก แลจะ
ประเคนองค์ใดองค์หนึ่งก็เกรงใจองค์อื่น เลยเอาแบบนี้ก็แล้วกัน
เราไม่เจาะจงพระเอาไปแขวนตามต้นไม้ใกล้กุฏิหรือป่าช้า ถ้าพระ
องค์ไหนพบ ชักเอาไปก็ถือว่าเป็นสังฆทาน เขาถือตามรูปนี้นะ
ต่อมาญาติโยมอยู่ไกลป่า เลยไปตัดกิ่งไม้มา ชะนีก็

ชนะปloom คือไม่มีความจำเป็นนะ ถวายผ้าป่าก็คือถวายสังฆทาน
นั่นเอง ก็ทำมันตรงไปตรงมาก็หมดเรื่อง”

ผู้ถาม : “ที่วัดทำซุง ชอบใจอยู่อย่างครับ คือไปถึงก็ถวายได้เลย
ไม่ต้องไปว่า อิมานี อีมานะ สู้สะดวกนิของหลวงพ่
ไม่ได้”

หลวงพ่ : “จะไปว่าอะไร เขาตั้งใจมาตั้งแต่บ้านแล้ว ที่น่านะ
หมายถึงหลาย ๆ คนด้วยกัน ต้องว่าน่า ดีไม่ดีหัวหน้า
ว่ามากเกินไป รำคาญ บุญหล่นอีก อันที่จริงพระท่านก็ทราบแล้ว
ว่าเป็นสังฆทาน ผู้รับองค์เดียวก็ไม่มีสิทธิ์ใช้แต่ผู้เดียว”

ผู้ถาม : “ปัจจุบันโรงเรียนหลายแห่งมักจะหาเงินเข้าโรงเรียน
โดยการทอดผ้าป่า มีผ้าไตรจีวรเสร็จ แล้วก็แบ่งถวาย
พระเล็กน้อย ส่วนใหญ่ก็เข้าโรงเรียน ลูกมีความไม่สบายใจ
เกรงว่าบุญอันนี้จะไม่สมบูรณ์แบบ เกรงว่าจะเป็นของสงฆ์ไปด้วย
ลักษณะอย่างนี้อาจเรียนถามหลวงพ่ว่า ได้บุญมากกว่าหรือบาป
มากกว่าเจ้าคะ...”

หลวงพ่ : “ความจริงถ้าบอกเขาตรง ๆ ว่าจะไปช่วยโรงเรียนนะ
แล้วก็บอกเขาว่าส่วนหนึ่งก็จะถวายพระ ถ้าทำตามนั้น
อาณิสต์สมบูรณ์แบบ พุดตรงไปตรงมานะ โกงไปโกงมาไม่ได้
หมายความว่าส่วนใดถวายพระ นั่นเป็นสังฆทานแท้ ส่วนใดที่ให้
โรงเรียนก็เป็นทานบารมีไป เป็นทานส่วนบุคคลนะอาณิสต์ต่ำหน่อย”

ผู้ถาม : “เมื่อปี พ.ศ.๒๕๒๗ กระผมเป็นหัวหน้าจัดทอดผ้าป่า

หลายครั้ง ได้เงินเป็นจำนวนมาก แต่เวลาเดินทางไปผมก็ซื้อขนม
เลี้ยงกันในรถ เลี้ยงเหล้าเลี้ยงอาหารก็หลายครั้ง ตอนนั้นผมพูดส่วง
เมื่อได้พบหลวงพ่อก็อยากจะชดใช้เวรกรรมที่กระทำไว้ จึงขอ
ปรึกษาหลวงพ่อกับว่า เราควรจะเพิ่มดอกเบี้ยเท่าใด พระยายมจึงจะ
โอโหสิครับ...?”

หลวงพ่อกับว่า : “เอ...เดี๋ยว ๆ ขอคำติดคอ ได้ตั้งแล้วตอนนี้(หัวเราะ)
มีน้ำเล่าตอนนั่งสมาธิท่านลุง (พระยายม) ถึงได้ขึ้นมา

ถาม “มีเรื่องอะไร ลุง” บอก “วันนี้มีธุระ” อันนี้จริง ๆ นะ”

ผู้ถาม : “แสดงว่าท่านรู้ล่วงหน้าหรือครับ...?”

หลวงพ่อกับว่า : “ใช่ ท่านรู้ว่าฉันจะได้สตางค์ เรายังงี้ก็แล้วกันนะ
ประเดี๋ยวก่อน คนที่ไปกินด้วยกันคือพวกเดียวกัน
หรือเปล่า พวกออกสตางค์หรือเปล่า ต้องดูก่อนนะ ถ้าเงินที่อื่น
คนอื่นด้วย ก็ควรชำระหนี้สงฆ์ไป

ถ้าหากว่าคนที่ไปเป็นคณะ เราเรียไรเฉพาะคณะนั้นนะ
แล้วไปด้วยกันซื้อแบ่งกันกิน อันนี้ไม่เป็นไรต่างคนต่างกิน ลงก็
ด้วยกัน แต่คงไม่ลง คือว่าถ้าเรียไรเฉพาะคนนั้น เขาทร

อันนี้ไม่เป็นไรถ้าเอาเงินจากคนอื่นไปด้วยอันนี้ควรชำระหนี้

ผู้ถาม : “ต้องเป็นวัดที่เราเคยไปทอดใจไหมครับ...?”

หลวงพ่อกับว่า : “วัดไหนก็ได้ เข้าเขตสงฆ์ก็แล้วกัน ใคร
ก็จัดการแก้ไขเสีย”

ผู้ถาม : “หลวงพ่อกับว่า การทอดผ้าป่า กับ

อย่างไรได้อานิสงส์มาน้อยกว่ากันคะ...?”

หลวงพ่อ : “ความจริง ผ้าป่า กับ กฐิน เป็นสังฆทานด้วยกัน
ทั้งคู่ละ แต่ถ้าอานิสงส์โดยเฉพาะกฐินได้มากกว่า
เพราะว่ากฐินมีเวลาจำกัด จะทอดตั้งแต่แรม ๑ ค่ำ เดือน ๑๑ ถึง
กลางเดือน ๑๒ แต่อานิสงส์ได้ทั้งสองฝ่าย คือ ผู้ทอดก็ได้ พระผู้
รับก็ได้ พระผู้มีอำนาจคุ้มครองพระวินัยได้หลายสิกขาบท
ทำให้สบายขึ้น

ต้นเหตุแห่งการทอดกฐินนี้ ก็มี นางวิสาขา เป็นคนแรก
ในสมัยนั้นพระพุทธเจ้าท่านทรงบัญญัติการจำพรรษา เพื่อป้องกัน
พระไปเดินเหยียบต้นพืชต้นข้าวที่ชาวบ้านเขาปลูกไว้ในฤดูฝนไม่ให้
เสียหาย

ครั้งเมื่อออกพรรษาแล้ว ภิกษุชาวปาฐา ๓๐ รูป
เดินทางไปเฝ้าพระพุทธเจ้า ในเวลานั้นพระสงฆ์ทั้งหลายมีผ้าจำกัด
เพียง ๓ ผืนเท่านั้น เมื่อมาถึงในขณะนี้นางวิสาขาเฝ้าพระพุทธเจ้า
อยู่พอดี เห็นพระมีผ้าสบงจีวรเปียกโชกด้วยน้ำฝนและน้ำค้าง จึง
กราบทูลขอพระแต่พระพุทธเจ้าว่า “หลังจากออกพรรษาแล้ว ขอ
ตราประชาชนทั้งหลายมีโอกาสดวยผ้าไตรจีวรแก่คณะสงฆ์ด้วย
พระพุทธเจ้าก็ทรงอนุโมติ

ส่วน ผ้าป่าก็เป็นสังฆทานแต่อานิสงส์จะน้อยไปนิดหนึ่ง
ถึงสองอย่างก็เป็นสังฆทานเหมือนกัน แต่เป็นสังฆทานเฉพาะกิจ
สังฆทานไม่เฉพาะกิจ โดยเฉพาะอย่างยิ่งผ้าป่า ผู้ให้ก็ได้านิสงส์

ผู้รับก็มีอานิสงส์แต่เพียงแค่นี้ เป็นอันว่าทั้งสองอย่างนี้ถือว่า อานิสงส์การทอดกฐินมากกว่าผ้าป่าแต่ว่าการทอดกฐินปีหนึ่งครั้งเดียว ผ้าป่าทอดได้หลายครั้ง อานิสงส์ผ้าปาย่อมได้มากกว่านะ”

ผู้ถาม : “แล้วองค์กฐินที่แท้จริงเป็นอย่างไรละ...?”

หลวงพ่ : “องค์กฐินจริง ๆ คือ ผ้าไตร นอกนั้นเป็นบริวาร เวลา

กรานกฐินจริง ๆ เรากรานกันแต่ผ้า การถวายก็ไม่ยาก เรามีผ้าจีวรผืนหนึ่งหรือว่าสบงผืนหนึ่ง หรือว่าสังฆาฏิผืนหนึ่ง อย่างใดอย่างหนึ่งก็ได้ เขาเรียกว่า จุลกฐิน หรือจะถวายทั้งไตรก็ได้ เขาเรียกว่า ปกติกฐิน แต่ถ้าถวายไตรจีวรครบทั้งวัด เขาเรียกว่า มหากฐิน

ฉะนั้นจะถวายมากก็ได้ ถวายน้อยก็ได้ อานิสงส์เหมือนกัน โดยเฉพาะที่วัดท่าซุง จัดเป็นกฐินสามัคคี เป็นเจ้าภาพร่วมกันทุกคน ได้อานิสงส์เท่ากันหมด

สำหรับการทอดกฐินครั้งหนึ่ง พระพุทธเจ้าท่านเคยเทศน์ คือพระพุทธเจ้าทรงพระนามว่า พระปทุมุตตระ ท่านเคยเทศน์วาระหนึ่ง สมัยที่พระพุทธเจ้าองค์ปัจจุบันเป็น มหาทุกคตะ

คำว่า มหาทุกคตะ นั้นจนมาก เป็นทาสของท่านคบคิดได้ไปฟังเทศน์จากพระพุทธเจ้าว่า อานิสงส์กฐินนี้มีมาก ท่านจึงกลับไปชวนนาย แต่นายก็มอบหมายทรัพย์สินสมบัติให้ท่านเป็นผู้จัดการทุกอย่าง ท่านมหาทุกคตะอยากมีส่วนร่วมในทานนี้ด้วย แต่ไม่มีอะไรมีแค่เสื้อผ้าเก่า ๆ ของคนที่มิดชิดด้วยเพียงชุดเดียว

จึงนำไปแลกที่ร้านในตลาด มีด้าย ๑ กลุ่ม เข็ม ๑ เล่ม เอามา
ร่วมในการทอดกฐินกับเจ้านาย เพื่อปรารถนาเป็นพระพุทธรเจ้าใน
อนาคตกาล

พระองค์ทรงตรัสว่า คนถวายผ้ากฐิน หรือร่วมในการ
ถวายกฐินทานครั้งหนึ่ง จะปรารถนาเป็นพระพุทธรเจ้าก็ได้ จะ
ปรารถนาเป็นพระอัครสาวกก็ได้ จะปรารถนาเป็นพระอรหันต์ก็ได้

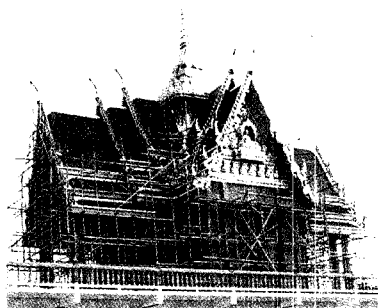
แต่ถ้าหากว่ายังไม่ถึงพระนิพพานเพียงใดอนิสงส์จะ
ให้ผลแก่ท่านผู้นั้น เมื่อตายจากความเป็นคนไปเกิดเป็นเทวดา
แล้วก็จะลงมาเป็น พระเจ้าจักรพรรดิ ปกครองโลก ๕๐๐ ชาติ

เมื่อบุญน้อยลงมาจะเป็น พระมหากษัตริย์ ๕๐๐ ชาติ
เป็นมหาเศรษฐี ๕๐๐ ชาติ เป็นอนุเศรษฐี ๕๐๐ ชาติ เป็นคหบดี
๕๐๐ ชาติ

แต่คนที่ทอดผ้ากฐิน หรือว่าร่วมในการทอดผ้ากฐินครั้ง
หนึ่งก็ดี บุญบารมีส่วนนี้ยังไม่ทันจะหมดก็ปรากฏว่า ท่านเจ้าของ
ทานไปนิพพานก่อน”

อานิสงส์

ถวายสังฆทาน วิหารทาน และธรรมทาน

ผู้ถาม : “หลวงพ่อกะ ถวายสังฆทานให้พระองค์เดียวได้ไหม
กะ...?”

หลวงพ่อกะ : “ได้ แต่พระไปกินองค์เดียวพระองค์นั้นลงนรก นี่เรื่อง
จริงนะ อย่างฉันรับนี่ฉันรับองค์เดียว แต่ว่าองค์เดียวนี้
ถือว่าเป็นผู้แทนคณะสงฆ์นะ อย่าไปกินไปใช้แต่ผู้เดียวไม่ได้ ของ
เขาย่อมมีอานิสงส์สมบูรณ์แบบ พระองค์เดียวหรือพระ ๓ องค์
ถือว่าเป็นผู้แทนสงฆ์ พระ ๓ องค์ก็แบ่งไปใช้แค่ ๓ องค์ไม่ได้ จะ
ต้องไปรวมทั้งคณะ คำว่า สังฆทาน สังฆะ เขาแปลว่า หมู่”

ผู้ถาม : “ลูกเป็นคนยากจนมีเงินน้อย อยากจะได้อานิสงส์
มาก ๆ จะทำบุญอย่างไรดีคะ...?”

หลวงพ่อกะ : “คืออานิสงส์จริง ๆ ต้องทำบุญให้มากที่สุดเท่าที่จะพึง

ทำได้ สมมุติว่าเรามีเงินอยู่ ๑๐ บาท จะไปมาที่นี้เสียค่ารถ ๖ บาท กินกล้วยเดี่ยว ๓ บาท ได้ครึ่งชมแล้ว หมาดไป ๙ บาท เหลือ ๑ บาท เขียนที่หน้าซองเลยว่า เงินนี้ถวายสังฆทาน วิหารทาน และ ธรรมทาน อันนี้อานิสงส์มากเหลือเกิน จำนวนเงินเขาไม่จำกัด เขาจำกัดกำลังใจ ถ้ากำลังใจมุ่งด้านดีนะ

การทำบุญมาก ๆ คำว่า “ทำมาก” หมายความว่าทำ บ่อย ๆ แต่คำว่า “บ่อย” ไม่ต้องทุกวันก็ได้นะ คำว่า “มาก” หมายความว่าทำเต็มกำลังที่พึงทำ ไม่ใช่ขนเงินมามาก เวลาทำบุญ ต้องดูก่อนว่า ค่าใช้จ่ายเรามีความจำเป็นเพียงไร ใ้เงินที่มีความ จำเป็นอย่านำมาทำบุญ มันจะเดือดร้อนภายหลัง และให้เหลือส่วน นั้นไว้บ้าง แล้วแบ่งทำบุญพอสมควร

และประการที่ ๒ การทำบุญถ้าใช้วัตถุมาก แต่กำลังใจ น้อยก็มีอานิสงส์น้อย ถ้าหากใช้วัตถุน้อย ำลังใจมีมากก็มีอานิสงส์มาก อย่างถวายสังฆทานที่บรรดาญาติโยมพุทธบริษัทนำมานี้ลงทุนไม่มาก แต่อานิสงส์มหาศาล

ความจริงถ้าจะพูดถึงอานิสงส์กันจริง ๆ ละก็ รู้สึกว่า จะมากกว่าจัดงานที่บ้านหรือที่วัดตั้งเยอะแยะ ทั้งนี้เพราะว่าอะไร เพราะว่าถวายสังฆทานเราทำกันแบบเจียม ๆ ไม่มีกังวล การ บำเพ็ญกุศลแต่ละคราว ถ้ามีกังวลมากอานิสงส์มันก็น้อย เพราะว่า จิตที่เราเข้าสู่กุศล มันห่วงงานอื่นมากกว่า ไม่ตั้งจิตโดยเฉพาะ

และโดยเฉพาะอย่างยิ่งการถวายสังฆทานในหมู่ตั้งแต่

๔ รูปขึ้นไป ตามพระวินัยท่านเรียกกันว่า คณะสงฆ์ ถ้าต่ำกว่านั้นเป็น คณะบุคคล ถ้าบุคคลเดียวเป็น ปาฏิปคคิกทาน ทานโดยเฉพาะ ที่นี้การถวายสังฆทานแก่พระสงฆ์เป็นหมู่มีอานิสงส์มาก

เรื่องนี้ก็มีตัวอย่างคนที่มีทรัพย์น้อยทรัพย์มาก อย่าง ท่านอินทกะเทพบุตร กับ อังคุระเทพบุตร ไรล่ะ?

ท่านอังคุระเทพบุตร ทำบุญนอกเขตพระพุทธศาสนา เวลานั้นพระพุทธศาสนาไม่มี ตั้งโรงงาน ๔๐ โรง ให้ท่านถึงสองหมื่นปี เลี้ยงคนกำพร้า คนตกยาก คนเดินทาง พ้อตายจากความเป็นคน ไปเกิดเป็นเทวดาบนสวรรค์ชั้นดาวดึงส์ เป็นเทวดาที่มีบุญน้อยที่สุดเพราะเขตของบุญเล็กไป คนไร้ศีลไร้ธรรม ไร้ไหม...?

ตรงกันข้าม ท่านอินทกะเทพบุตร เกิดเป็นคนจน พ้อตาย ตัดฟันเลี้ยงแม่ ก็ไม่ได้ตัดขายมากมาย เอาแคว้น ๆ พอกินพอใช้ไปวัน ๆ วันหนึ่งพระสงฆ์เดินผ่านไปที่นั่น ท่านมีโอกาสดิ์ถวายทานในฐานะไม่ได้เตรียมตัวไว้ก่อน คนจนจะมีอะไรมากนัก ไร้ไหมล่ะ เพียงแค่ครั้งเดียวในชีวิตเท่านั้น อาศัยคุณความกตัญญู รู้คุณอย่างหนึ่ง แล้วก็ถวายสังฆทานหนึ่ง สองอย่างด้วยกัน ตายแล้วไปเป็นเทวดาที่มีบุญมากที่สุดในดาวดึงส์ นอกจากพระอินทร์แล้วไม่มีใครโตกว่า”

การทำบุญใส่บาตร

ผู้ถาม : “การที่เราทำบุญใส่บาตรตามหน้าบ้านกับพระที่เรารู้จักตามวัด แล้วไปทำที่วัด อันไหนจะมีอานิสงส์มากกว่า

กันเจ้าคะ...?”

ทลวงพ่อ : “คือว่าการใส่บาตรตามหน้าบ้านไม่เฉพาะเจาะจง พระอะไรมาก็ใส่ อย่างนี้ก็เป็นสังฆทาน ที่นี้ไปใส่บาตรตามพระที่ชอบ ไซ้ไหม...?”

ผู้ถาม : “ไม่ใช่ชอบคะ คือว่าศรัทธาคะ”

ทลวงพ่อ : “ชอบกับศรัทธาก็ครือ ๆ กันละ ถ้าศรัทธาฉันตั้งแต่ ๔ องค์ขึ้นไป เป็นสังฆทานมีอานิสงส์เหมือนกัน แต่ถ้าหากท่านฉันตั้งแต่ ๑ องค์ ถึง ๓ องค์ อย่างนี้เป็น “ปาฏิปุคคลิกทาน”

ผู้ถาม : “มีอานิสงส์มากไหมคะ...?”

ทลวงพ่อ : “มีโยม ถ้าเป็นปาฏิปุคคลิกทาน ถ้าวัดกันตามลำดับแย่นะ ใส่เบี้ยตั้งแต่ให้ท่านกับคนไม่มีศีล จนถึงพระอรหันต์ มีอานิสงส์ไม่เท่ากัน แต่จะพูดสรุปโดยย่อว่า

ถวายทานกับพระอรหันต์ ๑๐๐ ครั้ง มีผลไม่เท่ากับ

ถวายทานกับพระพุทธเจ้า ๑ ครั้ง

ถวายทานกับพระพุทธเจ้า ๑๐๐ ครั้ง มีผลไม่เท่ากับ

ถวายสังฆทาน ๑ ครั้ง

และถ้า ถวายสังฆทาน ๑๐๐ ครั้ง มีผลไม่เท่ากับถวาย

วิหารทาน ๑ ครั้ง คือสร้างวิหาร มีการก่อสร้าง เช่น สร้างส้วม ศาลาการเปรียญ กุฏิ โบสถ์ วิหาร เป็นต้น

การถวายสังฆทาน ๑ ครั้งในชีวิต และถวายด้วยจิตที่บริสุทธิ์มีศรัทธาแท้ พระพุทธเจ้าทรงกล่าวว่า ผลของสังฆทานนี้

จะดลบันดาลให้แก่บุคคลผู้ถวายเกิดไปทุกชาติ ขึ้นชื่อว่าความยากจนเจ็บไข้ไม่มี ในแดนใดที่เต็มไปด้วยความทุกข์ยากลำบากขัดสน คนที่ถวายสังฆทานแล้วจะไม่เกิดในที่นั้น ผลที่ให้ไปไกลมาก ท่านกล่าวว่า แม้แต่พระพุทธญาณเอง ก็ยังไม่เห็นผลที่สุดของการถวายสังฆทาน

คำว่า “ไม่เห็นที่สุดของการถวายสังฆทาน” หมายความว่า แม้แต่บุคคลผู้เป็นเจ้าของสังฆทาน บำเพ็ญบารมีแล้ว แล้วเกิดไปอีกก็แสนชาติก็ตาม จนกระทั่งเข้าพระนิพพาน อนิสสงส์นั้นก็ยังไม่หมด นี่เป็นอำนาจของการถวายสังฆทาน

ฉะนั้นการถวายทานเป็นส่วนบุคคล กับถวายเป็นสังฆทาน อนิสสงส์มันต่างกันหลายแสนเท่า แล้วก็มีอีกเวลาหนึ่งถ้าพระออกจากสมบัติ นี้คุณหนักเข้าไปอีกไม่รู้เท่าไร

ที่นี้การถวายสังฆทานแก่พระมีผลไม่เสมอกันอยู่อย่างหนึ่งคือ หมายความว่าถวายทานแก่ พระที่มีจิตกำลังฟุ้งซ่านไปด้วยอำนาจของนิวรณ์ ๕ ประการ อย่างนี้เราถวายก็หมิ่นก็แสน อนิสสงส์มันก็ไม่มาก

ถ้าหากว่าถวายแก่ท่านผู้ปฏิบัติกรรมฐาน ถ้าหากเข้าถึงจิตบริสุทธิ์ เรื่องบริสุทธิ์แค่ไหนก็ช่าง อย่างน้อยที่สุดก็มีขณิกสมาธิอุปปจารสมาธิบางท่านก็เข้าถึง ฉานสมาบัติ บางท่านที่เป็นพระอริยเจ้า ก็เข้าถึง ผลสมาบัติ ถ้าถวายทานกับท่านที่ออกจากนิโรธสมาบัติ หมายความว่าให้คนเดียวนะ ก็ให้ผลปัจจุบันทันด่วน

“ได้ผลวันนั้นเลย”

ผู้ถาม : “แล้วอย่างการใส่บาตรโดยเราลงมือใส่เอง กับให้ลูกจ้าง
คือเด็กของเราใส่แทนอย่างไหนจะได้บุญมากกว่าคะ...?”

ทลวงพ้อ : “เราไปไม่ได้แต่ให้คนอื่นไป ได้บุญเท่ากัน แต่เราใส่เอง
เราเกิดความปลื้มใจอันนี้ได้กำไรอีกนิด แต่ผลของท่าน
มันเสมอกัน”

ผู้ถาม : เวลาเราใส่บาตรไปแล้ว ถ้าหากว่าพระไม่ได้ฉันอาหาร
ของเรา เราจะได้บุญไหมคะ...?”

ทลวงพ้อ : “บุญมันเริ่มได้ตั้งแต่คิดว่าจะให้แล้วนะ พระจะฉันหรือ
ไม่ฉันไม่ใช่ของแปลก คือการให้ทาน ตัวให้มันตัด
ความโลภ และตัวให้นี้กันความจนในชาติหน้า อันตรองลงมา
“ทานัง สักกโส ปาณัง” ทานเป็นบันไดให้เกิดในสวรรค์

ที่นี้พ้อเราเริ่มให้ปั๊บ มันเริ่มได้ตั้งแต่เราตั้งใจการตั้งใจนะ
มันตัดสินใจเด็ดขาดแล้วนะ เช่น คิดว่าพรุ่งนี้จะใส่บาตรข้าวฉันนี้
เราไม่กินแน่นอน คิดว่าเราจะไม่กินเอง ตั้งแต่วันนี้คิดว่าจะใส่บาตร
นี้บุญมันเกิดตั้งแต่เวลานี้

แต่พ้อถึงพรุ่งนี้ต้องใส่จริง ๆ นะ อย่างนี้โกหกพระ
ไม่ได้นะ ไม่ใช่แกล้งนี่ทุกวัน ๆ คิดว่านี่ได้บุญ เลยไม่ได้ใส่บาตร
สักที นี่ไม่ดีฉันพูดไปพูดมาเสียท่าเขาเนะ

แต่คิดว่าจะทำจริง ๆ นะ คือพรุ่งนี้จะใส่บาตรแน่ ๆ
แต่ว่าวันนี้เกิดตายก่อน นี่ได้รับ ๑๐๐ เปอร์เซนต์เลย ก็อย่างนี้

พระพุทธเจ้าบอกนั้นแหละ

“เจตนาหัง ภิกขเว ปุณฺณัง วทามิ”

“ดูก่อน ภิกษุทั้งหลาย เรากล่าวว่าตัวตั้งใจเป็นตัวบุญ”

พระพุทธเจ้าบอกว่า มันมีผลตั้งแต่การตั้งใจเริ่มสละออก พอลึกว่าเริ่มจะทำ อารมณ์มันตัดตั้งแต่ตรงนั้นแล้ว ถือว่าไม่ได้เป็นของเราแล้ว มันได้ตั้งแต่ตอนนั้น”

ผู้ถาม : “หลวงพ่อกะ การใส่บาตรวิระทะโย มีอันสงส้อย่างไร
คะ...?”

หลวงพ่อกะ : “อันสงส้เท่ากับ ถวายสังฆทานธรรมดา ไม่ต่างกัน
อันสงส้เหมือนกันหมด แต่ว่าใช้ วิระทะโย (ภาต
ภาวนากันจน) มันมีผลปัจจุบัน ชาตินี้ทำให้เงินไม่ขาดตัว ถ้าใส่
บาตรทุกวัน สวดมนต์อยู่เสมอ ถ้าจะหมดก็มีมาต่อจนได้ ถ้าแบ่ง
เวลาทำสมาธิละก็ขลังมาก รวยมากหน่อย”

เนื่อนาบุญที่ดี

ผู้ถาม : “เห็นพระบางองค์ดูลักษณะไม่สำรวม ท่านวนเวียน
คอยรับบาตรบ้านคนโน้นคนนี้แล้วก็ถ่ายใส่ถัง ถ้าเราไม่
ใส่บาตรพระแบบนี้เราจะเป็นาบปใหม่คะ...?”

หลวงพ่อกะ : “บาป เขาแปลว่า ชั่ว บุญ เขาแปลว่า ดี ถ้าเราไม่
ใส่ก็ไม่ชั่วตรงไหนนี่ เพราะว่ามันเป็นทรัพย์สินของเรา
ถ้าเราให้เขา เขาแสดงอาการไม่เป็นที่เลื่อมใส เราไม่ให้ก็ไม่เห็นจะ

แปลก เพราะว่าพระพุทธเจ้าท่านก็ตรัสว่า การให้ทานก็จะต้อง
เลือกให้เหมือนกัน เพราะผู้รับถือว่าเป็น “เนื่อนาบุญ”

ถ้าหว่านพืชลงในนาหลุ่มน้ำก็ท่วมตาย ถ้าดอนเกินไปน้ำ
ไม่ถึงก็ตาย ต้องหว่านในเนื่อนาที่เหมาะสม ถ้าเราเห็นนามันไม่ควร
เราก็ไม่ให้ ทำไม่เหมาะสมไม่สม ไม่ถูกต้องตามพระธรรมวินัย ถ้าให้
ก็เป็นการเลี่ยนใจ

แต่ถ้าพูดถึงทานการให้ เจตนาเราจะตั้งอย่างไร
ก็ตาม ตัวนี้มันเป็นผลตัดโลภะอยู่ตลอดเวลา ส่วนใหญ่จริง ๆ ที่มี
อานิสงส์สูงสุดคือ ตัดโลภะ ความโลภ เพราะคนที่มีความโลภนี้
ให้ทานไม่ได้ เงินที่จะให้ทานนี้มันตัดความสุขของเจ้าของ หากว่า
เจ้าของเขาไม่ให้ เขากินเขาใช้ก็มีความสุข เขาอดส่ำหัดตัดความสุข
ของเขาส่วนนี้ออกไป เป็นการตัดโลภะ ความโลภ เป็นก้าวหนึ่งที่จะ
ถึงพระนิพพาน อันนี้เขาไม่ตำ มันเป็น จาคานุสสติกรรมฐาน

จาคานุสสติกรรมฐานนี้ไม่ต้องไปภาวนา จิตคิดว่าจะให้
ทานทุกวัน ๆ นั้นะ จิตคิดได้ถึงเวลานั้นเราจะใส่บาตร มากหรื
น้อยก็ตาม อันนี้เป็น จาคานุสสติกรรมฐาน และการใส่บาตรหน้าบ้าน
เขาถือว่าเป็นสังฆทาน ถ้าพระองค์ไหนมีจริยาไม่สมควร เราไม่ให้
มันก็ไม่แปลก การถวายสังฆทานมันก็มีผลสำหรับพระผู้รับ ถ้าผู้รับ
ไม่ดีก็ลงอเวจีไปเอง”

ผู้ถาม : “กระผมอยากจะทำบุญใส่บาตรเหมือนกันครับ แต่คิด
ว่าของที่ใส่บาตรทำบุญมันไม่ดี ก็เลยอายไม่อยากใส่

กะไว้ว่าถ้ามีอาหารดีเมื่อไรจะใส่บาตร ผมคิดอย่างนี้ถูกไหมครับ...?”

หลวงพ่ : “การทำบุญทำไมจะต้องอายุ เคยมีนักเทศน์เขาถามกันว่า “มียายกับตา ๒ คน แกลงข้าวแฉะแล้วแฉะอีก ใ้แกงก็เปรี้ยวแล้วเปรี้ยวอีก แกกินไม่ลง ของมันกินไม่ได้ เวลาพระมาบิณฑบาตแกก็บอกใส่บาตรดีกว่า”

พระนักเทศน์เขาก็ถามกันว่า “อย่างนี้จะได้อานิสงส์ไหม...” ก็ต้องตอบว่า “ได้อานิสงส์ แต่ผลที่เขาจะได้รับก็เป็นทาสแทน”

ผู้ถาม : “ทาสแทนเป็นยังไงครับ...?”

ทานมี ๓ ประเภท

หลวงพ่ : “คำว่า ทาสแทน หมายความว่า ให้ของเลวกว่าที่เรากินเราใช้ เวลาที่เราใช้สอยมันก็ต้องเลวกว่าที่เรากินเราใช้กัน ได้ก็ได้อย่างเลว

ถ้าให้ของเสมอที่เรากินอยู่ หรือที่เราใช้อยู่ เขาเรียกว่า สหายทาน ผลที่เราจะได้รับ ก็เสมอกับที่เรากินเราใช้

ถ้าให้ของที่ดีกว่าที่เรากินที่เราใช้ เขาเรียกว่า สามีทาน สามีทานเขาไม่ได้แปลว่า ผัวทานนะ สามี เขาแปลว่า นาย เวลาที่ได้รับผลเราก็จะได้ของเลิศ

ถ้าจะถามว่า ทาสทานมีอานิสงส์ไหม ก็ต้องดูตัวอย่างท่านอาฬัรเศรษฐี เป็นมหาเศรษฐีมีทรัพย์ ๘๐ โกฏิ พระราชาตั้ง

เป็นมหาเศรษฐี แต่ว่าผ้าที่แกนุ่งนี้ ผ้าใหม่แกนุ่งไม่ได้ นุ่งผ้าซ้ำแล้ว
ใกล้จะขาดแกจึงนุ่งได้ ข้าวที่จะกินเม็ดสวย ๆ ก็กินไม่ได้ต้องเป็น
ข้าวหัก หรือปลายข้าวแกจึงจะกินได้ ของทุกอย่างที่แกใช้ต้องเป็น
ของเลว แต่อย่าลืมว่าเขาก็เป็นมหาเศรษฐีได้นะ”

หลวงพ่อบรรยายเพิ่มเติมว่า

หลวงพ่อ : “การตั้งใจว่าจะใส่บาตรด้วยของดี ๆ นะดี แต่ว่าวัน
ไหนมีอาหารที่เราคิดว่าไม่ดีก็ใส่บาตรได้

การให้ทานพระพุทธเจ้าบอกว่าอย่าให้เบียดเบียนตัวเอง
ถ้าเบียดเบียนตัวเองเป็น อตตกิลมณานุโยค เป็นการทรมานตัว

และการให้ทานพระพุทธเจ้าให้ดูอีกว่า ควรให้หรือไม่
ควรให้ ถ้าให้ในเขตของคนเลวอันิสกัณน้อย อาจจะไม่มีเลย รู้
ว่าคนนี้ควรจะให้เราก็ให้ ถ้าไม่ควรให้เราก็ไม่ให้ ให้แล้วไปกินเหล้า
เมาๆ ไปสร้างอันตรายเป็นกับคนอื่น เราไม่ให้ดีกว่าเป็นการต่อเท่าใจ
ให้พลังแก่ใจ เวลาจะให้ท่านวางกฏไว้ดังนี้

๑. ผู้ให้บริสุทธฺิ บริสุทธฺิหรือไม่เขาจึงให้สมทานศีล
ก่อน ถ้าสักแต่ว่าสมทานนี้ช่วย เวลานั้นต้องตั้งใจรักษาศีลจริง ๆ
จิตตอนนั้นมันจึงจะบริสุทธฺิ คืออยู่ในช่วงว่างจากกิเลส ถ้าตั้งใจ
สมทานศีลด้วยดี จิตตอนนั้นบริสุทธฺิ

๒. ผู้รับบริสุทธฺิ หมายความว่า ถ้าผู้รับเป็นพระ ก็
พยายามให้เป็นพระจริง ๆ นะ ถ้าถวายสังฆทานนี้ไม่ต้องห่วง ผู้
รับบริสุทธฺิแน่ พระองค์ไหนถ้าไม่บริสุทธฺิ กินแล้วดกนรก

๓. วัตถุทานบริสุทธิ์ ถ้าไม่ได้มาสัตว์เอามาทำบุญ ไม่ได้
ขโมยสวาทค์เขามาทำบุญ เป็นของที่เรามาได้โดยชอบธรรม

อย่างนี้ของดีก็ตาม ของเลวก็ตามมีอานิสงส์มาก
อานิสงส์คือความดี ความชื่นใจมาก

ถ้าผู้ให้บริสุทธิ์ ผู้รับบริสุทธิ์ วัตถุทานไม่บริสุทธิ์
ความดีก็ลดน้อยลง

แต่ผู้ให้บริสุทธิ์ ผู้รับไม่บริสุทธิ์ วัตถุทานไม่บริสุทธิ์
ให้บาทหนึ่ง จะได้สักสวาทค์หรือเปล่าก็ไม่รู้

รวมความว่าต้องบริสุทธิ์ ๓ อย่าง ถ้าลดไปอย่างใด
อย่างหนึ่งอานิสงส์ก็ลดตัวลงมา ถ้าลดเสียหมดเลยก็ไม่มี”

เจตนาครบ ๓ กาล

หลวงพ่อบอก : “แต่ว่าการให้ทาน พระพุทธเจ้าท่านตรัสไว้อีกประเภท
หนึ่ง ต้องให้ครบ ๓ กาล จึงจะมีอานิสงส์สูง คือ

๑. ก่อนที่จะให้ก็ตั้งใจว่าจะให้

๒. ขณะที่จะให้ก็ดีใจ

๓. เมื่อให้แล้ว ก็เกิดความเลื่อมใส

มีเรื่องเล่าว่า ในสมัยหนึ่ง เมื่อท่านอนาถบิณฑิก-
เศรษฐีจุนลง ขนาดข้าวเป็นเม็ดแทบไม่มีกิน ต้องกินปลายข้าว แต่
ว่าศรัทธาท่านยังไม่ถอย ท่านนิมนต์พระพุทธเจ้าพร้อมไปด้วยพระ
สงฆ์ไปฉันภัตตาหารที่บ้าน ท่านก็เอาปลายข้าวละเอียด เรียกว่า

ข้าวปลายเกวียนดัม แล้วก็เอาน้ำผักตบเปรี๊ยะ ๆ เค็ม ๆ ทำเป็น
กับมาถวายพระพุทธเจ้า แล้วกราบทูลพระพุทธเจ้า

“เวลานี้ทานของข้าพระพุทธเจ้าเสร็จหมด พระพุทธ-
เจ้าข้า”

พระพุทธเจ้าถามว่า “เธอมีเจตนาในการถวายทานมี
ความรู้สึกรึอย่างไร...?”

ท่านบอกว่า “ก่อนจะให้เต็มใจพร้อมเสมอ ในขณะที่
ให้ก็ปลื้มใจ เมื่อให้แล้วก็เกิดความเลื่อมใส ดีใจว่าให้แล้ว
พระพุทธเจ้าข้า”

พระพุทธเจ้าจึงได้ตรัสว่า “ดูก่อน มหาเศรษฐี ลูกชัง
วา ปะณิตัง วา” หมายความว่า ถ้าคนให้ทานมีเจตนาพร้อมเพรียงทั้ง
๓ กาลอย่างนี้ ของดีก็ตาม ของเลวก็ตาม ย่อมมีอานิสงส์เลิศ มี
อานิสงส์สูง แต่ที่ท่านอนาถบิณฑิกเศรษฐีท่านทำนั้น ท่านถวาย
พระพุทธเจ้า และพระที่ฉันก็เป็นพระอรหันต์ทั้งหมด นับเป็นยอด
ของทาน

ถ้าหากว่าเราไม่รู้จะเลือกอย่างไร องค์กรนี้เป็นโสดาบัน
สัทธาคามิ อณาคามิ อรหันต์หรือเปล่า หรือเป็นพระไปगे พระเชียงกง
ถ้าเราไม่รู้ก็ถวายเป็นสังฆทานเลย เพราะสังฆทานอานิสงส์สูงมาก
รองจากวิหารทาน”

ผู้ถาม : “หลวงพ่อกับ ใสบาตรตอนเช้าบังเอิญหากับข้าวไม่ทัน
เอาปลาเค็มที่กินค้างเมื่อวานนี้ ใส่ไปเพราะความจำเป็น

อย่างนี้มีอะไรเกิดขึ้นหรือเปล่าครับ...?”

หลวงพ่ : “มีแน่ เป็นผลร้ายแรงมาก”

ผู้ถาม : “ขนาดไหนครับหลวงพ่...?”

หลวงพ่ : “ตายแล้วเป็นเทวดา นี่เป็นจริง ๆ นะ”

ผู้ถาม : “ก็นี่เขากินเหลือนี่ครับ”

หลวงพ่ : “เดี๋ยวก่อน...เคยอ่านเจอในพระไตรปิฎกไหม ครั้งหนึ่ง
พระพุทธเจ้าเสด็จไปที่แห่งหนึ่ง เวลานั้นสายเกินไป
เลยเวลาอาหารตอนเช้าใช้ไหม พร้อมกับพระสงฆ์ ก็มีพราหมณ์
คนหนึ่งบอกว่า

“อาหารของข้าพเจ้ามี แต่เวลานี้มันเป็นเดนเสียแล้ว
การถวายพระพุทธเจ้าพร้อมไปด้วยพระสงฆ์เกรงจะเป็นบาป”

พระพุทธเจ้าถามว่า “เธอคิดว่าเป็นเดนนะ เธอตกกิน
ในหม้อหรือเปล่า”

เขาบอกว่าเปล่า เขาตักออกมาใส่ถ้วยแล้วกิน พระ-
พุทธเจ้าบอกว่า “อย่างนี้ไม่ถือว่าเป็นเดน ถวายพระสงฆ์หรือ
พระพุทธเจ้าก็ดี จะมีอานิสงส์สมบูรณ์แบบ” แล้วท่านก็ตรัสต่อไป
“ถึงแม้ว่าอาหารจะเป็นเดน คือกินในถ้วยนั้นแล้ว แต่ถ้าพระท่านหัว
ถ้าเอาไปถวาย ก็มีอานิสงส์สมบูรณ์แบบเหมือนกัน ไม่มีโทษมีแต่คุณ”

การทำบุญมี ๓ วิธี

หลวงพ่ : “อีกประการหนึ่ง พระพุทธเจ้าท่านบอกว่า สมัย

พระพุทธกัสสปท่านเทศน์ไว้อย่างนี้คือ

“บุคคลใดทำบุญด้วยตนเอง ไม่ชักชวนคนอื่น ถ้าเกิดในชาติต่อไป จะร่ำรวยโภคสมบัติ แต่ขาดเพื่อนขาดบริวารสมบัติ”

“ถ้าดีแต่ชักชวนเขา ไม่ทำเอง ชาติต่อไปมีเพื่อนมาก แต่ตัวเองจน”

“ถ้าทำบุญด้วยตนเองด้วย ชักชวนคนอื่นด้วย รวยด้วย มีพรรคพวกมากด้วย”

นี่ท่านเทศน์แบบนี้ละ ถ้าเราทำคนเดียวได้ก็ทำ ทีนี้ถ้าเราชวนเขาด้วย แต่ว่าการชวนนี้ก็ลำบากนะ ถ้าชวนเขาทำบุญด้วย ก็อย่าหวังว่าเขาจะให้เรานะ คิดว่าเขาให้หรือไม่ให้ก็เป็นเรื่องของเขาคือแนะนำเขาว่าเวลานี้เราทำโน้นทำนี้ จะทำบุญร่วมด้วยไหม... ถ้าบังเอิญเขาไม่ทำร่วมด้วยก็อย่าไปโกรธ เราถือว่าเราชวนเขาทำความดี ถ้าเราโกรธเขาเข้า บุญเราจะด้อยลงไป เพราะตัวโกรธเข้ามาตัด”

ผู้ถาม : “ดิฉันเคยอ่านเจอในหนังสือที่หลวงพ่อบอกว่า การถวายสังฆทานควรมี พระพุทธรูป ผ้าไตรจีวร และอาหาร อันนี้จำเป็นจะต้องมีครบตามนี้ไหมคะ...?”

หลวงพ่อบอก : “ความจริงเราไม่ทำถึงขนาดนี้ก็ได้อ การถวายสังฆทานในที่บางแห่งใช้เครื่อง ๕ เครื่อง ๘ นี่เป็นการสร้างขึ้นเรามีข้าวเพียงช้อนหนึ่ง แกลงเพียงช้อนหนึ่ง น้ำเพียงช้อนหนึ่ง แล้วถวายไป บอกว่าเป็นสังฆทานเพียงเท่านั้นก็ได้ แต่ว่าที่เขียนไว้ในหนังสือว่าควรทำแบบนี้เพราะว่า ฝึกนิสัยที่พันรายก็ตาม มาขอ

กันแบบนี้เรื่อย คือขอเหมือนกัน ที่ฉันแนะนำเขาตามที่พี่เขาขอจะ
เลยถามเขาว่า

“ผลจะได้แก่พวกเอ็งเป็นยังไง...?” เขาบอกว่า

๑. ถวายพระพุทธรูปเป็นของสงฆ์ อานิสงส์ก็คือถ้า
เป็นเทวดามีรัศมีกายสว่างไสวมาก เพราะว่าเทวดาหรือพรหมเขาไม่
ดูกันที่เครื่องแต่งตัว เขาดูแสงสว่างจากกาย

๒. ผ้าไตรจีวร หรือผ้าสักผืนหนึ่ง เขาจะได้เครื่อง
ประดับอันเป็นทิพย์ เครื่องแต่งตัวทิพย์

๓. อาหารหรือของกิน จะทำให้มีร่างกายเป็นทิพย์”

ผู้ถาม : “ทีนี้ถ้าหากว่า ท่านทั้งหลายเหล่านั้นจุติจากเทวโลกที่ดี
พรหมโลกที่ดี มาเกิดเป็นมนุษย์ อานิสงส์เหล่านั้นจะ
ติดตามมาอีกไหมครับ...?”

หลวงพ่อ : “อานิสงส์ตามมา คือ

๑. มีรูปร่างหน้าตาสวย เพราะอานิสงส์ถวายพระพุท
ธูป แล้วก็มีปัญญาทรงตัว นี่อำนาจพุทธานุภาพนะ

๒. เครื่องประดับเครื่องแต่งตัวดี และไม่อดอยาก
เพราะอาศัยทาน

ตัวอย่าง นางวิสาขา เป็นคนสวยงามมาก เพราะใน
ชาติก่อนได้เคยซ่อมแซมพระพุทธรูป และปลูกโรงทำหลังคาคลุม
พระพุทธรูป จึงเป็นปัจจัยได้เบญจกัลยาณี คือมีความงาม ๕ ประการ
และนางวิสาขาก็เป็นคนรวยมาก มีเครื่องติดตามหา-

ปสาณรภา ๑๖ โกฎิ เป็นเครื่องประดับ เพราะอานิสงส์เคยถวายผ้าไตรจีวรไว้ในพระพุทธศาสนา พระพุทธเจ้าท่านบอกว่า ถ้าเป็นผู้ขายออกบวชในสำนักพระพุทธเจ้า เมื่อท่านตรัสว่า “เอहि ภิกขุ” แปลว่า “เธอจงเป็นภิกษุมาเถิด” เพียงเท่านี้ ก็จะได้ผ้าไตรจีวรที่สำเร็จด้วยฤทธิ์ ลอยลงมาสวมตัวทันที

ทั้งนี้ด้วยอำนาจบุญบารมีที่ท่านได้บำเพ็ญแล้วด้วยดี จึงเป็นปัจจัยให้นางวิสาขาเป็นทั้งคนสวยคนรวย และเป็นคนมีปัญญามาก ได้เป็นพระโสดาบันตั้งแต่อายุ ๗ ขวบ

ผู้ถาม : “ที่นี่ก็มีคนสงสัยเรื่องสังฆทานครับ ถ้ามว่าสังฆทานที่มาถวายหลวงพ่อก็ผิดกรรมไป แล้วก็กลับมาถวายหลวงพ่อกี่ครั้งหนึ่ง อานิสงส์จะสมบูรณ์หรือไม่อย่างไรครับ...”

หลวงพ่ : “เท่ากันแหละ เขาเอาเบ็ญจมาถวายก็เป็นสังฆทาน ถ้าอยากจะมีของไปรับเอามากก็เท่ากัน”

ผู้ถาม : “ซื้อมาเองกับผาติกรรมนะครับ...”

หลวงพ่ : “แต่อย่าลืมหาสดาของใคร นั้นมันเป็นสัญลักษณ์ เป็นนิมิตออกมา มีของสักหน่อยใจมันสบายกว่าไม่มีของใช้ใหม่ ถ้าเจตนาให้เงินมันเป็นอะไรมันก็เป็นไปตามนั้น และก็ตั้งใจเฉย ๆ เกรงว่าไม่เป็นไปตามนั้นให้มันมีของตั้งอยู่ ถ้าต้องการจีวรต้องการพระพุทธรูป ก็เป็นนิมิตจับ

อย่าลืมหาอานิสงส์ของสังฆทาน อะไร ๆ ก็ต้องไป

ดาวดึงส์เป็นอย่างน้อย สังฆทาน กับ วิหารทาน จุดแรกต่ำที่สุด
คือดาวดึงส์ หลังจากนั้นจะไปเร็วกว่านั้นก็ตามใจ แต่อย่าลืมนะ
ดาวดึงส์นี้เข้ายากนะ ไม่ใช่เข้าง่ายนะ นอกจากทำบุญขึ้นสังฆทาน
และวิหารทานแล้ว ถ้าเป็นบุญเล็กน้อย ก็ต้องเป็นการทำบุญตัดชีวิต

คำว่า “ทำบุญตัดชีวิต” ก็หมายความว่า ถ้าเรา
เดินทางไปเอาข้าวไปจำกัด ขณะกินข้าวอยู่เห็นสุนัขเดินมา หรือไก่
เดินมานึกสงสารมัน “ให้มันกินหน่อยเถอะวะ” อย่างนี้ไปดาวดึงส์ได้

ทำบุญวันเกิด

ผู้ถาม : “หลวงพ่อกะ การทำบุญวันเกิด เราจะทำหลังวันเกิดดี
หรือก่อนวันเกิดดีคะ...?”

หลวงพ่อกะ : “ตอนไหนก็ได้ การทำบุญวันเกิด เราถือว่าปีหนึ่งเรามี
โอกาสทำบุญครั้งหนึ่ง ที่เราทำบุญวันเกิดนี้เป็น
นโยบายของพระ ท่านให้เราจิตใจเป็นกุศลไว้ ถ้าถึงวันเกิดเราตั้งใจ
จะทำบุญ เราจะทำอะไรบ้าง มีการเตรียมการไว้ในใจ ถ้าจิตใจมันนึก
อย่างนี้ เวลาจะตายอาณิสสส์ได้ทันที

อย่าง สาทกีเทพธิดา เธอจะเอาดอกบวบขมไปบูชา
เจดีย์ที่เขาบรรจุกระดูกของพระอรหันต์ แต่พอจัดดอกไม้ยังไม่ทัน
พ้นบ้านถูกวัวขวิดตาย อาศัยที่เธอจะตั้งใจบูชาพระด้วยดอกไม้ดอกนั้น
ยังไปไม่ถึง พอตายแล้วก็เกิดบนสวรรค์ชั้นดาวดึงส์เทวโลก มีวิมาน
ทองคำเป็นที่อยู่ มีนางฟ้า ๑,๐๐๐ เป็นบริวาร

อย่างนี้เขาถือว่าเป็น อนุสสติ ถ้าเรานึกจะถวายเป็น

สิ่งของ ก็เป็น จาคานุสสติ คิดว่าเราจะทำบุญกับพระองค์นี้น้องคีนี
นึกถึงพระสงฆ์ ก็เป็น สังฆานุสสติ ถ้าเราคิดจะทำบุญกับพระสงฆ์
แต่ให้มีพระพุทธรูปตั้งอยู่ด้วย นึกถึงพระพุทธรูปก็เป็น พุทธานุสสติ
ถือว่าเป็นการเจริญพระกรรมฐานไปในตัว แต่พระท่านไม่ได้บอก
ตรง ๆ เท่านั้นเอง”

ผู้ถาม : “หลวงพ่อกะ แล้วอย่างทำบุญแค่เพียงเล็กน้อยเช่น
การสร้างโบสถ์นี่นะกะ คือไม่ได้ทำทั้งหลังกะ ทำเฉพาะ
ประตูไม้ เขามาเรียไรก็ร่วมทำบุญไปกับเขากะ อย่างนี้บุญคงน้อย
กว่าการทำบุญทั้งหลังใช้ไหมกะ...?”

หลวงพ่อกะ : “ถ้าเราทำบุญสร้างโบสถ์ สร้างวิหาร สร้างกุฏิ สร้าง
ศาลา ทั้งหมดนี้เราไม่ได้ทำเต็มหลัง คือราคาไม่เต็ม
หลังแต่ว่าไม่ใช่เราได้นิดเดียวนะ เราก็ได้เต็มหลัง วิมานจะปรากฏเลย
ถ้าเราได้มโนมยิทธิจะสามารถไปเที่ยวดูได้”

ผู้ถาม : “รู้สึกว่ามีสมบัติที่เราทำไปมันน้อย ก็คิดว่าบุญคงได้น้อย
กะ”

หลวงพ่อกะ : “สมบัติมันเล็กน้อยก็จริง แต่ว่าอานิสงส์มันไม่เล็กน้อย
ก็แบบซื้อลอตเตอรี่ใบเดียวถูกรางวัลที่หนึ่งนะ อย่าง
ทำบุญสร้างโบสถ์ สร้างศาลา สร้างอาคาร สร้างส้วม เขาเรียกว่า
วิหารทาน อันนี้จัดเป็นบุญสูงสุด

ตัวอย่างตอนที่พระพุทธเจ้าเคยเกิดเป็น มนุสสชาติ
ท่านกับเพื่อนอีก ๓๒ คน ช่วยกันทำศาลาหลังหนึ่งไว้เป็นที่พักของ

คนเดินทาง มีช้างสำหรับลากไม้หนึ่งเชือก มีนายช่างหนึ่งคน

เวลาตายไปแล้ว ท่านมจมานพก็ไปเป็นพระอินทร์
เพื่อนอีก ๓๒ คน ก็ไปเป็นเทวดา มีวิมานคนละหลัง นายช่างไปเป็น
วิษณุกรรมเทพบุตร ช่างที่ลากไม้เป็น เอรಾವันเทพบุตร มี
วิมานคนละหลังเหมือนกัน เห็นไหม... สร้างศาลาหลังเดียวก็มี
วิมานคนละหลัง นี่เป็นเรื่องของอานิสงส์นะ”

ผู้ถาม : “หลวงพ่อกับ กุศลชนิดใดที่มีอานิสงส์มากกว่าวิหาร-
ทานบ้างครับ...?”

หลวงพ่ : “สัพพะทานัง อัมมะทานัง ชินาติ” การให้ธรรมเป็น
ทาน ชนะการให้ทั้งปวง ให้ธรรมทานซิคุณ หนังสือ
เรียนของเด็ก หนังสือเรียนของผู้ใหญ่ หนังสือเรียนของพระ
หนังสือธรรมะต่าง ๆ

ตัวอย่าง พระสารีบุตรให้ปัญญาแก่ประชาชนทั้งหลาย
เพราะอานิสงส์ได้เคยสร้างพระธรรมซึ่งเป็นถ้อยคำที่มีประโยชน์
ถวายพระพุทธเจ้า เกิดมาชาติหลังสุดเป็นพระที่มีปัญญามาก

อย่างเงินที่เขาถวายฉันไว้นี้ พอกลับไปถึงวัดก็เรียบร้อย
เลี้ยงอาหารพระบ้าง ค่ากระแสไฟฟ้าบ้าง ค่าก่อสร้างบ้างโดยเฉพาะ
เทพคาสเซทที่ขายม้วนละ ๒๕ บาท ถ้าเอาทุนจริง ๆ แล้วมันไม่พอ
รวมความว่า ที่ท่านตั้งใจนี้มีผล ๔ อย่าง

๑. สร้างพระพุทธรูป	๒. วิหารทาน
๓. สังฆทาน	๔. ธรรมทาน

ทั้งหมดนี้ใช้ทุนไม่ต้องมากก็ได้ เอาสัก ๕๐ สตางค์ เป็นอันว่าการทำบุญเอาแค่พอควรนะ แต่ให้มันเป็นบุญใหญ่ เขามุงแบบนั้นนะ คือเราเอาไปผสมกับเขาก็แล้วกัน "ไม่ต้องสร้างทั้งหลาย"

ผู้ถาม : "กระผมสงสัยเรื่องการทำบุญ บางคนก็ทำช้า บางคนก็ทำไว อยากเรียนถามหลวงพ่อกับว่า การทำบุญช้าบ้าง เร็วบ้าง ยึดขาดบ้าง อันนี้สงสัยจะต่างกันหรือไม่ขอรับ...?"

หลวงพ่อกับว่า : "ต่างกัน คือได้ช้าได้เร็ว ก็เหมือน ท่านจูเพกสาฎก ท่านฟังเทศน์จากพระพุทธเจ้า ตั้งใจถวายทานตั้งแต่ ยามต้น และยามที่ ๒ จิตเป็นห่วงยายที่บ้านไม่มีโอกาสจะฟัง เทศน์เพราะไม่มีผ้าห่ม พอยามที่ ๓ โกลัสง่วง จึงตัดสินใจถวาย แล้วประกาศว่า "ชิตัง เม ชิตัง เม" พระเจ้าปเสนทิโกศลได้ยินก็ ทราบว่าชนะความตระหนี่ จึงนำผ้าสาฎกและทรัพย์สินต่าง ๆ มา ให้มีฐานะเป็นคหบดีคนหนึ่ง

ต่อมาพระพุทธเจ้าตรัสว่า "ถ้าพราหมณ์นี้ถวายใน ยามต้นจะได้เป็น มหาเศรษฐี ถวายยามที่ ๒ จะได้เป็น อนุเศรษฐี ยามที่ ๓ จะได้เป็นคหบดีใหญ่ ที่ได้น้อยเพราะ ถวายช้าเกินไป" พระองค์จึงตรัสว่า การบำเพ็ญกุศลผลความดี ในศาสนาของเราเนี่ยจงอย่าให้เน้นช้า ต้อง "ตุลิตะ ตูลิตัง สิมะ สิมัง" คือ เร็ว ๆ ไร ๆ"

ปัตตานโมทนาภัย กับ ไวยาวัจจภัย

ผู้ถาม : “มีคนฝากให้มาถามหลวงพ่อกว่า พ่อแม่ไม่ค่อยทำบุญ แต่เป็นคนดี คนซื่อ ถ้าบุตรหลานทำบุญให้ แล้วจะได้ชื่อของท่านด้วย อยากทราบว่า ท่านจะได้หรือไม่ครับ...”

หลวงพ่อ : “เขาโมทนาด้วยหรือเปล่า ถ้าลูกไปบอกว่า “พ่อ (หรือแม่) ฉันทำบุญให้แล้ว” ถ้าท่านยินดีด้วย ท่านได้แน่นอน ถ้าบอก “กูไม่รู้ไวย” คำตะเพิด อันนี้ไม่ได้แน่”

ผู้ถาม : “อย่างเวลาที่เลิกพระกรรมฐานแล้ว ก็มีคนไปถวายสังฆทานกับหลวงพ่อ แต่หนูไม่มีของก็ยกมืออนุโมทนาด้วย อย่างนี้จะมีอานิสงส์ไหมคะ...”

หลวงพ่อ : “อานิสงส์ที่จะพึงได้ก็คือ ปัตตานโมทนาภัย เป็นผลกำไรจากการเจริญพระกรรมฐานไม่ต้องลงทุน ถ้าตั้งใจจริงถึง ๔๐ เปอร์เซ็นต์ เข้าของได้ ๑๐๐ เปอร์เซ็นต์ เราได้ครึ่งละ ๔๐ ผ่านไป ๑๐ คนเราได้ ๔๐๐ มากกว่าเจ้าของ เอ้า! เยอะจริง ๆ มันทำบาปมิให้เต็มเร็ว เร็วมาก

การโมทนา เขาแปลว่า ยินดีด้วย ต้องยินดีด้วยความจริงใจนะ สักแต่ว่าสาธุ มันไม่ได้อะไร คำว่า “สาธุ” ไม่จำเป็นต้องออกเสียง ไม่จำเป็นต้องยกมือไหว้ก็ได้ เอาใจยินดีใช้ได้เลย

และการแสดงความยินดีนั้นก็คือ มุทิตา เป็นตัวหนึ่งในพรหมวิหาร ๔ นี้บุญตัวใหญ่ ที่พระพุทธเจ้าบอกไว้

“จิตเต สังกิลิฏฐเฐ ทุกกติ ปาฏิกังขา”

ถ้าก่อนตายจิตเศร้าหมอง ก็ไปอบายภูมิ มีนรก เปเรต
อสุรกาย สัตว์เดรัจฉาน เป็นต้น

“จิตเต อสังกิลิฏฐเฐ สุขติ ปาฏิกังขา”

ถ้าก่อนตายจิตผ่องใส ก็ไปสู่สุคติ หมายถึง สวรรค์ก็ได้
พรหมก็ได้ นิพพานก็ได้ สุดแล้วแต่กำลังใจของเรา

และการโมทนาก็ทำให้ชุ่มชื่นใจ ใจใหม่...เขาทำดีเรา
ยินดีด้วย ยินดีกับความดีของเขา ไม่ช้าเราก็ดีตามเขา เพราะเรา
เห็นเขาดี เราก็ชอบดีใจใหม่... แต่อย่าไปชอบดีเฉย ๆ นะ ต้อง
ทำดีด้วยนะ ทำบุญด้วยตนเองบ้าง”

ผู้ถาม : “หลวงพ่อกับ ปัตตานโมทนามัย กับ ไวยาวัจจมัย
นี้เหมือนกันไหมครับ...?”

หลวงพ่ : “ไวยาวัจจมัย เขาแปลว่า ขวนขวายในกิจการงาน เช่น
เขาส่งสวดคำมาทำบุญ เราช่วยส่งต่อ หรือพวกที่ช่วย
ขนสังฆทานนี้ก็พลอยได้บุญไปด้วย มีอานิสงส์ต่ำกว่าบวชเณรชนิดหนึ่ง
ไม่ปานะ

แต่ปัตตานโมทนามัย ไม่ต้องลงทุน แต่พวกถือมานี้
ยังต้องออกแรงนะ พวกโมทนาก็ไม่ต้องออกแรงเลย แต่อย่าลืมนะ
ว่าเอาแค่โมทนาอย่างเดียวไม่ตินะ ต้องอาศัยคนต้นตลอด ถ้าไม่ได้
อาศัยคนต้นจริง ๆ จะสำเร็จมรรคผลไม่ได้ เช่นเดียวกับ พระนาง
พิมพา ต้องอาศัยพระพุทธเจ้าตลอด”

อานิสงส์การรักษาศีล

ผู้ถาม : “หลวงพ่อกะ หนูขอทราบอานิสงส์ของการรักษาศีล กับ การให้ทานค่ะ...”

หลวงพ่อกะ : “จำที่พระบอกในตอนท้ายได้ไหมล่ะ...

“สี่เลนะ สุขตึง ยันติ” การรักษาศีลเป็นปัจจัยให้มีความสุข สุขทั้งชาตินี้ สุขทั้งชาติหน้านะ

“สี่เลนะ โภคสัมปทา” ถ้ามีศีลชาตินี้ทรัพย์สมบัติก็ไม่ฝืดเคือง ชาติหน้าก็มีทรัพย์สมบัติมาก

“สี่เลนะ นิพพุตติง ยันติ” ศีลเป็นปัจจัยให้เข้าถึงนิพพานได้โดยง่าย

นี่อานิสงส์ของศีล ท่านว่าไว้อย่างนี้

ส่วนการให้ทาน ท่านบอกว่า “ทานัง สัตกโส ปาณัง” ทานเป็นบันไดให้เกิดบนสวรรค์ การให้ทานมากก็ตามน้อยก็ตาม ผลของท่านทำให้เกิดในสวรรค์ ถ้าหากว่าพ้นจากสวรรค์มาแล้วมา

เป็นคนที่ไม่ยากจนเชิงใจ แต่ว่าจะรวยเท่าไรนั้นเป็นเขตของท่านนะ ท่านเรียกว่า “บุญญ์เขตตั้ง” เป็นเนื่อนาบุญ ถ้าเราให้ในเขตที่มีความบริสุทธิ์มากเราก็รวยมาก ให้ในเขตที่มีความบริสุทธิ์น้อย เราก็มีทรัพย์สินน้อย แต่คำว่าอดตายไม่มีสำหรับคนให้ท่าน”

ผู้ถาม : “แล้ว ศีล กับ ท่าน อย่างไหนจะอันสงส์มากกว่าคะ”

หลวงพ่ : “อ้าว...มันคนละคนนี่หนู ต่างคนต่างแก้ต่างคนต่างกล้า

ท่านเขาก็ให้ผลไปอย่างหนึ่ง ศีลก็ให้ผลมีกำลังอย่างหนึ่ง แต่ว่าทั้ง ๒ อย่างต้องร่วมกันนะ ถ้าแยกกันเมื่อไรก็พัง เมื่อนั้นแหละ เรามีแต่ท่านอย่างเดียว แต่บกพร่องในศีลทั้ง ๕ ข้อ หรือข้อใดข้อหนึ่ง เราก็ตกนรก ต้องพ้นจากนรกมาก่อนแล้วจึงจะรวย ถ้าเรามีแต่ศีลอย่างเดียว ไม่มีท่าน เกิดชาติหน้าอายุยืน หน้าตาสวย แต่อดตายเอาชี เอาอย่างไหนล่ะ เอาใจดี...?”

ผู้ถาม : “หมายความว่าต้องทำคู่กันใช่ไหมคะ...?”

หลวงพ่ : “ต้องคู่กันไปหนู หนูไม่มีข้าวกินมาที่นี่ได้ไหม...?”

ร่างกายดี รูปร่างหน้าตาสวยเพราะ ศีลข้อที่ ๑

รักษา ศีลข้อที่ ๒ ได้ ทรัพย์สินไม่เสียหายเพราะไฟ เพราะน้ำ เพราะโจร

รักษา ศีลข้อที่ ๓ ได้ คนที่อยู่ในปกครองว่าง่ายสอนง่าย พวกที่มีลูกคือหลานคือเพราะพลาดศีลข้อที่ ๓

ถ้าทรง ศีลข้อที่ ๔ ได้ เป็นผู้ที่มีวาจาไพเราะ พูดแล้วคนอื่นชอบฟัง

รักษา สິลข้อที่ ๕ ได้ ไม่เป็นโรคเส้นประสาท ไม่เป็นโรคบ้า

แต่ว่าอด ไม่มีข้าวกินไหวไหม...? ดี ๕ อย่าง แต่ไม่มีอาหารจะกิน ไม่มีผ้าจะนุ่ง มันต้องคู่กันหนู จะว่าอย่างไรสำคัญกว่ากันมันก็ไม่ควร ทาน สິล ภาวนา เป็นบุญกิริยาวัตถุ และพระพุทธเจ้าตรัสว่า สิ่งที่เขาถึงบุญกุศลก็คือ

๑. การให้ทาน

๒. การรักษาสິล

๓. เจริญภาวนา ภาวนานี้หมายถึง สมถภาวนา หรือ วิปัสสนาภาวนา คือใช้ปัญญาคิดอยู่

ทานนั้นเป็นปัจจัยตัดโลภะ ความโลภ เป็นก้าวหนึ่งที่จะถึงนิพพาน

สึลเป็นเหตุตัดโทสะ ความโกรธ เป็นก้าวที่สองที่จะทำให้ถึงนิพพาน

ภาวนาเป็นตัวตัดกิเลสตัวสำคัญทั้งใหญ่และเล็ก เป็นปัจจัยให้กิเลสหมดจริง เข้าถึงนิพพานแน่นอน

แล้วทั้ง ๓ อย่างนี้ จะถืออะไรสำคัญกว่ากันไม่ได้เลย ต้องถือว่าสำคัญเท่ากัน ถ้าเราขาดอย่างใดอย่างหนึ่ง เราจะถึงนิพพานไม่ได้

เอาอย่างนี้ก็แล้วกัน อาหารการบริโภคมีความสำคัญในการครองชีพ ร่างกายเราจะทรงตัวได้เพราะสึล ถ้าเรามีแต่อาหาร

แต่ไม่มีร่างกายก็ไม่ใช่ประโยชน์ใช้ใหม่...เรามีร่างกายดี มีอาหารดี แต่ไร้ปัญญาก็เป็นเหยื่อของคนฉลาด เพราะตัววิปัสสนาญาณและตัวภาวนาเป็นตัวทำให้เกิดปัญญา

รวมความว่า ๑. เรามีอาหาร ๒. มีร่างกาย ๓. มีปัญญา ทั้ง ๓ อย่างนี้ต้องประกอบกัน หนูจะเลือกเอาอย่างไหนโดยเฉพาะล่ะ? เอาแต่ปัญญาดี ไม่มีร่างกาย ไม่มีอาหาร ดีไหม...? แล้วก็มีความร่างกาย ไม่มีอาหาร ไม่มีปัญญา ดีไหม...? เอา ๓ อย่างเลยสบาย ๆ"

ผู้ถาม : "รักษาสีล ๘ ดู ที.วี. ได้หรือเปล่าคะ...?"

หลวงพ่ : "ดู ที.วี. ได้ แต่ห้ามเดินตาม ที.วี. "เดี๋ยว ๆ อีหนู เอ้าอย่ารบกวนเดี๋ยวจี ข้าจะช่วยรำ" เสร็จ เดินไปเดินมา ที. วี. เลิกเมื่อไรก็ไม่รู้เดินเพลิน"

"ดู ที.วี. ความจริงก็ไม่ใช่ไร ถ้าเราเป็นนักปฏิบัติกรรมฐาน ดูได้ทุกอย่าง ดูอย่างนักกรรมฐานคุณะ ถ้าเป็นละครชีวิต มีสุขบ้างทุกข์บ้าง ทะเลาะกันบ้าง ก็ดูว่าภาวะอันนี้เป็นความจริงของโลก คนที่เกิดมาในโลก ถ้าเราเกิดมามันต้องประสบอาการอย่างนี้เวลานี้เขาทะเลาะกันให้เราดู เขาแสดงการทะเลาะเรายังไม่ได้ทะเลาะสักวันหนึ่งข้างหน้าเราอาจจะทะเลาะกับใครก็ได้ อย่างที่เขาเรียกว่าดูเป็นกรรมฐาน"

ผู้ถาม : "ถ้าเราเดินไปเหยียบสัตว์เล็ก ๆ หรือบดขยี้แล้วไปโดนขูดาย อย่างนี้ศีลจะขาดไหมคะ...?"

หลวงพ่ : "ถ้าเป็นสัตว์เล็ก ๆ เดินไปเราไม่เห็น บังเอิญเราไป

เหยียบตาย อย่างนี้ศีลไม่ขาด หรือสัตว์เล็ก ๆ มันมาเกาะกินเลือด
ของเรา เราไม่คิดจะฆ่ามัน ถ้ามันเกาะนานเกินไปก็ค่อย ๆ เอา
มือลูบให้มันหนีไป แต่บังเอิญมันหนีไม่ทัน ไปถูกมันตาย อย่างนี้
ศีลไม่ขาดเพราะไม่มีเจตนาจะฆ่า”

ผู้ถาม : “หลวงพ่อกะ คนที่มีศีล ๕ ไม่บริสุทธิ์ ถ้าจะเจริญ
พระกรรมฐานจะได้ผลไหมคะ...”

หลวงพ่อกะ : “ถ้ามีศีล ๕ ไม่บริสุทธิ์เจริญไปก็ไม่มีผล ถ้าถามว่า
ทำไมก็เพราะว่า ยังลงนรกอยู่ เจริญสมาธิเท่าไรมันก็
ไม่พ้นนรก เพราะศีล ๕ นั้นมันปิดทางนรก ถ้าขาดข้อใดข้อหนึ่งตัวที่
ขาด นั้นมันจะเข้ามาขวางเวลาที่เราจะตายเป็นกรรมที่เป็นอกุศล”

ผู้ถาม : “ขรवासถือศีล ๖ ได้ไหมคะ...”

หลวงพ่อกะ : “ได้ ศีล ๑ ยังได้เลย ศีลข้อที่ ๖ อะไรล่ะ?”

ผู้ถาม : “วิกาลโภชนา ค่ะ แต่ว่าหนูทำงานเลิกเที่ยงแล้วอย่าง
นี้จะรักษาศีลข้อนี้ได้ไหมคะ...”

หลวงพ่อกะ : “ถ้าเที่ยงแล้วเรายังไม่เลิกงาน ก็ถือว่าเราจะกินข้าว
ไม่เกินบ่ายโมง หรือ บ่ายสองโมง ดังเวลาไว้เลยใช้ได้
ไม่ใช่ ๒ ชั่วโมงกิน ๆ ก็ต้องคิดเหมือนกัน”

ผู้ถาม : “ถ้าหากเป็นพระฉันอาหารเลยเที่ยงได้ไหมคะ...”

หลวงพ่อกะ : “เวลาเดิมของพระจริง ๆ ตามวินัยนี้ มันไม่ใช่เลิกฉัน
เที่ยง พระพุทธเจ้าตรัสว่า ถ้าพระอาทิตย์ตรงศีรษะ
เริ่มฉันได้ แต่อย่าให้ เงามพระอาทิตย์เลย ๒ นิ้ว ความจริงทำบา

สั่งฉันเที่ยง แต่เงาเลยไป ๒ นิ้วไม่ได้ ๒ นิ้วไม่ใช่น้อยนะ มาตอน
หลังเดือนเข้ามาฉัน ๕ โมง เลิกเที่ยง เวลาไปถือตามพระวินัย
แบบนั้น ชาวบ้านเขาถือว่าเลยเที่ยงไปแล้วฉันไม่ได้ ทว่าพระกิน
เลยเวลา”

ผู้ถาม : “ที่จริงหนูอยากจะถือเพิ่มอีกหนึ่งข้อ คือข้อ นัจจศีตะ-
วา แต่ว่าหนูยังชอบตุ ที่.วี. อยู่ค่ะ”

หลวงพ่อ : “ตุ ที่.วี. ก็ดูอย่าง พระโมคคัลลาน์พระสารีบุตร ดู
มหรสพซิ ดูไปก็คิดว่าไอ้นี่มันทุกข์ ชีวิตของมนุษย์
เต็มไปด้วยความทุกข์ พยายามพิจารณาลบๆ ถ้าจะให้ดีก็ถือให้
ครบ ๘ เลย เพิ่ม ข้อมาลาคันธะ ไปด้วย”

ผู้ถาม : “รู้สึกว่าการจะทำได้ค่ะ เพราะว่าย่างแต่งตัวทาทน
อยู่ค่ะ”

หลวงพ่อ : “ก็ให้ถือว่า การเอาแป้งทาทน น้ำหอมใส่ตัวนี้เราทำ
เพื่อสังคม ถ้าในสังคมนั้น ๆ จำจะต้องแต่งตัวกัน
อย่างนั้นก็แต่งไป เราไม่แต่งเพื่อกิเลส เราแต่งเพื่อความเหมาะสม
ในสังคม เพื่อความไม่เก้อเขิน ถ้าจิตเรายังอยู่แบบนี้ สักมันไม่ขาด”

ผู้ถาม : “แล้วข้อที่ห้ามนอนที่นอนสูงใหญ่ แต่ว่าพื้นที่นอนเป็น
หินอ่อน เราเอาผ้าห่มรองตัวอย่างนี้ได้ไหมคะ...?”

หลวงพ่อ : “ได้...ที่นอนสูง ที่นอนใหญ่ขัดด้วยนุ่นและสำลี อันนี้
เขาป้องกันความลุ่มหลง ความฟุ้งเฟ้อ ถ้าจิตมันไม่
คิดไปในด้านกิเลส ฉันว่าทำได้ ไม่เห็นแปลก”

ศีล ๘ นี่เป็นตัณหารมเสีย ๔ ข้อ เป็นตัวศีลเสีย ๔ ข้อ ถ้าผิดข้อปาณา, อทินนา, มุสา, สุรา, ลงนรกแน่ แต่ตัณหารมเสีย คือ อพรัหม, วิกาล, นัจจกิตะวา, มาลาคันธะ, อูจจาसनะ ถ้าพลาดมันไม่ลงนรกนะ

ข้ออพรัหมจริยา เวมณี ถ้าเราละเมิดเฉพาะสามี ภรรยาของเรา ไม่ได้ประพฤติก่ล่วงเกินสามีภรรยาผู้อื่น ไม่ได้ขาด กามะตัณห์เป็นธรรมชาติ

ข้อวิกาลโภชนา เวมณี ชื่อนี้เราไม่ได้ฆ่าสัตว์ มัน บาปที่ไหนล่ะ

ข้ออูจจาसनะ คือไม่นอนในที่นอนสูง ที่นอนใหญ่

ข้อมาลาคันธะ คือไม้ทัดดอกไม้และของหอม อันนี้ไม่ได้ทำอะไรใคร”

ผู้ถาม : “หลวงพ่อกะ ขโมยเงินพ่อแม่บาปไหมคะ มีคนเขา บอกว่าขโมยเงินพ่อแม่ไม่บาป เพราะพ่อแม่ต้องจ่าย อยู่แล้วค่ะ”

หลวงพ่อกะ : “โอ้บาปนี่แปลว่าชั่ว การขโมยเงินมันก็เป็นบาปทั้งหมด ถ้าเราขโมยท่าน ท่านไม่ชอบใจ ท่านก็ทำเฉย การ ขโมยของพ่อแม่ท่านชอบไหมล่ะ การกระทำความชั่ว ฉะนั้นจึงบาป”

ผู้ถาม : “ถ้าหากท่านเห็นเล่าคะ แล้วเราหยิบไปเลย อย่างนี้ บาปไหมคะ...?”

หลวงพ่ : “ก็สาธุอยู่แล้วกัน ดีแล้วที่ไม่ว่าฉัน”

“ถ้าเราหยิบไป ท่านเห็นแล้วท่านไม่ห้ามปราม ไม่ว่าอะไรก็ไม่เป็นไร ถ้าหากท่านไม่ให้ ท่านห้ามเราก็ไม่หยิบก็หมดเรื่องไป การขโมยนี้จิตมันเริ่มชั่ว ตั้งแต่ก่อนที่จะกระทำ คิดจะขโมยนะ จิตมันชั่วแล้วนะ”

ผู้ถาม : “หลวงพ่คะ ดิฉันไปซื้อดอกไม้แถวสนามหลวงราคา ๑๕๐ บาท พอกลับมาถึงบ้าน บอกกับสามีว่าฉันไม่ราคา ๕๐ บาท ที่บอกอย่างนั้นเพราะเกรงว่าสามีจะดุเอา ตอนหลังมานึกรู้สึกเสียใจจะ ไม่น่าโกหกเขาเลย อย่างนี้ศีลจะขาดไหมคะ...?”

หลวงพ่ : “อย่างนี้เป็นการรักษาประโยชน์ไว้ไม่ได้ทำลายประโยชน์ข้อมูลสาวาท จะขาดมันต้องทำลายประโยชน์ของบุคคลอื่น แต่เนี่นเป็นการพูดเพื่อรักษากำลังใจเขา มันมีประโยชน์แต่ว่าไปโกหกอย่างอื่นเอาเรื่องนะ อย่างเช่นของเลวบอกว่าของดี ของราคาถูกบอกขงราคาแพง อันนี้มันทำลายประโยชน์”

ผู้ถาม : “หลวงพ่ครับ การเป็นตัวแทนจำหน่ายสุรา ศีลขาดไหมครับ...?”

หลวงพ่ : “สุรา เขาห้ามกินนะ แล้วคุณกินหรือเปล่าล่ะ...?”

ผู้ถาม : “เปล่าครับ”

หลวงพ่ : “ไม่กินก็ยังไม่ขาด พระพุทธเจ้าบอกว่ามันเป็น มิจฉา-วณิชชา แปลว่า ไม่ควรขายของที่มันผิดศีล”

ผู้ถาม : “และถ้าหากว่า ถ้าชายอาวุธ สีลจะขาดไหมครับ...”

หลวงพ่ : “ถามว่าสีลขาดไหม ก็ขอตอบว่า สีลไม่ขาด ถ้าเป็นอาวุธเราไม่ได้ไปฆ่าเขา คนอื่นเขาเอาไปฆ่าก็เป็นเรื่องของเขา แต่มันเป็นสิ่งที่ไม่ควร”

ผู้ถาม : “หลวงพ่ครับ ถ้าหากเขาเหล้ามาผสมเพื่อเป็นกระสายยา ดื่มเข้าไปแล้วสีลจะขาดไหมครับ...”

หลวงพ่ : “อย่างเอามาผสมเป็นกระสายยานี้ ถ้าไม่ปรากฏรส ปรากฏกลิ่น นี่ไม่มีโทษ แต่ประเภทกินยาต้องใช้ยา ๑ ซ่อนกาแฟ ผสมเหล้า ๑ ไห อย่างนี้ไม่ผิดศีล ชนสีลพังไปเลย อย่างนี้ให้อภัยไม่ได้”

ผู้ถาม : “ถ้าหากว่าผสมตามสูตรเล่าละ คือว่าไม่ใช้ยา ๑ ซ่อนเหล้า ๑ ไห นะคะ”

หลวงพ่ : “ทำตามสูตรเขาไม่เป็นไร ไม่ผิดโยม พระเขายังไม่ห้ามเลย แต่ว่าต้องไม่ปรากฏรส ปรากฏกลิ่นนะ”

การถือศีล ถ้าเคร่งเกินไปก็เดือดร้อน พระพุทธเจ้าท่านให้ปฏิบัติในทางสายกลาง หรือ มัชฌิมาปฏิปทา อย่าให้มันเป็นอัตตกิลมณานุโยค คือเบียดเบียนตนเกินไป ต้องดูแลพอเหมาะพอดีพอควร

ในอุทุมพริกสูตร พระพุทธเจ้าท่านตรัสกับนิโครธปริพาชก บอกว่า “จงอย่าทำลายสีลด้วยตนเอง อย่ายุยงส่งเสริมบุคคลอื่นให้ทำลายสีล และจงอย่ายินดีเมื่อบุคคลอื่นทำลาย

ศีลแล้ว” ท่านแนะนำอย่างนี้นะ”

ผู้ถาม : “ผลที่เห็นชัด ๆ ว่าเราถือได้ ศีลบริสุทธิ์แน่ ๆ เราพอจะรู้ไหมครับว่าตอนไหน...?”

หลวงพ่ : “เมื่อเรที่ตั้งใจไว้แล้ว เราก็เว้นจริง ๆ ไม่ทำ อย่าง

ข้อที่ ๑ ปาณาติบาต สัตว์ที่ควรจะฆ่าไม่มีจิตคิดจะฆ่า ถ้าเรารักษาได้จะเป็นปัจจัยให้เกิดเป็นคนสวย เพราะศีลข้อนี้เราจะรักษาได้ก็ต้องอาศัย เมตตา เป็นปัจจัย และศีลข้อนี้แหละจะทำให้เรามีโรคภัยไข้เจ็บน้อย เพราะว่ามันเว้นจากการเบียดเบียนสัตว์ ที่ว่าน้อยเพราะว่าเราเคยเบียดเบียนกันมาบ้าง เมื่อเข้ามาในเขตรักษาศีล บางทีเราปล่อยไปบ้างเข้าบ้างนั้นเป็นเรื่องของการพลอ เป็นอาการของความเคยชิน แต่ว่าอารมณ์ส่วนใหญ่เราระมัดระวังอยู่ในศีล นอกจากดังที่กล่าวมาแล้ว การรักษาศีลข้อที่ ๑ ผู้ที่รักษาได้จะทำให้เป็นคนที่มีอายุยืนยาวนาน อาจจะเต็มอายุขัยหรือเลยอายุขัยไปนิดหน่อย”

ข้อที่ ๒ เห็นของที่ควรจะขโมยได้ เราก็ไม่ขโมย ถ้าเรารักษาได้ จะมีอานิสงส์เป็นพิเศษกว่าปกติ หรือทรัพย์สินของท่านทั้งหมดที่มีอยู่จะไม่มียกจากไฟไหม้ จากน้ำท่วม จากโจรขโมย แล้วก็หาความยากจนไม่ได้

ข้อที่ ๓ เห็นโอกาสที่เราจะทำกาเมสุมิฉาจารได้ เราก็ไม่ทำ ถ้าเรารักษาไว้ได้ คนในปกครองหรือในคณะทั้งหมดจะเป็นคนที่อยู่ในโอวาท คือไม่ว่ายากสอนยาก คนในบังคับบัญชา

จะไม่ล่วงละเมิดในแบบแผน หรือกฎระเบียบที่เราได้อยู่

ข้อที่ ๔ เราจะโกหกได้ เราก็ไม่โกหก ถ้าเรารักษา
ได้ตามพระบาลีท่านบอกว่า จะเป็นคนปากหอม (แต่อย่าไปดมเข้า
นะ ถ้ากลิ่นแปร่งฟันละก็หายใจท้องเสียซะ) คำว่าปากหอมในที่
นี้หมายความว่า พูดแล้วมีคนอยากฟังอยากเชื่อ

ข้อที่ ๕ มีเหล้ากิน มีสุราดื่ม เราก็ไม่กิน ถ้าเรารักษาได้
ก็จะกลายเป็นคนที่มีสติสัมปชัญญะสมบูรณ์

เมื่อเราประสบแล้วเราไม่ทำ คือเว้นได้จริง ๆ ตอนนี้
บริสุทธิ์แน่ และจะได้รับอานิสงส์ดังที่กล่าวมาแล้ว”

ผู้ถาม : “ถ้าอย่างนี้ การสมาทานศีล หรือรับศีลเรียบร้อยแล้ว
ก็ยังไม่บริสุทธิ์ใช่ไหมครับ...”

หลวงพ่อบอก : “การสมาทานศีล ไม่ได้หมายถึงศีลบริสุทธิ์นี้คุณ นั้น
เป็นคำขอ จะบริสุทธิ์ได้ต่อเมื่อจิตตั้งใจงดเว้นจริง ๆ
ตัวตั้งใจงดเว้นตัวนี้แหละเป็นตัวศีล”

ผู้ถาม : “แล้วอย่างชาวประมงที่เขาใช้อาวุธหาปลาโดยตรงจะ
ทำอย่างไรล่ะครับ...?”

หลวงพ่อบอก : “อาชีพเขาจริง แต่เวลาที่ก่อนจะตาย เขาคิดถึงบุญ
กุศล อย่าง ท่านสุปฏิภูมิตะเทพบุตร เห็นไหม ทำ
ชั่วทุกประตุเลย วันดีไม่ละวันพระไม่เว้น พอจะตายขึ้นมา นึกถึง
พระพุทธเจ้าขึ้นมา ไปเป็นเทวดาชั้นดาวดึงส์ แล้วก็พบพระพุทธ-
เจ้าอีกทีหนึ่ง ฟังเทศน์จบเดียวเป็น พระโสดาบัน”

อานิสงส์การเจริญพระกรรมฐาน

ผู้ถาม : “คำว่า สมถกรรมฐาน กับ วิปัสสนากรรมฐาน มีความหมายแตกต่างกันอย่างไรครับ?”

หลวงพ่อ : “สมถะ นี่เป็นจุดเริ่มต้นทำจิตให้เป็นสมาธิ ท่านมีความหมายว่า ทำจิตให้สงบจาก นิวรณ์ ๕ สำหรับวิปัสสนาเป็นการใช้ปัญญาพิจารณาร่างกายเพื่อตัดกิเลส มันต่างกันตรงนี้

การทำจิตให้เป็นสมาธิ ก็เพื่อไม่ให้จิตวุ่นวาย เมื่อจิตไม่วุ่นวายแล้ว ก็ใช้ปัญญาพิจารณา คือ ยอมรับนับถือกฎของความเป็นจริง เกิดมาแล้วมันก็ต้องแก่ เมื่อทรงชีวิตอยู่มันก็ป่วยไข้ไม่สบาย มีการพลัดพรากจากของรักของชอบใจ เมื่อมีชีวิตอยู่ต้องมีการนิทานสารเสรีญ กระทบกระทั่ง และในที่สุดเราก็ตาย นี่เป็นของธรรมดา ถ้าอาการอย่างนี้มันเกิดขึ้นกับเรา เราจะไม่หวั่นไหวในอารมณ์ ถือว่ามันเป็นธรรมดาของการเกิด”

ผู้ถาม : “สมณีนี้อัตถกิลสได้ไหมครับ...?”

หลวงพ่ : “ยังอัตถกิลสไม่ได้ แต่ว่าระงับได้”

ผู้ถาม : “มันแตกต่างกันอย่างไรครับ...?”

หลวงพ่ : “คำว่า ระงับ ก็เปรียบเหมือนกับเรามีสัตว์ร้ายอยู่ตัวหนึ่ง ถ้ามันจะกัดเรา วิธีระงับก็คือ จับมันมัดหรือกดมันไว้ไม่ให้ทำร้าย ส่วนคำว่า ตัด หรือ วิปัสสนาญาณนั้น ก็หมายถึงว่า สัตว์ร้ายนั้นไม่ให้มีฤทธิ์ต่อไป เข้าใจไหม...?”

ผู้ถาม : “ครับ ที่นี้กระผมได้ยินมาว่าคุยกันกับพวกนักปฏิบัติ นักสมณะบอกว่าสมณะก็อัตถกิลสได้ ปัญญาไม่เกี่ยว ส่วนพวกเจริญวิปัสสนาญาณนั้นบอกว่า วิปัสสนาญาณเป็นส่วนที่อัตถกิลสได้ สมณะไม่เกี่ยว ไม่จำเป็นจะต้องเจริญสมณะก็ได้ เลยไม่รู้ ว่าความเห็นของฝ่ายไหนที่ถูก”

หลวงพ่ : “ก็เป็นไปตามความเห็นของเขา อาตมาเคยคุยมาหลายราย มีอยู่รายหนึ่งเป็นเจ้าหน้าที่รถไฟ ท่านบอกว่า สมัยก่อนผมเจริญสมณะจนกระทั่งมีจิตสงบมาก แต่มาตอนหลังเห็นว่าไม่เป็นการอัตถกิลสได้เลยเจริญวิปัสสนาอย่างเดียว ก็เลยบอกกับท่านว่า ถึงแม้จะเจริญวิปัสสนาอย่างเดียว ก็ต้องมีสมณะร่วมด้วย คืออันดับแรก จะต้องมิจิตเรียบร้อยในด้านศีล และประการที่สองเวลาที่ใช้ปัญญาพิจารณาเพื่อการอัตถกิลสนั้นะเวลานั้น อารมณ์อื่นไม่เข้ามารบกวน ใจตัวที่อารมณ์ไม่เข้ามารบกวน หรือใจตัวที่สงบจากอารมณ์อื่น มันเป็นสมณะหรือท่านเรียกว่า สมาธิ ซึ่ง

มันมีอยู่ในตัวอยู่แล้ว ท่านจึงเข้าใจ”

ผู้ถาม : “ก็เป็นอันว่าทั้งสองอย่าง จะต้องร่วมกันแยกกันไม่ได้
ใช่ไหมครับ...?”

หลวงพ่ : “ใช่ ถ้าจะเจริญวิปัสสนาญาณอย่างเดียว แต่ขาดสมณะ
ก็ไปไม่รอด ท่านเปรียบไว้แบบนั้นว่า สมณะ นี้ก็
เหมือนกับคนที่เพาะกำลังกายให้แข็งแรง ส่วน วิปัสสนาญาณ ก็
เหมือนกับอาวุธที่คมกล้า ถ้าคนไม่มีแรงหยิบอาวุธ จะมาฆ่าศึกได้
ไหม...?”

ผู้ถาม : “ไม่ได้แน่ ๆ ครับ”

หลวงพ่ : “เพราะฉะนั้น ทั้งสมณะและวิปัสสนา ๒ อย่างนี้จะ
ต้องคู่กัน นี่เป็นแบบของพระพุทธเจ้านะ”

ผู้ถาม : “การเจริญสมณะก็ดี เจริญวิปัสสนาญาณก็ดี จะต้อง
ปฏิบัติในเรื่องศีลไหมครับ...?”

หลวงพ่ : “คือการทำสมณะ หรือสมาธิก็ดี วิปัสสนาก็ดี ทั้งหมดนี้
จะต้องประกอบด้วยเหตุ ๓ ประการร่วมกัน คือ ศีล สมาธิ
ปัญญา ถ้าศีลไม่บริสุทธิ์จิตก็ไม่เป็นสมาธิ ถ้าศีลบริสุทธิ์แล้วจิตจึง
เกิดสมาธิ เมื่อจิตสงบจากอารมณ์ต่าง ๆ ปัญญามันจึงจะเกิด มัน
ต้องร่วมกัน ๓ อย่าง”

ผู้ถาม : “หลวงพ่ครับ การนั่งวิปัสสนากรรมฐาน บางคนก็ว่า
พุทโธ บางคนก็ สัมมาอรหัง บางคนก็ว่า เกสา โลมา นขา ทันดา
ตโจ” ฯลฯ จะเอาอย่างไหนเป็นที่แน่นอนครับ...?”

หลวงพ่ : “แน่นอนทุกอันนะโยม ใช้ได้หมด ไม่ผิดหรอก ยังมี
มากกว่านี้ สุดแล้วแต่เขาจะใช้เพื่อความเหมาะสม”

ผู้ถาม : “บางคนก็บอกว่า ภาวนาแบบ นี้ถูก แบบนั้นไม่ถูก”

หลวงพ่ : “การศึกษาพระกรรมฐาน ถ้าศึกษาไม่ครบ ๔๐ อย่าง
พอเขาทำไม่เหมือนกับตัว ก็หาว่าเขาผิด มันก็ใช้อะไร
ไม่ได้เลย จะต้องศึกษา ถ้าอย่างเป็ลลูกศิษย์ก็ไม่มีไร ที่นี่ยัง
พวกครูชี่ ถ้าครูศึกษาไม่ครบ ๔๐ อย่าง ก็เียงเียงกันอยู่นั้นแหละ
ถ้าศึกษาครบ ๔๐ อย่าง ก็ไม่มีอะไรจะเียงกัน

ถ้าภาวนาคันนี้มันไม่แน่นอน เอาอะไรก็ได้ มัน
สำคัญที่อารมณ์ตั้งใจ จะใช้อะไรก็ได้ อย่าง พุทธานุสสติ มีคำ
ภาวนาคันนี้เยอะเยอะ อิติปิ โส บทตันทั้งหมคนั้นแหละ ว่าไป ไม่ใช่ใช้
คำว่าพุทโธอย่างเดียว อะไรที่ปรารภพระพุทธเจ้าใช้ได้เลย อย่าง รัชม
มานุสสติ ไม่ใช่ภาวนาว่า รัชมโม อย่างเดียว อะไรที่ปรารภ
พระธรรมก็ใช้ได้ และอย่าง สังฆานุสสติ ก็ไม่ใช่ภาวนาว่า สังโฆ
อย่างเดียว นี่มันต้องเข้าใจ ถ้าไม่เข้าใจ แถภาวนาไม่เหมือนข้า ของ
แกสู้ข้าไม่ได้ก็ต้องไปไหนกันละมันเป็นมานะ มานะตัวเลวเสียด้วย
ไถ้มานะกิเลสตัวเลวนี้ มันดึงไปไหนไม่ได้เลย

ใน อุทุมพริกสูตร คนที่เจริญพระกรรมฐาน ทำจิต
เพื่อละกิเลส พระพุทธเจ้าให้ทำจิตเบื้องต้นอย่างไร จิตเบื้องต้น
ทำนวางกฎไว้ประมาณ ๖๐ ข้อ ถ้าเราพิจารณากันจริง ๆ ก็มีอยู่

๑. จงอย่าสนใจในจริยาของคนอื่น เขาจะดีเขาจะเลวเป็นเรื่องของเขา ดูว่าเราทำถูกไหม

๒. อย่าทำเพื่ออวดเขา เทำนี้เอง สรุปแล้วได้ ๒ อย่าง แต่ท่านเรียงไว้ประมาณ ๖๐ กว่า ถ้าเราทำอารมณ์ได้เพียง ๒ อย่างเท่านี้ พระพุทธเจ้าท่านบอกว่า มันเป็น สะเก็ดความดี ของที่ท่านสอนเท่านั้นเอง

ที่นี้ถ้ายังนึกว่า เขาสู้เราไม่ได้ เราสู้เขาไม่ได้ ก็เลยไม่ถึง สะเก็ด อันนี้เป็นเรื่องจริง ๆ ท่านวางไว้ตามเกณฑ์ เราอย่าคิดว่าไ้ วดนั้นสู้เราไม่ได้ วดเรารู้วดเขาไม่ได้ เอาอะไรไปเป็นเครื่องวัด ถ้า อารมณ์ยังมีอย่างนี้อยู่แสดงว่า จิตเลวมาก ถ้าจิตมันเลวจะดีอย่างไร

การปฏิบัติ อย่างชวงวงเข้าบ้าน คืออย่าไ้อวดเขา อย่า ึ่งให้เขาเห็น การทำสมาธิเพื่ออวดคน ึ่งปั๊ตรงนี้ คนเดินผ่าน ีผ่านไปมามันจะได้เห็น นี่เป็น อุปกิเลส ไม่ได้อะไรเลย แทนที่จะ ีได้นั่งไ้กิเลสได้ กลับนั่งดิ่งกิเลสเข้ามา ไ้ตัวอวดนะมันเป็นกิเลส นี้อันนี้ท่านห้าม ถ้าหากรักษาความดีขนาดนี้ถือว่า เป็น สะเก็ดความ ดี ที่ท่านสอน

ส่วนเปลือก ท่านตรัสไว้ใน ยาม ๔ ท่านเทียบกับ คีล ๕
คือ

๑. เราจะไม่ทำลายศีลด้วยตนเอง ไม่ยุยงบุคคลอื่นให้ ทำลายศีล ไม่ยินดีเมื่อบุคคลอื่นทำลายศีลแล้ว

๒. เราจะต้องเป็นผู้ไม่ตกเป็นทาสของนิรณ ๕ คือ

-ไม่หลงรูปสวຍ เสียงเพราะ กลิ่นหอม รสอร่อย
สัมผัสระหว่างเพศ

-ไม่มีอารมณ์ความโกรธ ความพยาบาท ในขณะที่ปฏิบัติ

-ไม่ยอมให้จิตฟุ้งซ่าน และวิเวกกายเสียงภายนอก

-ไม่มัวง่วงเหงาหาวนอนในขณะที่ปฏิบัติ

-จะไม่สงสัยในผลการปฏิบัติ

๓. จิตจะต้องแผ่เมตตา คือมีความรักไปในจักรวาลทั้งปวง
ถือว่าคนก็ดี สัตว์ก็ดี ทั้งโลก ไม่มีใครเป็นศัตรูกับเรา เขาจะ
ประกาศเป็นศัตรูนะเรื่องของเขา แต่เราจะไม่เป็นศัตรูกับเขา

-เราจะไม่อิจฉาริษยาใคร เห็นคนอื่นได้ดี พลอยยินดี
กับเขาด้วย ทำดีตามเขา

-ถ้าเหตุใดมันเกิดขึ้นกับเรา ถ้าเหตุเกินวิสัยที่เราจะช่วย
ได้ กับเราก็คือ กับบุคคลอื่นที่ดี เราจะวางเฉย ไม่ทำให้จิตขึ้นลง

ถ้าทำได้ครบถ้วนแบบนี้ แสดงว่าเราเข้าถึง เปลือก
ความดี ที่ท่านสอน แต่นี้ก็เป็นการ ทรมาน อย่างเต็มที่แล้ว
คือภะณีวรรณ์ ๕ นิระณ์ ๕ นี่เป็นศัตรูกับ ปฐมฌาน แล้วก็ตัว
ท้ายก็ละพรหมวิหาร ๔ ตัวนี้เป็นตัวเกี่ยวทั้ง สิล สมาธิ ปัญญา
เลยนะ มีความสำคัญมาก อารมณ์ตอนนี้ก็เป็นอารมณ์ทรมาน
ปกติ ถ้าทำได้แบบนี้ละ

ต่อไปถ้าทำอย่างนี้แล้ว สามารถทำ ปุพเพนิวาสานุส-
สติญาณ ให้เกิดขึ้น คือ ระลึกชาติได้ ตอนนี้ละเข้าถึง กระพี้ความ

ห. ทกณนโสณ และทกนโรทณน เขมารถทำ ทิพพจักขุญาณ คือ จตุปปาตญาณ ให้เกิดขึ้น พอเห็นหน้าคนปั๊บ ก็รู้ทันทีว่าคนนี้ ก่อนเกิดมาจากไหน ได้ยินชื่อคนตายปั๊บเรารู้ได้ทันทีว่าตายแล้วไปไหน อันนี้ เข้าถึงแก่นความดี ที่พระพุทธเจ้าต้องการ

ถ้าทำได้ถึงขนาดนี้จนจิตคล่องดีแล้ว ถ้าฝึก วิปัสสนา-
ญาณ ถ้ามี ขารมีแก่กล้า คือมีกำลังเข้มข้น ก็จะเป็นอรหันต์ภายใน
๗ วัน ถ้ามี กำลังจิตปานกลาง จะเป็นอรหันต์ภายใน ๗ เดือน
ถ้าขี้เกียจที่สุด เป็นอรหันต์ภายใน ๗ ปี”

ผู้ถาม : “ที่เขาว่า สวรรค์ในอก นรกในใจ เล่าครับ?”

หลวงพ่อ : “อันนี้เป็นคำพ้องเพี้ยน นรกจริง ๆ มี สวรรค์ในอก นรก
ในใจใช้ได้ แต่ว่ามันยังไกลเกินไปนะ พุทธแบบนั้นก็
พูดแบบคนไม่เคยเห็นสวรรค์ ไม่เห็นนรกก็ว่ากันไป แต่ว่า หลัก
สูตรในพระพุทธศาสนาเขามีนี้คุณ พระพุทธเจ้าทรงวางหลักสูตร
ไว้ให้หมดนะ เราจะไปสวรรค์ไปนรกได้ เราจะต้องปฏิบัติตัวแบบ
ไหน เราจะไป นิพพาน เราจะปฏิบัติตัวแบบไหน อันนี้ในพระ
พุทธศาสนามีหลักสูตรสอนไว้โดยเฉพาะเลยคุณ ฉะนั้นจึงถือว่าเป็น
หลักสูตรพิเศษ”

ผู้ถาม : “หลักสูตรที่หลวงพ่อบอกว่ามีอะไรบ้างครับ?”

หลวงพ่อ : “หลักสูตรในพระพุทธศาสนามี ๔ อย่าง คือ

๑. สุขขวิปัสสโก

๒. เคววิชโ

๓. ฉพภิกขุญญ

๔. ปฏิสัมภิทัปปัตโต

ทนเคยมกตพวกคุณฟังกันมานี้ พวกน้เราไม่ได้ปฏิบัติ
มาถึงขั้น สุขทวีปัสสโก คนที่เขียนตำราที่เขียนสังเขป สวรรค์อยู่
ในอกนรกอยู่ในใจ อันนี้ตีความหมายว่า ถ้าใจเป็นสุขก็เป็นสวรรค์
ถ้าใจเป็นทุกข์ก็เป็นนรก อันนี้มันก็ได้รอก แต่มันไม่ถูกกับความ
เป็นจริงนะ”

ผู้ถาม : “สำหรับประเภท สุขทวีปัสสโก กับ เดวิชโซ แดก
ต่างกันอย่างไรครับ?”

หลวงพ่ : “ประเภทสุขทวีปัสสโกนี้ ไม่รู้อะไรรอกคุณได้แค่สมาธิ
เฉย ๆ มีจิตเป็นสุข จิตมีกำลังดีก็เลยได้ สำหรับ
วิชาสาม หรือ เดวิชโซ สามารถรู้ได้ เพราะว่าแนว
ปฏิบัติขั้นวิชชาสามมี ญาณ ๘ อย่าง คือ

๑. ทิพพจักขุญาณ สามารถเห็นผี เห็นนรก เห็นสวรรค์
ได้

๒. จุตูปปาตญาณ เราจะรู้ว่า คนที่เกิดมามี ก่อนจะ
เกิดนั้นมาจากไหน และเวลาตายแล้วไปไหน

๓. เจโตปริยญาณ สามารถจะเห็นจิตของตัวเองได้ คน
ไหนจิตดี คนไหนจิตเลว

๔. ปุพเพนิวาสานุสสติญาณ เราสามารถระลึกชาติได้
โดยไม่จำกัด

๕. อตัตถังสญาณ เราจะรู้เรื่องราวในอดีตได้

๖. อนาคตังสญาณ รู้เรื่องราวในอนาคตได้

๗. ปัจจุบันนั่งสวดมนต์ ปัจจุบันนี้ใครทำอะไรที่ไหน
เรารู้ได้

๘. ยถากรรมมุตตาญาณ คนที่เขามีความสุขความทุกข์
เขาอาศัยกรรมอะไรเป็นปัจจัย

นี่ในด้านวิชาสาม รู้ได้ ๘ อย่างเท่านี้

สำหรับ จพภิกขุโณ (อภิธมฺมญาณ) แสดงฤทธิ์ได้ มีหู
เป็นทิพย์ มีตาเป็นทิพย์ ฯลฯ

ปฏิสัมภิตปัตตโต มีความสามารถคลุม วิชาสาม
อภิธมฺมญาณ มีความฉลาดกว่า

หมวดที่พระพุทธเจ้าทรงสอนไว้ไม่เหมือนกัน แต่วิธี
ปฏิบัติเหมือนกัน เื่อใน กรรมฐาน ๔๐ มาแยกปฏิบัติเป็น
๒๐ อย่าง

วิธีสำหรับการปฏิบัติ ถ้าจะถามว่าอย่างไรไหนเข้าถึง
มรรคผลได้เท่ากัน ก็คือ เป็นไปตามอริยาศัยของคน

สำหรับ สุขขวิปัสสนา พระพุทธเจ้าทรงสอนไว้สำหรับ
ผู้ที่ต้องการเวียน ๆ ไม่ต้องการฤทธิ์เดช ทำแบบสบาย ๆ จิตใจไม่
รบกวนใคร

สำหรับ เตวิชโช นั้น พระพุทธเจ้าทรงสอนไว้สำหรับ
คนที่อยากรู้จักเห็น ถ้ามีสิ่งใดบังลี้ลับอยู่ ทนไม่ไหว ต้องหาให้
พบ ค้นให้เห็น

สำหรับ จพภิกขุโณ นั้น สำหรับคนที่ต้องการมีฤทธิ์เดช

พระพุทธเจ้าก็ทรงสอนไว้

สำหรับ ปฏิสัมภิทาญาณ หรือ ปฏิสัมภิทัปปัตโต
แบ่งออกเป็นบุพัตติด้วย มีทั้งความเป็นทิพย์ของจิตด้วย มีความฉลาดด้วย
สติปัญญาอันต้องการรอบรู้ทุกอย่าง

ฉะนั้นการที่พระพุทธเจ้าทรงสอน จึงเป็นไปตาม
อริยสัจ ๔ อย่าง

ผู้ถาม : “พระผมนอยากทราบว่า พระโสดาบัน กับ พระอรหันต์
นั้น เขาใช้ เครื่องวัด อย่างไหนครับ?”

หลวงพ่อ : “เขาใช้ หลักกิโลเมตร เป็นเครื่องวัด”

ผู้ถาม : (หัวเราะ)

หลวงพ่อ : “อ้าว...จริง ๆ ก็ว่า การปฏิบัติให้เป็นพระอริยะคือ
ตั้งแต่พระโสดาบันถึงพระอรหันต์นั้นะ ถ้าเข้าถึง
พระโสดาบัน มันยาว ๓ กิโลเมตร ถ้าถึงพระอรหันต์ก็ ยาว ๑๐
กิโลเมตร เอ๊ะ...แน่ไหม คุณถามเครื่องวัดนี้ แต่ว่าเครื่องวัดในที่นี้
ไม่ได้หมายความว่า จะเอาเชือกไปวัด หรือว่าเอาอะไรเข้าไปวัด ต้อง
วัดด้วย คุณธรรมทีละ

เครื่องวัดมีอย่างนี้ คือว่า พระโสดาบัน กับ พ
สภิกขาคามีจะต้องละความชั่ว ๓ อย่าง คือ สักกายทิฏฐิ วิจิกิจฉา
สีลัพพตปรามาส

สำหรับ สักกายทิฏฐิ พระโสดาบันกับพระสภิกขาคามี
จะมีความรู้สึกตัวอยู่เสมอว่า เราเกิดมาเพื่อตาย จะไม่มีความ

ประมาณในชีวิต จะคิดทำความดีอยู่เสมอ

วิจิตรจินา ไม่สงสัยในคำสั่งสอนของพระพุทธเจ้า โดยใช้ปัญญาพิจารณา

และประการที่ ๓ มี ศีล ๕ บริสุทธฺิ นี้เขาเรียกว่า พระโสดาบัน และ พระสกิทาคามี

สำหรับพระอรหันต์ ต้องละกิเลส ๑๐ ข้อ มีดังนี้
๗ ข้อ ได้แก่

ละ กามราคะ ละ อารมณ์ที่ติดอยู่ในกาม
หอม ๆ กลิ่น ๆ สัมผัสระหว่างเพศ

ละ ปญฺเฑ คือไม่มีความโกรธ ไม่มีความพยาบาท

ละ รูปราคะ ไม่ติดอยู่ในรูปฌาน

ละ อรูปราคะ ไม่ติดอยู่ในอรูปฌาน

ละ มานะ ไม่ถือตัวถือตน

ละ อุทธัจจะ ไม่มีอารมณ์ฟุ้งซ่าน

ละ อวิชชา ตัดความโง่งมทิ้งไปให้หมด

รวมเป็น ๑๐ อย่าง ถ้าตัดได้ทั้ง ๑๐ อย่างนี้ เป็น
พระอรหันต์ นี่เป็นเครื่องวัด”

ผู้ถาม : “อาจารย์บางคนเขาว่า นิพพานสูญ หมายถึงไม่มี
แม้แต่สวรรค์ก็ไม่มี นรกก็ไม่มี”

หลวงพ่ : “ไฉนนั้นของเขาว่า เราไปตามทางของพระพุทธเจ้าดีกว่า
เขาจะเป็นลูกศิษย์พระพุทธเจ้า เขาจะเป็น जानเป็น

กะละมังก็ช่างเขาเถอะ ไซ้ไหม ใน พระไตรปิฎก ก็ไม่มีคำว่า นิพพานสูญ บทพิสูจน์มีก็ไม่เรียนกันนี่

นิพพานนี้ไม่สูญ แต่คนที่จะไปนิพพานได้ ก็เลสต้อง สูญ เขาไม่ได้บอกนิพพานสูญ เขาแปลไม่หมดทุกตัว คำว่า สูญ เขาแปลว่า ว่าง นิพพานเป็นธรรมว่างอย่างยิ่ง หมายความว่า คนที่จิตว่างจากความชั่วทั้งหมดจึงจะเห็นนิพพานได้ในเวลานั้นนะ แต่คนที่จะไปอยู่นิพพานได้ ต้องไม่มีความชั่วอยู่ในจิตเลย ที่เขาเรียกว่า ก็เลส นั่นแหละ ก็เลสคือความชั่ว มันตัวเดียวกัน”

อานิสงส์อุปสมบทบรรพชา

ผู้ถาม : “ดิฉันขอเรียนถามว่า การอุปสมบทบรรพชา มีอานิสงส์อย่างไรบ้างคะ...?”

หลวงพ่ : “การอุปสมบทบรรพชา มีอานิสงส์พิเศษ ผิดกับอานิสงส์อย่างอื่น เช่นการสร้างวิหารทานก็ดี การถวายสังฆทานก็ดี การทอดผ้าป่า ทอดกฐินก็ดี อานิสงส์อย่างนั้นบุคคลที่จะพึงได้ต้องโมทนาก่อน”

ผู้ถาม : “หลวงพ่ช่วยกรุณาอธิบายเพิ่มเติมอีกหน่อยเถิดค่ะ”

หลวงพ่ : “หมายความว่า ถ้าบุรุษใดของคนบำเพ็ญกุศลให้แก่บิดามารดา แต่บิดามารดาไม่ได้โมทนาในกุศลนั้นย่อมไม่ได้ แต่ว่าการอุปสมบทบรรพชาแล้วนี้แปลกกว่านั้น องค์สมเด็จพระทรงธรรมบรมศาสดาทรงแสดงไว้ว่า

สมมติว่า บุตรชายของท่านผู้ได้ออกจากครรภ์มารดา
วันนั้นบิดามารดาก็จากกัน ลูกกับพ่อ ลูกกับแม่ ย่อมไม่รู้จักกัน
เวลาที่บุตรชเยออุปสมบทบรรพชา บิดามารดาก็ไม่ทราบ แต่ว่าบิดา
มารดาย่อมได้อานิสงส์โดยสมบูรณ์

คำว่า อุปสมบท หมายความว่า บวชเป็นพระ คำว่า
บรรพชาหมายความว่า บวชเป็นเณรท่านที่บวชเป็นพระด้วยขบเลง
จะมีอานิสงส์อยู่เป็น เทวดา หรือ พรหม ๖๐ กัป

สำหรับบิดามารดาจะได้านิสงส์ คนละ ๓๐ กัป

สำหรับคนที่ไม่ใช่พ่อแม่ เป็นเจ้าภาพให้บวช จะ
ได้อานิสงส์คนละ ๑๒ กัป ต่อ ๑ องค์

สำหรับท่านที่ได้ทำบุญอุปสมบท ช่วยเขาคนละบท
สองบาทหรือช่วยด้วยกำลังแรงอย่างนี้ มีอานิสงส์ องค์ละ ๘ กัป

สำหรับท่านผู้บวชเป็นเณร บวชแล้วมีความประพฤติดี
ปฏิบัติชอบตามระบอบพระธรรมวินัย เมื่อตายจากความเป็นคน แล้ว
จิตของตนเป็นกุศล แต่ว่าไม่สามารถทรงจิตเป็นฌาน ท่านผู้นั้น
จะเลวความสุขบน สวรรค์ ได้ถึง ๓๐ กัป ถ้าหากว่าทำจิตของ
คนให้ได้ฌานสมณัตติ ก่อนตายจากความเป็นคน จะเกิดเป็น พรหม
มีอายุถึง ๓๐ กัป เช่นเดียวกัน สำหรับบิดามารดาได้คนละ ๑๕ กัป

ผู้ถาม : “เวลา กัปหนึ่ง เขานับกันอย่างไรคะ...?”

หลวงพ่ : “ถ้าว่ากัปหนึ่งนั้น มีปริมาณนับเป็นปีไม่ได้ พระพุทธ-
เจ้าทรงเปรียบเทียบไว้ว่า

สมมติว่า มีภูเขาสูงหนึ่งเป็นหินล้วน ไม่มีดินเจือปน ถึงเวลา ๑๐๐ ปี เทวดาเอาผ้าเนื้ออ่อนเหมือนสำลี มาปิดยอดเขานั้นครั้งหนึ่ง ทำอย่างนี้ ๑๐๐ ปี ปิด ๑ ครั้ง จนกระทั่งหินนั้นหมดไป เหลือแต่ดินล้วน นั่นจึงจะมีอายุครบ ๑ กัป”

ผู้ถาม : “ถ้าลูกชายมีภรรยาแล้วจะได้านิสงส์ลดลงไหมคะ...?”

หลวงพ่ : “ที่เขาลือกันว่า ถ้าลูกไปมีเมียเสียก่อนแล้วไปบวช พ่อแม่ได้อานิสงส์น้อยนั้นไม่จริงหรอกโยม บุญของพ่อของแม่ลดกันไม่ได้”

ผู้ถาม : “ถ้าหากว่าบวชไม่ครบพรรษา จะบวช ๑ เดือน หรือ ๒ เดือน ได้ไหมคะ...?”

หลวงพ่ : “จะบวช ๑ เดือน ๒ เดือน หรือ ๗ วันก็ได้ ถ้าหากปฏิบัติดี บวช ๒-๓ วันมันก็ดี ถ้าบวชเวลานานเท่าไร ก็ยิ่งลงอเวจีลึกเท่านั้น ก็ไม่มีความหมาย

การบวชพระพุทธเจ้าทรงวางแบบไว้ แต่พระที่เขากล่าวว่ามีศักดิ์ศรีกลับปฏิบัติเลย เมื่อพระพุทธเจ้าทรงมอบอำนาจให้แก่องค์ ทรงมีกฎไว้ว่า คนที่จะบวชจะต้องอยู่ ติตถิยปริวาส ๓ เดือนก่อน ในฐานะที่เป็นคนภายนอกจะต้องมาศึกษาพระธรรมวินัย และข้อวัตรปฏิบัติ ถ้า ๓ เดือน ยังไม่ดี ยังไม่ให้บวช ถ้าอยู่ต่อไปอีก ๓ เดือน ถ้ายังไม่ดี ก็ยังไม่ให้บวช ถ้าอยู่ต่อไปอีก ๓ เดือน ถ้า ๓ เดือน ๓ วาระยังไม่ดี ห้ามบวชตลอดชีวิต”

ผู้ถาม : “เดี๋ยวนี้ไม่เห็นเขาเข้าวัดกันเลยคะ เวลาชานนาคพระ

คู่สวดก็สอนเสียทั้งหมด”

หลวงพ่ : “ถ้าเป็นที่วัดฉัน ไม่ให้บวชเลย”

ผู้ถาม : “คนเดี๋ยวนี้อาจจะมาหากิน ถึงเวลาจะบวช ก็บวชไป
ตามประเพณี ไม่ได้มีเวลาศึกษาระเบียบวินัยข้อวัตร
ปฏิบัติเสียก่อน บวชอย่างนี้จะได้ไหมคะ...?”

หลวงพ่ : “ได้...โยม ได้อะเจี๊ยะ บวชวันแรกก็หมดจากความเป็น
พระแล้ว พระไม่ได้อยู่ที่ผ้าเหลือง และพระก็ไม่ได้อยู่
ที่การโกนผม

คำว่า พระจริง ๆ อันดับแรก เป็นพระปลอมก่อนที่จะ
พระพุทเจ้าทรงเรียกว่า สมมติสงฆ์ นั่นก็คือ พระที่ปฏิบัติตาม
วินัยครบถ้วนทุกสิกขาบท พระพุทเจ้ายังไม่เรียกพระนะ ทรง
เรียกว่า สมมติสงฆ์ ผลาคนใดเดียวก็ไปนรก และการที่จะบวชเข้าไป
ถ้าในคณะสงฆ์ที่นั่นอยู่ในวงการอุปสมบท ถ้าเป็น อาบัติปาราชิก
หรือ สังฆาทิเสส องค์หนึ่ง สังฆกรรมนั้นเสีย คนที่บวชนั้นไม่
เป็นพระหรอกเป็นเณร เสรีจิก ถ้าไปนั่งรวม จันร่วมกับพระก็
บาปกินตลอด

แล้วก็มาอีกระดับหนึ่ง ที่ปฏิบัติดีปฏิบัติชอบ ตามพระ
ธรรมวินัย เขาเรียกว่า สาธุภิกษุ คือนักบวชชั้นดี ถ้าได้ฉานสมาบัติ
เป็นฌานโลกีย์ ก็ยังเรียกว่าสมมติสงฆ์ ถือว่าเป็นกัลยาณชน จะ
เป็นพระจริง ๆ ได้ก็ต่อเมื่อท่านผู้นั้นเป็น พระโสดาบัน”

ผู้ถาม : “การให้อยู่วัดก่อนบวช คือการท่องบ่นสวดมนต์แล้ว

ก็ปฏิบัติพระ ไซ้ไหมคะ...?”

หลวงพ่อกับ : “การอยู่วัดก่อนบวช เขาไม่ได้สวดมนต์เลย ๆ เขาจะต้อง เจริญพระกรรมฐาน และต้องปฏิบัติให้อารมณ์จิตดีด้วย ก็คือเข้าถึงธรรมพอไหม ถ้าไม่พอไม่ให้บวช พระพุทธเจ้าทรงสั่งไว้แค่นั้น

ถ้ารู้สึกว่ายาก ก็ตัดสินใจไม่ให้บวชเลยก็หมดเรื่อง ถ้าพิจารณาแล้วว่าควรจึงให้บวช ขึ้นชื่อว่าบวชนี้มีควมหมายมากเหลือเกิน ใครมีลูกชายก็อยากจะให้บวช แต่ถ้าบวชแล้วไม่ประพฤติตามพระธรรมวินัยก็น่าหนักใจเหมือนกัน แทนที่จะได้บุญกุศลมหาศาล ก็จะทำให้ลงนรก มันไม่คุ้มกันเลย

และอีกประการหนึ่ง การจะบวชลูกหลานเข้าไว้ในพระพุทธศาสนา ส่วนใหญ่ไม่ได้ตั้งใจจะเอาบุญ คือทำกันตามประเพณี เป็นสำคัญ พอเริ่มจัดเนกขัมภ์การจำเริญ บำปลาบั้ง บำหมูนับจำวัน จำถวายบัง เอาสุรมะริยมาเลี้ยงกันบ้าง ถ้าท่านที่หล่อเจจัดการอุปสมบทบรรพชา หรือว่า บำเพ็ญกุศลส่วนใดส่วนหนึ่งก็ทำตามประเพณีแบบนี้ ก็จะได้ชื่อว่าไม่มีอนิสังสละอะไรเลย ทั้งนี้เพราะอะไร เพราะมีเจตนาชั่ว คือเริ่มต้นก็ทำบาปก่อนแล้ว พระพุทธเจ้าทรงกล่าวว่า

“ถ้าจิตเป็นอกุศล กุศลใด ๆ ที่ตนคิดว่าจะทำ มันก็ไม่ปรากฏ”

“ในกาลใด ถ้าเราจะบำเพ็ญกุศลบุญราสี ให้ปรากฏเป็นผลดี ก็ขอให้กาลนั้นเป็นการบำเพ็ญกุศลจริง ๆ”

ขอบรรดาท่านพุทธบริษัทชายหญิง จงเว้นกรรมที่เป็น
อกุศลเสียให้หมด จดสิ่งที่เป็นกรรมชั่วทุกประการ อย่าให้ปรากฏมี
เวลาเริ่มงานขึ้นมาสักที กรรมใดที่เป็นอกุศล เช่น การฆ่าสัตว์ตัด
ชีวิตก็ดี การเลียงสุรากินก็ดี อย่างนี้จงระวัง ตั้งใจไว้เฉพาะทำเพีย
กุศลอย่างนี้ จึงเต็มไปด้วยความบริสุทธิ์ดีดล่อง

ที่นี้สมมติว่าลูกหลานที่เข้ามาบวชในพระพุทธศาสนา
ยินดีในการปฏิบัติความดีในด้านพระธรรมวินัย ยินดีในการเจริญ
พระกรรมฐาน เกิดความขุ่มชื่นในการปฏิบัตินั้น อภิสงสัยย่อมเกิด
แก่ผู้นั้น องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าทรงเปรียบไว้ว่า

“ท่านผู้ใดก็ดี อุปสมบทบรรพชาเข้ามาแล้วในพระ
พุทธศาสนา วันหนึ่งทำจิตให้ว่างจากกิเลส เพียงวันหนึ่งชั่ว
ขณะจิตเดียว”

นี้ความหมายว่า วันหนึ่งมีเวลา ๒๔ ชั่วโมง เวลาออก
นั้นจิตก็พุ่งซ่านไปตามอารมณ์ต่าง ๆ แต่ว่า ตอนปฏิบัติพยายาม
ควบคุมตัวจิตใจ ไม่ให้ปลั่งพลาดจากพระธรรมวินัยหรือเวลาใดเวลา
หนึ่งก็ตาม ในวันนั้นทำสมาธิจิตให้เกิดขึ้น จะเป็นทรงอารมณ์
สมาธิก็ตาม หรือจิตผ่องใสทางด้านวิปัสสนาญาณก็ตาม วันหนึ่ง
เพียงชั่วขณะจิตเดียว จิตโปร่งจริง * ขณะจิตเดียว บางทีหนึ่ง
หรือสองนาทีก็ตาม แต่ว่าทำได้ทุกวัน ไม่จำกัดเวลา อย่างนี้
พระพุทธเจ้ากล่าวไว้

“ท่านผู้นั้น บวชเข้ามาในพระพุทธศาสนา นับแต่

เพียง ๑ วัน ก็ยอมมีอันสงส์ดีกว่าพระที่บวชเข้ามาในพระพุทธศาสนาตั้ง ๑๐๐ ปีมีศีลบริสุทธิ์ไม่บกพร่อง แต่ก็ไม่ได้เคยเจริญสมาธิจิตเลย”

ท่านบอกว่า “อันสงส์อันนี้จะคุณด้วยกำลังของแสน”

เพราะอาศัยอารมณ์ที่มีความชื่นบาน มีความผ่องใส มีความพอใจ มีธรรมปิติ อาศัยลูกชายของตนประพฤติดี ประพฤติชอบ ในระบอบพระธรรมวินัย ทุกคนจะมีอันสงส์มากขึ้น หมายความว่า ถ้าเป็นเทวดาหรือพรหม ก็มีรัศมีกายผ่องใสขึ้น จะมีความสุขยิ่งขึ้น”

ผู้ถาม : “ดิฉันมีลูกชายอยู่คนหนึ่ง ก็อยากจะให้บวช แต่เมื่อฟังหลวงพ่อบุญถึงพระไปนรกกันเยอะ เลยคิดว่าไม่ต้องบวชก็ได้ เอาแค่เจริญพระกรรมฐานดีกว่า แต่อีกใจหนึ่งก็เสียดายที่ไม่ได้เป็นญาติของพระศาสนา”

หลวงพ่อบุญ : “โอ้ย...อย่า อย่า ถ้าไม่ได้บวชเป็นญาติของพระศาสนา ง่ายกว่า ถ้าบวชเป็นญาติกับนรกง่าย”

“คำว่า บวช บวชนี้มันหนัก พระพุทธเจ้าบอกว่า “บรรพชาเป็นของหนัก” พระโศลปู้บเข้ามาแล้ว อันดับแรก ศีลสมาธิ ปัญญา เริ่มต้นเลย จะไปรออีก ๓ วันนะ มันไม่ได้ เขาเรียกปุ่ชฌิณบุคคล เป็นบุคคลที่ชาวบ้านต้องบูชาต้องกราบไหว้ ไถ่ลูกเวลาไม่ได้บวช ก็ไหว้พ่อไหว้แม่ ไหว้ปู่ ย่า ตา ยาย ไซ้ไหม... พ่อบวชวันนั้น พ่อ แม่ ปู่ ย่า ตา ยาย มาไหว้ทันที นี่มันจะคณนรก

กันก็ตรงนี้แหละ ที่หนักกว่ากันก็ตรงนี้แหละ เห็นชัด ๆ พระพุทธเจ้าเรียก “สามัญผล” จะเน้นกับวชสมัยนี้ลงนรกง่ายกว่าสมัยก่อน

และอีกประการหนึ่ง พระนี่กินข้าวง่ายเมื่อไรละ ต้องพิจารณา อาหารเรปฏิกุลสัญญา ก่อน ไม่กินเพื่อติดในรส ติดในกลิ่น ติดในสี จะไม่กินเพื่อความอ้วนพี จะไม่กินเพื่อความผ่องใส จะกินเพื่อทรงชีวิตอยู่เท่านั้นเอง ต้องปฏิบัติตามนี่ละ”

ผู้ถาม : “ถ้าพระทำแบบนี้กันมาก ๆ ก็ตกนรกเยอะซิคะ...”

หลวงพ่อบอก : “พระนี่ลงนรก ๔๔ เปอร์เซนต์ ท่านมีบุญมากกว่าฆราวาสโดยเฉพาะอย่างยิ่ง อาหารเรปฏิกุลสัญญา สมาธาก็ไม่รู้ อุปัชฌาย์ก็ไม่รู้ ลูกศิษย์รู้มากก็ช่วย ก็ลงด้วยกันทั้งนั้น”

พระพุทธเจ้าท่านตรัสไว้ว่า “ภิกษุผู้บริโภคอาหารอันมีผู้ถวายด้วยความเลื่อมใสแล้วไม่พิจารณาเสียก่อน เมื่อนั้นรสอาหารนั้น สู้กินก้อนเหล็กที่เขาเผาแดงจนลูกโซนเสียดีกว่า เพราะกินถึงปากปากพัง ถึงคอก็คอพัง ถึงท้องก็ท้องพัง มันร้อนก็ตาย พอตายแล้วก็เลิกร้อน ส่วนภิกษุที่ฉันอาหารโดยไม่พิจารณาเป็นอาหารเรปฏิกุลสัญญาตายแล้วลงนรก มันร้อนนานแสนนานกว่า”

การบวชนี้ไม่แน่ว่าจะไปสวรรค์ ส่วนใหญ่ลงนรกหมด ดีไม่ดีชวนพ่อแม่ลงไปด้วย ถ้าปฏิบัติไม่ดีตามพระวินัย

ครูบาอาจารย์ดักเตือนเข้าก็โกรธ ไปบอกพ่อแม่พี่น้อง ไม่ได้
เอาเรื่องที่ถูกลทำโทษไปบอก เอาแต่ตีไปบอก พ่อแม่พี่น้องก็พากัน
โกรธว่าพระ ด่าพระ

อย่าง พระกปิละ บวชมาแล้วท่านทรงพระไตรปิฎก
แต่ยังไม่ได้ มันเสียกระดาศ ก็มีลูกศิษย์ลูกหามาก ลากสักการะก็
เกิดมาก ความทงตนก็เกิดขึ้น ต่อมาสอนไปสอนมาก็สอน
คัดค้านคำสอนพระพุทธเจ้า เช่น ดายแล้วสูญ นรกสวรรค์ไม่มี
เป็นต้น พระดักเตือนเข้าก็โกรธ ที่นี้แม่กับน้องสาวก็พลอยโกรธ
ไปด้วย ดายแล้วต่างคนต่างลงอเวจีมหานรก เห็นไหม...

การบวชนี้กรรมหนักมากถ้าพลาดนิดเดียวอาบัติปาราชิก
อาบัติปาราชิกมี ๔ สิกขาบท คือ

๑. เสพเมถุนกับสตรี
๒. นำนุชย์ให้ตาย
๓. ถักทรัพย์ตั้งแต่ราคา ๑ บาทขึ้นไป
๔. อวดอุตตริมนุสสธรรมที่ไม่มีในตน

สิกขาบทที่ขาดง่ายที่สุดคือ ถักของราคา ๑ บาทขึ้นไป
ขาดจากความเป็นพระทันที ขอรับรองให้มาก คนเขาทำบุญเรื่องนี้
แต่เอาไปให้อีกเรื่องหนึ่ง เสร็จ...

และอีกประการหนึ่ง การแสดงอาบัติ เขาต้องบอก
เหตุว่าเราไปทำอะไรมา ไม่ใช่ว่ากันตามภาษาบาลีละนะไป จริง ๆ
แล้วในพุทธกาล เขาต้องบอกจุดที่เป็น คือเราไปละเมิดอะไรมาบ้าง

บอกพระด้วยกัน ถ้าอยู่ในคณะสงฆ์ ต้องบอกในคณะสงฆ์ ที่ทำกัน
ทั่วไปเป็นภาษาบาลีนั้นมันไม่ถูก ถ้าไม่ถูก การเปลี่ยนอาบัติก็ไม่สม
ประสงค์ และถึงลงท้ายว่า

“นะ ปุณเณวฺ ภะริสสามิ” ผมจะไม่ทำอย่างนี้อีก

“นะ ปุณเณวฺ ภาสิสสามิ” ผมจะไม่พูดอย่างนี้อีก

“นะ ปุณเณวฺ จินตะยิสสามิ” ผมจะไม่คิดอย่างนี้อีก

ทีนี้ เวลาที่เราแสดงอาบัติ ต้องตั้งใจจริงว่า โอ้ความ
ชั่วประเภทนี้ เราจะไม่ทำอีก เราจะไม่พูดอีก เราจะไม่คิด
อย่างนี้อาบัติที่เป็นมันจึงจะยับยั้ง

การแสดงอาบัติ อย่าคิดว่าอาบัติหมดไปนะ ผลที่เป็น
มันก็เป็นผลตามเดิม ความชั่วแก้ไขไม่ได้ แต่ว่าถ้าเราไม่ทำ มันก็
เป็นการยับยั้งความชั่ว ไม่กำเริบหรือมากกว่านั้น เราตั้งใจคิดไป
“เราจะไม่เป็นอาบัติดีกว่า”

อานิสขส์คาถาพระปัจเจกโพธิ์

พุทธะ มะอะอุ นะโมพุทธายะ วิระทะโย
วิระโคณายัง วิระหิงสา วิระทาสี วิระทาสา
วิระอิตถิโย พุทธัสสะ มานีมามะ พุทธัสสะ
สวาโหมฯ

ในปัจจุบันนี้ภาวะทางด้านเศรษฐกิจย่ำแย่ ตามบริษัท
ห้างร้านต่าง ๆ ต่างคนต่างก็ปั่นกันพิมพ์ว่า ชาวบ้านหรือก็หนักใจ
เมื่อพูดถึงเรื่องจนก็ทำให้นึกถึง คาถาวิระทะโย

คาถาบทนี้มีความสำคัญมาก พวกเราทุกคนควรจะ
ทำให้ได้เป็นพื้นฐานไว้ก่อน คาถาบทนี้ถ้าทำขึ้นน้อย ๆ ถ้าเงิน
มันขาดมือจะชดใช้กันทัน ถ้าหากทำขึ้นเต็มอัตราเงินจะเหลือใช้
แต่ต้องทำเป็นสมาธินะ

การทำสมาธินี้ไม่ต้องนั่งก็ได้ ถ้าว่างตอนไหนก็นึกว่า
มันเรื่อยไป ขาของอยู่ ทำงานอยู่พอว่างนึกก็ว่าไป เดินไปนึกขึ้น
ได้ก็ว่าไป คาถาวิระทะโย นี้ใครทำเป็นสมาธิได้ ถ้าทำถึงอุچارสมาธิ
ตอนนี้เงินไม่ขาดตัวแน่ ถ้ามีความจำเป็นมากจริง ๆ มักจะหาได้ทัน

ถ้าเข้าถึงปฐมฌานตอนนี้ละจั่งตัว ไม่ใช่พอใช้นะ เหลือใช้เลย แต่
ต้องทำได้ตั้งแต่ปฐมฌานขึ้นไปนะ

คาถาบทนี้มีคนใช้ได้ผลมาเยอะแล้ว คนที่ใช้ได้ผลคน
แรกสุดก็คือ นายห้างขายยาตราโบโพธิ์ ที่ว่าเป็นคนแรกเพราะอะไร
เพราะตอนนั้น หลวงพ่อปาน ท่านไปเรียนมาจาก ครูผึ้ง ซึ่งอยู่
จังหวัดนครศรีธรรมราชได้มาจากพระตุดงค์องค์หนึ่ง และพระ
ตุดงค์นี้ท่านก็บอกว่าเป็นคาถาของ พระปัจเจกพุทธเจ้า

ตามปกติครูผึ้งท่านรักษาสี้อยู่แล้ว ก่อนที่พระตุดงค์
จะไปท่านได้ให้คาถาบทนี้และบอกว่า

“ตอนเช้าทุกวันควรใส่บาตรทุกวัน ก่อนจะใส่บาตรก็ให้
ว่าคาถาบทนี้หนึ่งจบ แล้ววิธีใส่บาตรมีอยู่ ๒ อย่าง ถ้าไม่มีพระ
จะมาให้ใช้ข้าวสารดักแทนก็ได้ แต่ว่าเดี๋ยวนี้ เราใช้สดงก็ใส่
บาตรแทนก็ได้ เงินนั้นให้ใช้เป็นค่าอาหารมากน้อยตามกำลัง ไม่
จำเป็นต้องไปร้อพระมา ถ้าเห็นว่ามันมากพอสมควรก็เอาไปถวายพระ
บอกท่านว่าเป็นค่าอาหารแล้วท่านจะนำไปใช้เป็นค่าอาหาร หรือเอา
ไปใช้ก่อสร้างก็เป็นเรื่องของท่านแต่เรามีเจตนาเป็นค่าอาหารก็แล้วกัน
เท่านั้นก็พอ”

แล้วท่านก็บอกอีกว่า “ก่อนปลูกผัก ปลูกต้นไม้ หว่าน
ข้าว ด่าข้าว ก็ว่าคาถาบทนี้หนึ่งจบตามวิธีการของท่าน เวลาบูชา
พระกลางคืนให้ว่า ๓ จบ หรือ ๕ จบ หรือ ๗ จบ หรือ ๙ จบก็ได้
นอกจากนั้นก็ควรจะเจริญเป็นสมาธิ ถ้าเจริญเป็นสมาธิ แต่บูชา

พระกับว่าตอนใดมาคร ท่านบอกว่ามีสภาพเป็นเบี้ยต่อใส่ หมอ
ความว่าถ้าจะหมดตัวจริง ๆ ก็จะทำได้ทัน”

ฉันเคยโดนมาบ่อย ๆ ในระยะต้น ๆ โดนเองถึงรู้ แต่
พอจนตัวก็จะมีมาทุกครั้งไป ถ้าภาวนาให้จิตเป็นฌานจะมีผลมาก
และมีวิธีการปฏิบัติเพื่อเจริญอีกอย่างหนึ่ง แต่ว่าห้าม
พูดนะถ้ารู้ว่าเงินเกิน เวลาที่เราบูชาพระด้วยคาถาบทนี้ก็จบ เวลา
ที่จะเก็บสตางค์ให้ถือสตางค์ไว้ แล้วยื่นลงไปในที่สำหรับเก็บ มือ
มันกำสตางค์อยู่ แล้วว่าคาถาบทนี้เท่านั้นจบ ว่าเสร็จแล้วปล่อยมือ
ออกเป็นอันว่าใช้ได้

ทีนี้เวลาที่จะนำสตางค์ไปใช้ ท่านให้หยิบสตางค์อันนั้น
แล้วห้ามนับเงิน แล้วว่าคาถาตามจำนวนที่เราบูชาพระ ดินแดนเงิน
นั้นออกมา ถ้าเกินกว่าจำนวนที่เราต้องการ เวลาที่เราจะเก็บเราก็
ว่าคาถาแบบนี้เหมือนกัน ถ้าทำแบบนี้ท่านบอกว่าเงินจะขาดที่นั้น
ไม่ได้เลย

ถ้าบางครั้งปริมาณเงินที่เราเก็บไว้ สมมุติว่าเป็นเงิน
๑,๐๐๐ บาท มันเป็นเป็ก เราดึงมาทั้งเป็ก (๑,๐๐๐ บาท) แต่
ปรากฏว่าเงินมันมีอีก ห้ามนำไปพูดกับคนอื่น ถ้าพูดเงินจะหด
ท่านห้ามอวด อันนี้มายาท่างประยงค์ เคยไปเล่าให้ฟังเหมือนกัน
ท่านทำได้ผลตามนี้ และทำได้เป็นคนแรก หลังจากขอเรียนจาก
หลวงพ่อบาน

(ต่อไปนี้เป็นประสบการณ์ของผู้ที่ปฏิบัติตามคำแนะนำ)

ของหลวงพ่อก็ได้รับผลในปัจจุบันนี้)

ผู้ถาม : “หลวงพ่อกับ ผมก็คิดเรื่องการเรื่องงานเป็นประจำ
เลยครับ ที่นี่ยากถามว่าธรรมฐานบทไหนที่ช่วยให้
ข้าพเจ้าดีขึ้น...”

หลวงพ่ : “อ้อ...กับท้าวขยาธราธฤช เขายกหนึ่งบท เราขอ
ให้สิบสองกั รับรองฟรีทีเดียวหมด บทนี้ดีมาก
เพราะเมตตาบารมีใจละ”

ผู้ถาม : “โอ้โอ้...ตรงไหนเลยหลวงพ่...”

หลวงพ่ : “ยังมีอีกนะ ถ้าบทที่สองดีกว่านี้อีก จาณาสลลิต์ ผล
ตะเลย”

ผู้ถาม : (หัวเราะ) “โอ...บทนี้ไม่กลัวจนเลย”

หลวงพ่ : “โอ้เรื่องท้าวขยาธรีนิภาภณ อยู่บทหนึ่ง”

ผู้ถาม : “เดียวผมขอจดก่อนครับ”

หลวงพ่ : “ไม่ต้องจดหรอก จาณามหาโธระ บทนี้ดี นี่ก็ยกให้
ราชด้วยกัน มีโยมคนหนึ่งเคยขอข้าพเจ้ามาขอ ขอ
ไปตั้งแต่เช้ากลับมาบ่นว่ามีโยมคน”

วันหนึ่งมหาโธระยืนสั่งหน้าอยู่ที่หน้าองค์พระนอน

“ท่านมหา มีคนมาขอไว้ดี ๆ ทำโน่นมาดีให้ให้อะไรขอ ได้

ขอหมดเร็ว ๆ”

มหาโธระถามไฉนนักจาณาคณะเขา นี่ โยมไม่ออก

แต่โยมน่าจะคิด “อนัตตา” แทนกับในใจนะ แต่ไม่ได้บอก แต่ก็ใจ

น้ำล้างหน้าพรหม ๆ ยายนั่นแกก็กลับไป พอสาย ๆ แกก็กลับ
ปรากฏว่าหมด”

ผู้ถาม : “อะไรหมดครับ...?”

หลวงพ่อ : “ของหมด ข้าวแกงหมด แต่หม้อยังอยู่ หาบยังอยู่และ
คนหาก็ยังอยู่ เหม...นี่ต้องให้อธิบายให้ละเอียดเลยนะ”

ผู้ถาม : (หัวเราะ) “คือสงสัยครับ”

หลวงพ่อ : “ก็เป็นอันว่าวันต่อมา โยมคนนั้นแกก็มาหาเรื่อย ๆ
แกก็สังเกตมหาโตะ ในที่สุตมหาโตะต้องทำน้ำมันด
ด้วยคาถาบทนี้เอาไว้ที่บูชา แกก็ไปขายหมดทุกวัน ก็แปลกเหมือน
กันเพราะจิตตรงใช้ไหม...อนัตตา นี่เขาแปลว่าสลายตัวไฉละ”

ผู้ถาม : “ลูกหลานเอาไปใช้ได้ไหมครับหลวงพ่อ...?”

หลวงพ่อ : “ปู่ย่าตายายก็ใช้ได้”

ผู้ถาม : (หัวเราะ) “แล้ว คาถาพระปัจเจกพุทธเจ้า ใช้ได้ไหม
ครับ...?”

หลวงพ่อ : “ความจริงคาถาพระปัจเจกพุทธเจ้าของเขาก็คดี เขา
ขายของแล้วก็พรหมตั้งแต่ตอนเช้า ถ้าตั้งร้านก็พรหม
หน้าร้านตั้งแต่เช้านี้ ตอนล้างหน้านั้นแหละ ทำตอนนั้น เอน้ำล้าง
เสกด้วยคาถาพระปัจเจกพุทธเจ้า เสกแล้วพอล้างหน้าเสร็จก็พรหม
ตอนพรหมก็ว่าไปด้วยนะ”

ผู้ถาม : “บางคนก็บอกว่า ถ้าว่าคาถา มหาปุลญโญ มหาลาโภ
ภวันตุ เม ฯ ก็จะมีลาภมาก...?”

หลวงพ่อบอกว่า : “มหาปุลญโญ เป็นคาถาเสกพระวัดพนัญเชิง เจ้าอาวาส
วัดนั้นรูปร่างผอมดำ นั่งเสกด้วยคาถาบทนี้ ๓ ปี
จะนั้นวัดนั้นจึงมาลาภมาก

แล้วต่อมาสมเด็จหรือใครก็ไม่ทราบ ถามว่าเสกด้วย
คาถาอะไร ท่านบอกว่า เสกด้วยคาถา มหาปุลญโญ มหาลาภ
ภวันตุ เม ฯ แล้วท่านก็บอกให้ต่อด้วยคาถาพระปัจเจกพุทธเจ้า”

มีอยู่รายหนึ่งชื่อ นายแจ่ม เป่าเล้ง บ้านอยู่อำเภอ
ดำเนินสะดวก แกเป็นคนจน ทำสวนอยู่ที่บางช้าง ปลุกพริกขาย
เป็นอาชีพ เพราะอาศัยความจนของแก จึงได้เป็นหนี้เป็นสินเขาอยู่
ตั้ง ๒ หมื่น (นี่พูดถึงเงินในสมัยนั้นนะ เดียวนี้เป็นเงินเท่าไรก็คิด
กันดู) ตาแจ่มจึงมาขอเรียนคาถาพระปัจเจกโพธิ์ เมื่อได้ไปแล้ว
วัน ๆ ไม่ได้ทำอะไรนอกจากท่องแต่คาถาอย่างเดียว นั่งทำอยู่ทั้ง
วันทั้งคืน

ข้างฝ่ายลูกเมียของตาแจ่มก็ดีแสนดี ไม่ยอมให้แกทำ
อะไรเหมือนกัน นอกจากท่องคาถา

“คาถาบทนี้ เขาทำแล้วรวยนี่ ต้องให้มันรวยให้ได้”
ลูกเมียแกว่าอย่างนั้น ตาแจ่มแกก็คิดจะเอาอย่าง นายประยงค์
ตั้งตรงจิตร นั่นแหละ?

ทีนี้ พอพริกออกดอกออกผลขึ้นมาจริง ๆ ตาแจ่มก็
คิดจะขายพริกละ ไร่พริกของคนอื่นนะ งามสะพรั่งมีพริกเยอะแยะ
มองดูหนาทึบไปหมด ส่วนพริกของตาแจ่มพิเศษกว่าเขา มียอด

หูก ๆ หัก ๆ เมื่อกีบางดา มองดูโปร่ง ๆ ดูท่าทางแล้วเห็นจะขายได้ไม่กี่สตางค์

อีตอนเก็บนี้ซิ คนอื่นเก็บพริกได้กองใหญ่เท่าไร ดาแจ่มก็เก็บได้กองโตเท่านั้น เห็นพริกบาง ๆ ยอดหูกหัก ๆ นั้นแหละ เขาเก็บได้เท่าไร ดาแจ่มก็เก็บได้เท่านั้น

มาถึงตอนขาย เจ็กรู้ของคนอื่นได้ ๑ หาบ พอมของดาแจ่มกลับเป็น ๒ หาบ ทั้ง ๆ ที่กองก็โตเท่ากัน เจ็กล่าวดาแจ่มโง่ คิดว่าเอาทรายใส่เข้าไปในกองพริกเป็นการถ่วงน้ำหนัก เลยเอะอะโวยวายใหญ่ ปากฎว่าเมื่อดินเม็ดทรายที่เจ็ว่านั่นหาไม่ได้เลย เล่นเอาเจ็กละลอกใจ แต่ก็ต้องซื้อไปตามนั้น

พริกของคนอื่นเขาเก็บกัน ๒-๓ ครั้ง ก็หมดแล้ว คราวแรกมาก ครั้งที่สองได้มากหน่อย พอลครั้งที่สาม เก็บได้ก็เพียงเล็กน้อยเป็นอันว่าหมดกัน ต้องลงนาคันพริกทิ้งแล้วปลูกกันใหม่ ส่วนพริกของดาแจ่มไม่เป็นอย่างนั้น ต้องลงมือเก็บกัน ๖ ครั้งก็ได้นะ พริกที่ได้แต่ละครั้งก็มีปริมาณเท่า ๆ กัน บ๊อโง่พริกใบพริกเล็ก ๆ นั้นแหละ เก็บกันจะ ๖ ครั้ง

ผลที่สุด พริกของดาแจ่มก็กลายเป็นของอัศจรรย์ แลพริกบ่งให้ราคาให้สูงกว่าพริกของคนอื่นเสียอีก เพราะว่า “เมื่อสับไปแล้วมันพริกที่มีค่า ทางโน้นเขาให้ราคาสูง” ปีนั้นจึงใช้หนี้สองปีนั้นหมดหมด แถมยังมีเงินเหลืออีกตั้งสองหมื่น

นี่เห็นไหม... ถ้าหากว่าท่านภาวนาภาวนาบทนี้อยู่เสมอ

ท่านอาจจะรวยกว่านายแจ่มก็ได้เนะ)

ต่อมามีผู้นำคาถา อนัตตา ไปปฏิบัติหลังจากที่หลวงพ่อนะนำไปแล้ว เขาผู้นั้นได้เข้ามารายงานกับหลวงพ่อกว่า

“หลวงพ่อกับ อนัตตา เจ็บเลยครับ อัสจรรย์มาก ค่อนข้างบั่นเฟือนมาก ของที่ผมขายฝรั่งซื้อคนเดียว ๑,๖๐๐ บาท ไม่เคยมีปรากฏเลยครับ”

หลวงพ่อบอก : “อาจารย์ทำยังไงล่ะ... อาจารย์ใช้แบบไหน จึงมีผลตามลำดับ... จะได้แจกจ่ายคนอื่นเขาบ้าง”

อาจารย์ : “อันดับแรกดักน้ำใส่แก้ว แล้วนำไปไว้หน้าพระพุทธรูปที่โต๊ะหมู่บูชาแล้วชุมนุมเทวดาไหว้พระบูชาพระตามหลวงพ่อกล่าวว่ามีมนต์อะไรก็สวดไป ของผมสวดยาวนาน

เมื่อสวดเสร็จเรียบร้อยแล้ว ก็อาราธนาบารมีพระสัมมาสัมพุทธเจ้า พระปัจเจกพุทธเจ้า พระอรหันต์ทั้งหลาย พระอริยสงฆ์ทั้งหลาย แล้วก็มาหลวงปู่ปาน แล้วมาหลวงพ่อบอก

เสร็จแล้วเข้าตึ้นมาก็กราบแก้วน้ำ ๕ ครั้ง แล้วก็เอามาที่ห้องน้ำ แบ่งครึ่ง ครึ่งหนึ่งใส่ขันสำหรับล้างหน้า ก่อนจะแบ่งก็ตั้งจิตให้ดี ว่านะโม ๓ จบ แล้วก็ว่า คาถานี้อีกครั้งหนึ่งเท่าที่ใช้ก็ใช้คาถา มหาปฐุญญ มหาลาโภ ภวันตุ เม ฯ แล้วก็มาว่า คาถาพระปัจเจกพุทธเจ้า เมื่อว่าเสร็จแล้วก็บอก “อนัตตา ขายเกลี้ยง”

อีกครั้งหนึ่งเราแบ่งมาแล้วก็ว่า คาถาวิระทะโย ไปแล้ว

ก็พรหมดู่อะไรต่าง ๆ แล้วก็ลงท้าย “อนัตตา ขายเกลี้ยง ๆ ๆ”
แม้แต่หน้าร้านก็พรหมออกไปเลย ถ้าใครเดินมาถูกน้ำมันดื่ปอยู่ไม่
ได้ ต้องมาซื้อ อันนี้ได้ผลดีครับ”

หลวงพ่ : “อ้าว... จำได้ไหมละ อันนี้ก็ดีมีประโยชน์นะ ควรจะ
นำไปใช้ทุก ๆ คนนะ ฉันบอกให้อาจารย์เขาไปทำ
ท่านทำแล้วผลมันเกิดขึ้นทุกวัน”

อาจารย์ : “แล้วถ้าฟลูคอะไรเป็นพิเศษละก็ เวลาจุดรูปเทียน
หรือพรมน้ำมันดื่ มันจะมีขนลุกชู่ ถ้าชู่มากละมานั่น”

หลวงพ่ : “อ้อ... กำลังปีติสูง ไซ้ เพราะชู่ชานี้เจ้าของมาแสดง
ให้ปรากฏ ถ้านึกถึงท่านจริงท่านเข้ามาช่วยจริงก็ถือว่า
เป็นอาการของปีติ เมื่อสัมผัสแล้วทางจิตใจก็เกิดปีติความอิ่มใจ
เกิดขึ้น ขนลุกชู่ชามาก การแสดงออกตามอาจารย์พูดนะถูก ถ้า
หากว่าสัมผัสน้อยก็มีผลน้อยหน่อย แต่ก็ดีกว่าปกติ สัมผัสมากก็มี
ผลมากหน่อย ปัจจุบันทันด่วน อันนี้ถูกต้อง ถ้าทำขึ้น หนักจริง ๆ
นะ ถ้าขายของเป็นน้ำหนัก น้ำหนักจะสูงขึ้น แล้วก็ไม่สูงแต่ของ
เราเอาไปขายคนอื่นต่อก็สูง นี่เขาทำมาแล้วนะ

คนที่ไทรย้อยแกขายข้าว ไปซื้อข้าวมาวันนี้ พรุ่งนี้จะ
เอาไปขึ้นโรงสี แกก็พรมน้ำมันดื่ก่อน พอถึงบ้านก็พรมน้ำมันดื่
น้อยพอขึ้นโรงสีปรากฏว่าน้ำหนักสูง

ถ้าหากว่าของที่เก็บไว้ในปีบในถุงในอะไรก็ตาม จะมี
ปริมาณสูง

เมื่อก่อนหลวงพ่อบานท่านบอก เอาข้าวใส่ถังฉางให้
เรียบร้อย ดวงให้ดี แล้วนับให้ดี ทำมาจนกว่าจะถึงฤดูออกมาใช้มา
ขายแล้วดวงมันจะมากทุกคราว

จำเอาไว้นะ ถ้าปฏิบัติทุกคนจะไม่จน ฉันอยากให้ทุก
คนรวย ฉันจะได้รวยด้วย พระแข่งให้ชาวบ้านจนก็ช่วย พระไม่มี
กินนะซิ”

กาลาเงินล้าน (ตั้ง นะโม ๓ รอบ)

นาสังสิโม

พรหมา จะ มหาเทว สัพเพยักขา ปะรายันติ (กาลาปัตตอุปสรรค)

พรหมา จะ มหาเทว อภิลาภา ะวันตุ เม (กาลาเงินแสน)

มหาปุณฺณฺโณ มหาลาโภ ะวันตุ เม (กาลาลาภไม่ขาดสาย)

มิเตพาหุหะติ (กาลาเงินล้าน)

พุทฺธะมะอะอุ นะโมพุทฺธายะ วิระทะโย วิระโคนายัง

วิระหิงสา วิระทาสี วิระทาสา วิระอดิธิโย พุทฺธัสสะ

มานีมามะ พุทฺธัสสะ สวาโหม (กาลาพระปัจเจกพุทธเจ้า)

สัมปะติจฉามิ (กาลาเร่งลาภให้ได้เร็วขึ้น)

เพ็ง ๆ พา ๆ หา ๆ ฤ ๆ ๆ

(บูชา ๙ จบ ตัวคาถาต้องว่าทั้งหมด)

พระราชพรหมยาน

วัดท่าซุง จ.อุทัยธานี

การอุทิศส่วนกุศล

ผู้ถาม : “หลวงพ่อกะ ลูกทำสังฆทานให้สัมภเวสี ถ้ากลับไป
แล้วจะ กรวดน้ำ ให้ได้ไหมคะ...?”

หลวงพ่อกะ : “การอุทิศส่วนกุศล ในพระพุทธศาสนานี้ไม่มีน้ำ แต่
ว่าที่พระเจ้าพิมพิสารทำเป็นองค์แรก เพราะว่าศาสนา
พราหมณ์ เขาถือว่า ถ้าจะให้อะไรกับใคร ต้องให้คนนั้นแบมือแล้ว
เอาน้ำราดลงไป และตอนที่พระเจ้าพิมพิสารทำ พระพุทธเจ้าท่านก็
ไม่ได้ห้าม เพราะเป็นประเพณีนิยม

เวลาที่พระเจ้าพิมพิสารอุทิศส่วนกุศลต้องใช้น้ำ เพราะ
ว่าท่านเพิ่งพบพระพุทธเจ้า ประเพณีของพราหมณ์ยังชินอยู่ แต่ว่า
ใจท่านตั้งตรง เวลาอุทิศส่วนกุศลจริง ๆ ในพระพุทธศาสนาไม่ต้อง
ใช้น้ำ ผีกับเปรตต้องรีบวิ่งกลับ เพราะไม่ได้กินแน่ เพราะฉันเคย

พบมาแล้วแต่ไม่มีน้ำนะว่า “อึมินา” เพลินไป ยังไม่ถึงครึ่งก็มีคน ๒ คนถือโซ่มาคล้องคอไปลากไปเลย”

ผู้ถาม : “มีบางคนเขาบอกว่า “กรวดน้ำแบบแห้ง” ตายไปชาติหน้าจะแห้งแล้งเพราะไม่มีน้ำ โบราณพูดอย่างนี้จะจริงหรือเปล่าคะ...?”

หลวงพ่อ : “เขาพูดได้ยืนหรือเปล่า คนที่พูดมาได้ยืนหรือเปล่า... คนโบราณพูดอย่างนี้ คนโบราณพูดหรือเปล่า...ถ้าได้ยืนแสดงว่าเขาพูดจริง แต่ก็ไม่ได้แห้งแล้งจริง การอุทิศส่วนกุศลพระพุทธเจ้าไม่ได้สอนให้ใช้น้ำ ฉันทันวันเดียว วันบวช ว่าไม่ถูกเลย ต้องระวังน้ำหยดอีก ผีไม่ได้กินน้ำ ตั้งแต่วันนั้นเป็นต้นมาฉันไม่เคยใช้น้ำเลย ก็เห็นผีได้รับ แต่ชาติหน้าถ้าจะทำอย่างนั้น ถ้าฉันยังไม่ตายก็ไม่ได้เหมือนกัน แต่ไม่เป็นไรนะกินน้ำเกลือเพื่ออยู่แล้วเพื่อชาติหน้าจะอด”

ผู้ถาม : “อ้อ...มิน่าละ หลวงพ่อดึงให้น้ำเกลือบ่อย ๆ”

หลวงพ่อ : “ใช่ มีทั้งน้ำสะอาด น้ำเกลือ น้ำหวาน เพื่อไว้ตลอดรวมความว่า เวลาจะอุทิศส่วนกุศล ให้ใช้ภาษาไทยสั้น ๆ อย่างทำบุญสังฆทาน เราก็ดังใจว่า

“การบำเพ็ญกุศลในวันนี้ ผลนี้จะมีแก่ข้าพเจ้าเพียงใด ขออุทิศส่วนกุศลให้แก่... (บอกชื่อ)...ขอให้มาโมทนารับผลเช่นเดียวกับข้าพเจ้า”

และตอนที่พระสงฆ์ให้พรนี้ ก็ขอเจ้าภาพและทุกท่านที่

บำเพ็ญกุศลแล้ว ตั้งจิตปรารถนาเอาตามประสงค์ สมมติว่าท่านทั้งหลายตั้งใจเพื่อ พระนิพพาน อันนี้ก็ต้องเพื่อไว้ด้วยว่าหากสมมติว่าเราตายจากชาตินี้แล้วยังไม่ถึงซึ่งพระนิพพานเพียงไร สมมติว่าเราตาย ถ้าเราไม่เพื่อไว้ละก็มันจะชุลกชลัก ฉะนั้นการอธิษฐานจิต ก็คือตั้งอธิษฐานเขาเรียกว่า อธิษฐานบารมี เจริญพระกรรมฐานก็ดี ถวายสังฆทานก็ดี อธิษฐานว่า

“ขอผลบุญนี้จะเป็นปัจจัยให้ข้าพเจ้าเข้าถึงพระนิพพานในชาติปัจจุบันนี้ แต่ทว่าถ้าหากข้าพเจ้ายังเข้าไม่ถึงพระนิพพานเพียงใด จะเกิดใหม่ไปในชาติใดก็ตาม ขอคำว่าไม่มีจงอย่าปรากฏแก่ข้าพเจ้า”

“ถ้าเราต้องการอะไรให้มันมีทุกอย่างจะไม่รวยมากก็ช่างเท่านี้ก็พอแล้ว”

ผู้ถาม : “เมื่อทำบุญแล้ว ถ้าจะอุทิศส่วนกุศลภายหลังจะได้ไหมคะ...?”

หลวงพ่ : “การทำบุญไปแล้วครั้งหนึ่งสักกี่ปี ๆ บุญก็ยังมิอยู่ถ้าทำไปแล้วสัก ๓๐ ปี ก็ยังอุทิศส่วนกุศลได้ บุญมันไม่หาย ไม่ใช่เราทำบุญแล้วเดี๋ยวเดี๋ยวมันหายไป ไม่ใช่อย่างนั้นนะ”

ผู้ถาม : “แล้วถ้าเพื่อทำบุญแล้ว ไม่ได้อุทิศส่วนกุศลจะได้บุญเต็มที่ไหนคะ...?”

หลวงพ่ : “ก็ได้เต็มที่อยู่แล้ว เราเป็นผู้ได้สมบูรณ์แบบ แต่อยู่ที่ว่าเราจะให้เขาหรือไม่ให้ การอุทิศส่วนกุศลนี่นะถ้าเราไม่

ให้ เราก็กินคนเดียว ไซ้ไหม... ทีนี้ถ้าเราให้เขา ของเราก็ไม่หมดอีก ส่วนที่เราให้ไปไม่ได้ยุบไปจากของเดิม

อย่างเรื่องของ พระอนุรุทธ สมัยที่ท่านเกิดเป็นคน เกี่ยวหน้าข้างของมหาเศรษฐี เวลาที่ท่านทำบุญแล้ว เจ้านายขอแบ่งบุญ ท่านก็สงสัยว่าการแบ่งบุญนั้นจะแบ่งได้ไหม จึงไปถาม พระปัจเจกพุทธเจ้า ที่ท่านรับบาตรนะ ท่านก็เปรียบเทียบให้ฟังว่า

“สมมติว่าโยมมีคบ แล้วก็มีไฟด้วย คนอื่นเขามีแต่คบไม่มีไฟ ทุกคนต้องการแสงสว่าง ก็มาขอต่อไฟที่คบของโยมแล้วคบทุกคนก็สว่างไสวหมดอยากทราบว่ไฟของคุณโยมจะยุบไปไหม?”

ท่านอนุรุทธก็บอกว่า “ไม่ยุบ แล้วท่านก็บอกว่า “การอุทิศส่วนกุศลก็เหมือนกัน ให้เขา เขาโมทนา แต่บุญของเราเต็ม ๑๐๐ เปอร์เซ็นต์”

ผู้ถาม : “การแผ่ส่วนกุศลไปให้แก่บิดามารดา ท่านจะได้รับผลไหมคะ...?”

หลวงพ่อ : “การได้รับส่วนกุศลนี้ ถ้าหากท่านมีโอกาสมิทนาท่านก็ได้รับ ถ้าท่านไม่มีโอกาสมิทนาก็ไม่ได้รับ เหมือนเราเอาสั่งของไปให้แต่ผู้รับเขาไม่รับ เขาจะได้ไหม... ถ้าพวกเขาอยู่ในนรก ไฟไหม้ทั้งวัน ถูกสรรพาวุธสับฟันทั้งวัน ถ้าเราเอาขนมไปให้กิน เขากินได้ไหม...”

ผู้ถาม : “ไม่ได้ค่ะ”

หลวงพ่อ : “อยู่ในแดนเปรต ๑๑ จำพวก ไม่ได้รับ แต่ถ้าเป็นพวก

ที่ ๑๒ คือ ปรัชตูปชีวีเปรต พวกนี้มีโอกาสโมทนา”

ผู้ถาม : “แล้วผู้สร้างจะได้ไหมคะ...?”

หลวงพ่ : “ไม่แน่ ถ้าสร้างดีก็ได้บุญ ถ้าสร้างไม่ดีก็ได้บาป”

ผู้ถาม : “เป็นไงคะ...?”

หลวงพ่ : “คือก่อนทำบุญ ก็กินเหล้ากันก่อน พอพระไปก็กิน

เหล้ากันแล้ว ถ้าหากมีเจตนาบริสุทธิ์ ไม่มีบาป มีแต่

บุญผู้สร้างได้ ๑๐๐ เปอร์เซ็นต์ คือบุญนี้จะได้แก่ผู้สร้างก่อนแล้วผู้
สร้างอุทิศส่วนกุศลให้ผู้อื่น ถ้าเขามีโอกาสโมทนาก็ได้รับ”

ผู้ถาม : “หลวงพ่ครับ คำว่า เจ้ากรรมนายเวร นี่หมายถึง
ใครบ้างครับ...?”

หลวงพ่ : “เจ้ากรรมนายเวรนี้ตัวตนมันไม่มีหรอก มันเป็นเรื่อง

ของกรรมที่เป็น อกุศลกรรม ถ้าบอกว่าเจ้ากรรมนายเวร

ก็หมายถึงบาปที่เป็นอกุศลที่เราทำไว้ ตัวจริงที่เราเคยทำเขาไม่มา

ยุ่งกับเราหรอก อย่างเราฆ่าปลาตาย ปลาเขาก็ไม่มายุ่งกับเรา แต่ว่า

กฎของกรรมมันเล่นงานเรา ถ้าปลามานั่งจ้องเราคอยลงโทษเรา แะ

ก็ไม่ต้องไปเกิดละ

คำว่าเจ้ากรรมนายเวรนี้นะ ถ้าพูดตามส่วนจะว่าไม่มี

ก็ไม่ได้ ถ้าหากเราปฏิบัติถึงขั้น สุขขวิปัสสโก เราจะบอกว่าไม่มี

ตัวเพราะไม่เคยเห็น แต่ว่าตั้งแต่ เดวิชโซ ขึ้นไปเขาเห็น ต้องพูด

ตามขั้นนะ ถ้าเรว่ากันตามหนังสือก็คิดว่าไม่มี”

ผู้ถาม : “แล้วถ้าเราอุทิศส่วนกุศลให้แก่เจ้ากรรมนายเวรเขาจะ

“ได้รับไหมคะ...?”

หลวงพ่ : “คือว่าอุทิศไปให้เขาจะได้รับหรือไม่ได้รับก็ตามบุญที่เราทำเป็นผลให้เกิดความสุข ไอ้กรรมต่าง ๆ ที่เป็นอกุศลที่เราทำไปแล้ว เราไปยังมันไม่ได้ แต่ทว่าถ้าเราทำกรรมดีมีกำลังเหนือมันก็กวตไม่ทันเหมือนกัน

สำหรับคำอุทิศส่วนกุศลที่ใช้อยู่เดี๋ยวนี้ก็ยาวเหมือนกัน แต่ยาวตามท่านบอก บทอุทิศส่วนกุศลตอนแรก ให้แก่ เจ้ากรรมนายเวร นั้นหลวงปู่โตมาบอก แล้วก็บทอุทิศส่วนกุศลอีก ๓ ตอน พระยายมราชมาบอก

สำหรับตอนที่สองที่ให้เทวดาโมทนา ท่านบอกว่า

“เวลาอุทิศส่วนกุศลนะ ขอบอกให้ผมเป็นพยานด้วย”

ท่านบอกว่า “ลูกหลานของท่านก็คือลูกหลานของผม และมันก็ไม่แน่ว่าหนีพรอก บางทีไปอยู่สำนักผมมันอาจจะลืมก็ได้ เขาอาจจะนึกถึงบุญไม่ออก ถ้านึกถึงบุญไม่ออก ผมก็จะได้บอกว่า เขาสั่งให้เป็นพยาน”

“มันเป็นธรรมดา ถ้าทำทั้งบุญทั้งบาปบางทีกรรมบางอย่างมันปกปิด เวลาถามเรื่องบุญนี่มันนึกไม่ออก ถ้านึกไม่ออกก็มีความจำเป็นอย่างนี้จะต้องปล่อยให้ตกนรก หากว่าถาม ๓ เทีวนึกไม่ออก ผมจะได้ประกาศว่า นี่เขาเคยบอกฉันไว้ เวลาทำบุญเขาบอกให้ฉันเป็นพยาน แล้วก็ประกาศกุศelnั้น ก็ได้ไปสวรรค์”

ผู้ถาม : “ที่นี้การอุทิศส่วนกุศลแก่บุคคลต่าง ๆ ที่ตายไปแล้ว

จำเป็นไหมครับว่าจะต้องออกชื่อ รู้สึกว่ามีมากเหลือเกิน”

หลวงพ่อ “ถ้า निकได้ก็ออกชื่อเขาก็ได้ ถ้าออกชื่อนะติดอยู่อย่างถ้า
กรรมหนาอยู่นิด ถ้าออกชื่อเจาะจงเขาได้เลยนะ ถ้า
นิกไม่ออกก็ว่ารวม ๆ “ญาคูคีติ ไม่ใช่ญาคูคีติ” เอาอย่างนี้ดีกว่าถ้า
ขึ้นไปไล่ชื่อน่ากลัวจะไม่จบ

มันมีอยู่คราวหนึ่ง นานแล้ว ไปเทศน์กัน ๓ องค์
บังเอิญที่ไปก็มีอารมณ์จิตคล้ายคลึงกัน เวลาเพลเขาก็ถวายอาหาร
ก็มีพระอื่นด้วยรวมแล้ว ๕ องค์

ที่นี้ดาตาทยกเขมรนำอุทิสสวนกุศลในวันนั้น แยกก็ออกชื่อ
คนตาย แล้วกับบรรดาญาติทั้งหลายที่ตายไปแล้ว บอกเท่านั้นแหละ
พวกผีก็เข้ามาเป็นหมื่นล้อมรอบศาลาอยู่ ไอ้คนที่เ็นญาติรับ
โมทนาแล้วผิวพรรณดีขึ้น ไอ้พวกที่มีไข้ญาติก็เดินร้องไห้กลับ

พอเขานิมนต์ขึ้นไปเทศน์ ตอนลงท่ายเขามองกันถึง
ว่าการอุทิสสวนกุศลทำอย่างไร องค์ที่มีปากร่ายอยู่สักหน่อยบอกว่า

“ญาติโยมที่นำอุทิสสวนกุศล อย่าให้ใจแคบเกินไปนัก
อย่าลืมว่าการทำบุญแต่ละคราวพวกปรทัตตูปชีวีเปรตกิติ พวก
สัมภเวสีกิติ จะมาขึ้นล้อมรอบ อย่างสวดบท “อัยยจะโข” นะ
พวกบรรดาผีทั้งหลายทั่วบริเวณจะคอยโมทนา แต่ฉันเราให้แต่ญาติ
ญาติก็จะได้ แต่บุคคลอื่นไม่ใช่ญาติจะไม่ได้ ฉะนั้นก็ควรจะให้ต่อ ๆ
กันไปคือว่าให้ทั้งหมด “ทั้งญาติและไม่ใช่ญาติ”

ของฝากจากพระยายม

(เรื่อง การอุทิศส่วนกุศล ท่านพระยายม (ลุนพุดิ)
ท่านมาสั่งให้หลวงพ่อบอกลูกหลาน เมื่อวันปวารณาออกพรรษาปี
๒๕๓๑ ซึ่งหลวงพ่อก็ได้เล่าให้ฟังดังนี้)

หลวงพ่อบอก : “พระยายมกับท่านลุน (นายบุญซึ่งก่เกิดวันออกพรรษา
บอกว่า “คนที่ผมจะช่วยให้ ต้องเฉพาะคนที่ผ่าน
สามัคคีผมเท่านั้นละ” ถามท่านว่า “ลุนมีจำอะไรส่งข่าวถึงละ”
ท่านบอก “ไม่มี ผมหยุดนรกการ ๓ วัน”

รู้จักไหม... ชาวบ้านเขาหุดระชากร ใช้ไหม... ท่าน
หยุดนรกการ ๓ วัน เมื่อวานนี้ (ออกพรรษา), วันนี้ (ปวารณา),
และพรุ่งนี้ อามทำไม ท่านบอก “วันสำคัญนี้ วันมหปวารณาผม
ไม่สอบสวน” เลยถามว่า “ถ้าเวลาที่ลุนไม่สอบสวน พวกที่คอยกร
สอบสวนเขามีอิสระใช้ไหม...” ท่านบอกว่า “ตามปกติเขาก็มีอิสระ
อยู่แล้ว ไอ้ที่ไม่เป็นที่นั่นเขาขึ้นรถคนไม่ให้ลงนรกเท่านั้นเอง”

คือว่าท่านมีหน้าที่ไม่ให้ลงนรก แต่ก็ต้องไปตามาฏของ
กรรม ถ้าผู้ถูกของบุญนิคหนึ่งท่านให้ไปสวรรค์ก่อนเลย ท่านจัด
อย่างนั้น เลยถามท่านว่า “ถ้าเขามีอิสระอย่างนี้เขาไปไม่ได้ไหม” ท่าน
บอกว่า “เขาไปไหนก็ได้ ถึงเวลาสอบสวนเขาก็มาเอง กฎของ
กรรมมันบังคับ”

หมายความว่าเขาจะต้องถูกสอบสวน ไม่วันเขาจะลง
นรกท่านก็ ถ้าเขามาที่นั่นยังมีโอกาสพ้นหรือไม่พ้น ยังไม่แน่ เลย

ถามว่า “ถ้าบรรดาญาติเขาอุทิศส่วนกุศลให้ เขาจะมีโอกาสได้รับไหม...?” ท่านบอกว่า “ถ้าญาติฉลาด ได้รับทุกคน”

ญาติฉลาด หมายความว่า ทำบุญแล้วอุทิศส่วนกุศลให้ตรงให้คนเดียว อย่าให้คนอื่น แต่ต้องออกชื่อนะ เพราะเวลานั้นยังเป็นเวลาปลอดอยู่ มีสภาพคล้ายสัมภเวสี ก็ถามท่านว่า “ทำบุญอย่างไรพวกนี้จึงจะไปสวรรค์ชั้นสูง มีความสุขมาก มีความสุขน้อย หรือไม่ได้รับเลย” ท่านบอกว่า “แดนใดที่ไม่มีบุญ ทำแล้วก็ไม่ได้รับเหมือนกัน”

หมายความว่าพระเรานี้ละ เป็นพระแต่หัวแต่ผ้าเหลือง มีไหม... นี่แหละทำไปเท่าไรจึงหมด ขาดทุน ท่านบอกว่าอย่างนี้ทำเท่าไรก็ไม่มีผล อุทิศส่วนกุศลให้แก่พวกนั้นเขาก็ไม่ได้รับ เพราะรับไม่ไหว ถ้าทำบุญที่เขามีบุญน้อย เขาก็มีอานิสงส์น้อย เขาก็มีความสุขน้อย นี่เราไม่ต้องพูดกัน ทำบุญที่มีอานิสงส์ใหญ่ที่เป็นบุญมาก ก็ได้รับผลมาก ก็ถามถึงบุญ ท่านบอก สังฆทาน นี่ดีที่สุด

แล้วท่านก็บอกว่า “ไปบอกชาวบ้านเขาซะว่า คนที่ผมจะช่วยได้จริง ๆ ต้องเฉพาะคนที่ผ่านสำนักผมเท่านั้นนะ”

อย่างสัมภเวสี เปรด อสุรกาย ไม่ผ่านท่าน ท่านช่วยไม่ได้ แล้วคนที่ลงนรกทันทีทันใดก็ช่วยไม่ได้ เพราะไม่ได้ผ่านสำนักท่าน คนที่ต้องผ่านสำนักท่าน เมื่อผ่านสำนักท่านก็ต้องไปคอยอยู่เลยถามท่านว่า “ทำอย่างไรถึงความแน่นอนจึงจะปรากฏจะช่วยให้”

ท่านก็เลยบอกว่า “เอาอย่างนี้ เวลาเขาทำบุญเสร็จ

อุทิศส่วนกุศลให้แก่คนตาย ถ้ายังไม่มั่นใจให้บอกวา

“ถ้าบุคคลนี้ยังไม่มีโอกาสโมทนาเพียงใด ขอพระยายม
เป็นพยานด้วย ถ้าหากว่าพบเธอเมื่อใด ขอให้บอกเธอโมทนาเมื่อนั้น”

ท่านบอกว่า “เพียงแค่เท่านั้นแหละ ผมก็ไม่ต้องสอบสวน
มันโผล่หน้าเข้าไป ผมก็บอกว่าเฮ้ย! ข้าทำบุญอย่างโน้นมีงโมทนาเว้ย...
มันก็ไปสวรรค์เลย แค่นี้ละผมก็ไม่ต้องเหนียว”

(แล้วหลวงพ่อก็จบการสนทนาระหว่างท่านกับพระยา
ยมเพียงแค่นี้ และขอนำเรื่อง พยานบาป-พยานบุญ ที่หลวงพ่อ
ได้เล่าไว้ในหนังสืออ่านเล่น เล่ม ๑ มาเสริมเพื่อให้เรื่องการอุทิศ
ส่วนกุศลนี้สมบูรณ์ขึ้น)

พยานบาป

หลวงพ่อ : “ท่านลุงชวนเดินต่อไป ผ่านอาคารสอบสวนไปทางทิศ

ตะวันออก มองเห็น ไม้ เปิด หมู วัว ควาย และสัตว์
ต่าง ๆ ที่มนุษย์กินอยู่กันเป็นกลุ่มใหญ่ ถามไถ่ว่า มีเท่าไร ไม้
บอกว่านับแสน ถามเปิด เปิดก็บอกว่านับแสนเหมือนกัน หมู วัว
ควายก็เป็นแสนเหมือนกัน ถามพวกเธอว่า มารวมกันทำไม
มากมายอย่างนี้ พวกเธอบอกว่า มาเป็นพยานให้พระยายม เมื่อ
ท่านเรียกผู้ฆ่าสัตว์มาสอบสวน เธอจะเข้าไปรายงานก่อนว่า คนนี้
ฆ่า เชือด จับให้เชือด หรือ สั่งให้ฆ่า เป็นต้น

เป็นอันว่าวันที่ วันที่ ๒๖ สิงหาคม ๒๕๓๑ เป็นวัน

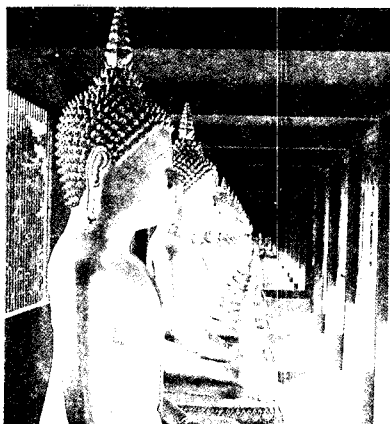
สารพัดเงินของคนจีนพอดี เลยทำให้คิดว่า สารพัดเงินทั่วโลกต้องมา
สัตว์นับล้าน ก็น่าคิด”

พยานบุญ

หลวงพ่อ : “เมื่อเดินเลยไปอีกก็มีคน สัตว์ อีกจำนวนมาก แต่ไม่
มากเท่าพยานบาป เมื่อถามเธอ เธอบอกว่ามาเป็น
พยานบุญที่เขาช่วยเหลือไว้ เมื่อพระยายมถามถึงบุญที่เขาทำ ถ้า
เขานึกไม่ออก เธอจะเข้าไปรายงานพระยายมว่าเขาเคยช่วยชีวิตไว้
เมื่อพระยายมรับฟังแล้ว จะให้เขาไปสวรรค์ก่อน ชุมมาถึงแค่นี้ใกล้
เวลาจะเพลจึงกลับ”

(จึงขอให้ท่านระลึกอยู่เสมอว่า จะทำดีหรือทำชั่วมี
พยานคอยเรออยู่แล้ว ที่สำนักพระยายม)

การชำระหนี้สงฆ์

ผู้ถาม : “ทำกรรมอะไรถึงลงเวจีคะ...?”

หลวงพ่ : “อเวจีนี้ทำกรรมหนักมากมันจึงจะลง ก็มี อนันตริยกรรม อาจิณกรรม ขโมยของสงฆ์ ของสงฆ์นี้แตะ นิดเดียวลงเวจีเลยนะ แม้แต่เศษเล็ก ๆ”

(เรื่อง อนันตริยกรรม เช่น ฆ่าพ่อแม่ ฆ่าพระอรหันต์ ฆ่าให้สงฆ์แตกกัน เป็นต้น พระยายมมาบอกหลวงพ่ว่า “ทุกคนอย่าได้ทำเด็ดขาด ท่านช่วยไม่ได้เลย” ส่วน อาจิณกรรม เช่น แม่ครัวทุบหัวปลาแกงเป็นประจำ เป็นต้น สำหรับ ขโมยของสงฆ์ หลวงพ่ได้ยกตัวอย่างให้ฟังดังนี้)

ผู้ถาม : “มีญาติพระเจ้าพิมพิสารเป็นทายก ในตอนต้นก็ดีชื่อตรงต่อการบุญการกุศล แต่มาตอนกลาง ๆ มือถึงทำย

มือไม่ค่อยดี เริ่มหิบบแล้ว ทีแรกเป็น ทายก ต่อมาก็เลยเป็น ทายัก ของอะไรดี ๆ ก็ยกเอาไปเสียบ้าง เอาไว้ให้ลูกเมีย เอาไว้เป็น ประโยชน์ส่วนตนเสียบ้าง ของที่เขาจะถวายสงฆ์เขาตั้งใจจะทำ อาหารถวายสงฆ์ เนื้อดี ๆ ก็ยกเอาไว้น้ำแกงดี ๆ ก็ยกเอาไว้น้ำ บางทีไม่ยกของสด ไข่ของที่เขาเรีงรูปที่เขาไม่ทันจะถวายพระ ก็ยก เอาไว้เสียบ้าง

ญาติของพระเจ้าพิมพิสารเป็นทายักแบบนี้ ดายแล้วลง นรกสิ้นระยะเวลา ๑ กัป พ้นจากนั้นแล้วก็มาตก ยมโลเกียนรค คือผ่าน นรกบริวาร ๔ ขุม แล้วก็มาตกยมโลเกียนรคตามลำดับ มา เป็นเปรต ๑๑ จำพวก สุดท้ายก็เป็น เปรตพวกที่ ๑๒ สมัย พระพุทธเจ้าของเรา

และอีกเรื่องหนึ่ง ทากะเปรต สมัยที่เกิดเป็น กา แ่งข้าวในขันที่จะนำไปจะถวายพระข้าวสุกนั้นเขานำไปยังไม่ถึงพระ ยังไม่ใช่ของสงฆ์ จะถือว่าเป็นของชาวบ้านก็ไม่ได้ เพราะเขตั้งใจ ถวายสงฆ์แล้ว กรรมเล็กน้อยเพียงเท่านี้ ดายแล้วไปลง อเวจี แล้วแถมมาเกิดเป็นเปรต”

ผู้ถาม : “หลวงพ่อกับ คนที่กินข้าวที่พระอนุญาตแล้ว ทำไม ถึงตกนรก และพระที่ให้ก็ต้องตกนรกด้วยครับ...?”

หลวงพ่ : “ถ้าอาหารที่พระให้ต้องเป็นของที่ญาติโยมถวายเฉพาะ องค์นั้น ไม่มีโทษแน่ แต่ที่เป็นอย่างนี้ต้องเป็นอาหารที่ เขาถวายเป็นส่วนกลาง คือเป็นของสงฆ์ ของสงฆ์นั้นพระองค์ใด

องค์หนึ่งไม่มีสิทธิให้ นอกจากสงฆ์จะประชุมตกลงให้พระองค์นั้นเป็นผู้จ่ายแทนสงฆ์ ตัวอย่างของสงฆ์เช่น อาหารวันพระ ที่มีข้าวใส่บาตรเหลือมาก ๆ แล้วทายกใส่ถ้วยเอาไปบ้าน โดยที่คณะสงฆ์ไม่มีส่วนรู้เห็น อย่างนี้แม้แต่เจ้าอาวาสเองยังไม่มีสิทธิให้ตามลำพัง

บางที่กินอาหารที่พระฉันเหลือ ถ้าพระอนุญาตแล้วไม่มีโทษ (สำหรับญาติโยมที่ไปในงาน ทางวัดเขาตั้งใจเลี้ยงก็ไม่ใช่ไร) แต่บางท่านก็หิบบของที่พระฉันแล้วเอามาเฉย ๆ บางท่านก็ขอเอาคือ ๆ ให้หรือไม่ให้ก็ตาม ออกปากขอแล้วยกไปเลย พระยังไม่ทันอนุญาต ท่านทายกประเภทนี้ ท่านช่วยยกคนที่กินกับท่านลงอเวจีแบบสะดวก เมื่อจะขอต้องดูว่าอาหารมากไหม ถ้ามากจนเหลือเฟือ ก็ขอให้พระท่านให้ตามความพอใจของท่าน เพราะท่านอาจจะมั่งกวนำอาหารไปให้ใครก็ได้ ที่ท่านมีภาระต้องเลี้ยง ถ้าถือเอาตามความพอใจก็ต้องถือว่าแย่งอาหารจากพระมีโทษ ๑๐๐ เปอร์เซ็นต์

และ อาหารถวายพระพุทธรูปก็เหมือนกัน อาหารประเภทนี้ดูเหมือนจะเป็นเหยื่อล่อให้ทายกลงอเวจีสะดวกสบายมาก อาหารที่เขานำมาวัด เขาตั้งใจถวายพระสงฆ์ การนำไปถวายพระพุทธรูปนั้นเป็นความดี เพราะเป็นพุทธานุสสติด้วย เป็นพุทธานุชาด้วย แต่อาหารประเภทนี้ไม่จำเป็นต้องใช้มาก เพราะพระพุทธรูปไม่ได้ฉัน ท่านจะฉันหรือไม่ฉันก็ตาม อาตมาคิดว่าทายกทายิกาไม่มีสิทธิ์จะกิน หลายวัดหรือส่วนใหญ่ ทายกมักจะเอาอาหารดี ๆ และมาก ๆ ไปทุ่มเทถวายพระพุทธรูป

เมื่อพระฉันเสร็จแล้ว ต่างก็ยกเอามากิน ตอนนี้อันนี้ไม่ถูก ด้วยประการทั้งปวง ต้องเอาไว้ถวายพระตอนเพลจึงจะถูก ทายก ทายิกาจะกินได้เฉพาะอาหารที่เหลือเป็นเดนจากพระฉันเท่านั้น ไม่มีสิทธิ์สถาปนาตนเองเป็น “ลูกศิษย์พระพุทธรูป” แต่ประการใด

รวมความว่า ของที่ถือว่าเป็นของสงฆ์นั้น คือของ ในวัดทุกประเภทที่เขาถวายเป็นของสงฆ์แล้วแม้แต่ดอกไม้ผลไม้ในวัด เศษไม้ที่คิดว่าทำอะไรไม่ได้แล้ว เอามาทำพินบ้าง ทำอย่างอื่นเล็ก ๆ น้อย ๆ บ้าง จงอย่าคิดว่าไม่บาป แม้แต่เศษกระเบื้องที่ทิ้งแล้ว ก็เป็นของสงฆ์ มีผลเสมอกัน เว้นไว้แต่ดอกไม้ผลไม้ที่พระหรือ ท่านผู้ใดปลุกในวัด ถ้าท่านเจ้าของยังอยู่ในเขตวัดนั้นและท่านอนุญาต อย่างนี้เอามาได้ไม่บาป ด้วยท่านเจ้าของมีสิทธิ์สมบูรณ์ให้ได้ รับมา ได้ไม่มีโทษ ถ้าท่านผู้ปลุกออกไปจากวัดนั้นหรือตายไปแล้ว ของ นั้นเป็นของสงฆ์โดยตรงไปเอามามีโทษตามกำลังบาปขโมยของสงฆ์

และอีกประการหนึ่ง วัดร้างที่ไม่มีพระอยู่ แต่มีสภาพ เป็นวัด กับที่ของสงฆ์ที่เป็นไร่นาไปแล้ว ไม่มีสภาพเป็นวัด ถ้าเรา ไปนำมานิดเดียวแม้แต่หญ้าต้นเดียว เขาถือว่าเป็นหนี้สงฆ์ อันนี้ อันตรายมาก สมัยหลวงพ่อบาน ท่านก็แนะนำให้คนชำระหนี้สงฆ์ บาทสองบาท สลึงสองสลึง บางคนไม่มีเงินเอามาทำงานแทน ทำ อะไรก็ได้ไม่บังคับ คือตายหญ้าก็ตามไม่เอาค่าแรง”

(ใครก็ตามได้รู้อย่างนี้ก็ใจเสียแล้ว เวลาไปเอามาไม่ รู้เท่าไร ด้วยความรู้เท่าไม่ถึงการณ์ แต่ก็มีคนหัวดี กล้าถามหลวง

พ่อว่าถ้าจะชำระหนี้สงฆ์ทั้งหมดตั้งแต่ที่เคยทำมาตั้งแต่ต้นจนปัจจุบันนี้จะทำอย่างไร เราจึงได้รู้เรื่องการสร้างพระชำระหนี้สงฆ์ขึ้นมา)

การสร้างพระชำระหนี้สงฆ์

ผู้ถาม : “แล้วเรื่องพระชำระหนี้สงฆ์มีความเป็นมาอย่างไรครับ...?”

หลวงพ่ : “เรื่องมันเป็นอย่างนี้ ฉันไปที่ศรีราชา ญาติโยมเขากล่าวเรื่องชำระหนี้สงฆ์ ถ้าหลาย ๆ ชาตินี้เราไม่รู้เอาอะไรมาบ้าง ถามว่าจะทำอย่างไร ฉันก็ไม่รู้เหมือนกัน พอตอบไม่รู้ก็เห็นพระท่านลอยมา ท่านบอก

“ถ้าจะชำระให้ครบถ้วน เป็นเงินเท่าไรก็ไม่พอ ให้สร้างพระพุทธรูปหน้าตัก ๔ ศอก”

พระหน้าตัก ๔ ศอก ถือว่าเป็นพระประธานมาตรฐาน ท่านบอกว่า “พระพุทธรูปนี้ไม่มีใครตีราคาได้ ใช้ในการชำระหนี้สงฆ์ หนี้สงฆ์ที่แล้ว ๆ มาถือเป็นการหมดกันไป”

ฉันพูดแล้วก็กลับมาวัด ต่อมาพวกนั้นก็มาถามใหม่ว่า “สร้างพระองค์เดียวได้คนเดียวหรือกี่คน” ฉันก็ไม่รู้อีกซีกนี้ถึงท่านท่านก็มาใหม่ ท่านก็บอกว่า

“ถ้าไม่ปิดทองได้คนเดียว ถ้าปิดทองครบถ้วนได้ทั้งหมด” คำว่า “คณะ” หมายความว่าบุคคลหลายคนก็ได้ตัดบาปเก่า

ถ้าสร้างใหม่เอาอีกนะ สร้างหนี้ใหม่ต่อเป็นหนี้ใหม่เหมือนกันนะ”

ผู้ถาม : “ถ้าหากว่าเรามีสตางค์น้อย ๆ แล้วถวายพระจะได้ไหมครับ...?”

หลวงพ่อ : “ถ้าเรามีสตางค์น้อย ๆ ก็ใส่ซองเขียนหน้าซองว่า ‘ชำระหนี้สงฆ์’ คือว่าไม่ได้จำกัด ทำไปเรื่อย ๆ ให้ใจสบาย บาทสองบาทตามกำลังที่จะพึงทำได้ เขาไม่ได้เกณฑ์ว่าจะสร้างพระ หลวงพ่อปานท่านทำอย่างนี้มาก่อน เรื่องสร้างพระนี่เขาถามก็บอก ท่านมาบอกอัตรานี้ละกันเถยนะ คือไม่ใช่จะเกณฑ์ให้ไปสร้างพระเพราะทุนไม่พอใช้ไหม เราก็กทำไปเรื่อยใจสบาย

มีสตางค์รับเงินเดือนมาที่ทำ ๕ บาท ใส่ซองถวายพระบอก ‘ขอชำระหนี้สงฆ์’ ท่านไม่รู้ท่านใช้ผิด ท่านลงนรกเองไม่ต้องห่วง ถ้าไปกินเป็นส่วนตัวละเรียบริ้ย เงินชำระหนี้สงฆ์มันมีค่ากว่าเงินสังฆทานและวิหารทาน ถ้าไปใช้เป็นส่วนตัวไม่ได้ต้องใช้เป็นส่วนกลาง อันตรายกับพระ แต่ช่างท่านเถอะ ถ้าบวชแล้วอยากโง่ให้ลงนรกไป ใช้ไหม...”

ผู้ถาม : “ถ้ามีญาติโยมเอาเงินไปถวายพระ แต่ก็เอาเงินไปปลูกบ้านบ้าง ให้ญาติโยมไปออกดอกออกข้อบ้าง อยากทราบว่าผลบุญที่ลูกได้ทำแล้ว จะมีอานิสงส์สมบูรณ์หรือไม่เจ้าคะ...?”

หลวงพ่อ : “เขาถวายเป็นของสงฆ์ใช้ไหม เขาถวายเข้าไปในวัดใช้ไหม แล้ววัดไม่ได้ทำอะไร แต่คนในวัดเอาไปปลูกบ้าน เงินนั้นไปที่อื่นใช้ไหม เขาถวายอานิสงส์มันได้ตั้งแต่ถวาย มี

อานิสงส์ครบถ้วน นั่นเขาครบ ๑๐๐ เปอร์เซนต์เลยนะ คนอื่นเอาไปใช้ไหม อย่าไปยุ่งกับเขาเลยนะ

อานิสงส์มันได้ตั้งแต่เริ่มให้ ยิ่งให้ก็ยิ่งอานิสงส์หนักขึ้น เวลาให้ต้องให้ด้วยตนเองใช้ไหม ขณะที่พระรับก็เกิดธรรมปีติอิ่มใจ อานิสงส์มันเพิ่ม แต่ว่าคนที่นำเอาไปให้พิเศษนั้นลงอเวจีแน่”

ผู้ถาม : “โอ้โฮ...หนักถึงขนาดนั้นเลยหรือครับหลวงพ่อ...”

หลวงพ่อ : “ยังเบานะ ถ้า ๒-๓ คราว ลงโลกันต์”

ผู้ถาม : “นี่ดินะที่สีกออกมาก่อนไม่จำเป็นไปอยู่ใต้พระเทวทัตแน่ ๆ”

หลวงพ่อ : “ใต้เทวทัตนะไม่มีความทุกข์นะ ความทุกข์มันอยู่แค่อเวจี ต่ำกว่าอเวจียังไม่ถึงโลกันต์”

อุปมาตกรรม

ผู้ถาม : “หลวงพ่อกะ อุปมาตกรรมหมายความว่าอย่างไรคะ...?”

หลวงพ่อ : “คำว่า อุปมาตกรรม หมายถึงว่า กรรมที่มาตัดรอนระหว่างชีวิต คือมันยังไม่หมดอายุขัยก็ตายเสียก่อน แทนที่จะมีอายุครบ ๖๐ ปี ตามอายุขัย แต่อายุ ๓๐-๔๐ ปี กรรมที่เป็นอกุศลกรรม คือที่เราทำบาปไว้แต่ชาติก่อน ด้วยจนเกินไปเดี๋ยวจะมาตัดชีวิตเสียก่อน”

ผู้ถาม : “มีวิธีที่จะพ้นกรรมประเภทนี้ไหมคะ อย่างเช่นถ้าเราปล่อยปลา หรือ สะเดาะเคราะห์ อะไรพวกนี้แหละค่ะ...?”

หลวงพ่อ : “ปล่อยปลานี่เขาถือว่าตัดอุปมาตกรรมได้ เราปล่อยสัตว์ให้รอดนี่มันจะกันได้แต่ที่ให้หมดคู่ไปสะเดาะเคราะห์ หมอบอกว่าต้องเสียเท่านั้นเท่านี้ พอสะเดาะเคราะห์เสร็จ หมอ

หมดเคราะห์ไป ๓-๔ หมื่น คนที่สะเดาะเคราะห์เพิ่มเคราะห์ไป ๓-๔
หมื่น เป็นไง...เราก็ก๊อแบบของเรานั้นแหละ ได้ผลแน่นอนกว่า"

ผู้ถาม : "ปล่อยปลาอะไรดีคะ...?"

หลวงพ่ : "เขาไม่จำกัดว่าปลาอะไร แต่ว่าปลานั้นจะมันต้องตาย
ต้องเป็นปลาที่มีชีวิต"

ผู้ถาม : "บางคนเขาก็บอกว่า ปลาที่เราปล่อยแล้วจะทนนไม่ได้อะไร
ไซ้ไหมคะ...?"

หลวงพ่ : "ถ้าปลานั้นมันจะต้องตาย เราก็ก๊อไปปล่อยเพื่อเป็น
การช่วยชีวิต จะเป็นปลาวะไรก็ตาม สัตว์อะไรก็ตาม
เราปล่อยให้มันรอดชีวิตเป็นเมตตาจิตไซ้ไหม จะต้องไปนั่งเลือกทำไม
บางคนเลือกปล่อยปลานั้นปลาที่บางทีไซ้ปลาไม่ค่อยจะตายก็ปล่อย"

ผู้ถาม : "แล้วเราจะปล่อยแทนคนอื่นได้ไหม...?"

หลวงพ่ : "ได้...แต่ว่าเขาไม่มีผลนะ"

ผู้ถาม : "ถ้าเราปล่อยแล้ว เราอุทิศส่วนกุศลได้ไหมคะ...?"

หลวงพ่ : "ถ้าเขายังไม่ตายไปอุทิศส่วนกุศลเขาจะได้รับยังไรละ
เราเอานั่นไซ้ เราก็ก๊อปลาไปให้เขาไซ้ บอกว่าตั้งใจ

ปล่อยปลานะ จันทาปลาปล่อย ให้ปลา มันรอดชีวิตเท่านั้นแหละ
ถ้าเขาอบุญเมตตา คือยินดีด้วยความเต็มใจ เป็นอันว่าเราปล่อยสัตว์
ด้วยมีจิตเมตตา คิดจะช่วยให้รอดพ้นจากการถูกขังก็ดี เห็นว่ามัน
จะต้องตายก็ดี อันนี้เป็นของดี เป็นการช่วยชีวิตเขา และเราก็ก๊อ
พ้นจากอุปมากรรมด้วย"

ปัญหาการบริโภคเนื้อสัตว์

ผู้ถาม : “เรื่องการถวายอาหารพระนาครับหลวงพ่อบุญมาสิกขา
นำอาหารไปถวายพระ แล้วก็เอา อาหารพวกเนื้อสัตว์
ไปถวาย จะบาปไหมครับ...?”

หลวงพ่อบุญ : “ถามไม่ละเอียดนัก อาตมาตอบไม่บาปเลยก็ได้ คือ
เนื้อสัตว์ที่เขาฆ่าแล้วและไปซื้อมา เราไปบังคับให้เขา
ฆ่าเมื่อไรละ ไซ้ไหม...?”

ผู้ถาม : “ถ้าเราไม่กินเขาก็ไม่ฆ่า”

หลวงพ่อบุญ : “ถ้าเขาไม่ฆ่าเราก็ไม่ซื้อ เราไม่ซื้อเขาก็ฆ่าเราไม่ซื้อคน
อื่นซื้อ เขาก็ซื้อ ถ้าเราสั่งให้เขาฆ่าซิ “วันนี้ไก่ ๓ ตัวนะ”

“วันนี้ขอมูให้ฉัน ๑ ขานะ” “พรุ่งนี้จะแต่งลูกสาว เอาวัว ๓ ตัว หมู
๓ ตัวนะ” อย่างนี้บาป ตั้งแต่เริ่มสั่งพระยายมบันทึกลงแล้ว บันทึก

ตั้งแต่สั่งแล้ว ถ้าตายไปก่อนรับวัชรหมณะ ลงเลย”

ผู้ถาม : “ก็หมายความว่าบาปเฉพาะ คนสั่งฆ่า กับ คนฆ่า...!”

หลวงพ่อ : “คนไหนฆ่าสัตว์คนนั้นก็บาป คนไหนสั่งคนนั้นก็บาป เราซื้อที่เขาฆ่ามาขาย กินเท่าไรเราก็ไม่บาป เพราะไม่เป็นบาปพระพุทธเจ้าจึงไม่ห้าม ที่ไม่ห้ามเพราะว่าเขาฆ่าเป็นปกติอยู่แล้ว”

คำว่า บาป นี้แปลว่า ชั่ว บุญ แปลว่า ดี ทำชั่วแปลว่าบาป ทำดีเรียกว่าบุญ ที่นี้ชีวิตเขามีอยู่เราไปฆ่าเขา ชีวิตของเขา เราก็ไม่ต้องการให้คนอื่นเขาฆ่า ถ้าเราไปฆ่าเขาเราก็เป็นคนชั่ว

ฉะนั้นถ้าเขาไปฆ่ามาแล้ว เราไปซื้อกิน อันนี้ไม่ชั่ว เพราะไม่ได้สั่งให้เขาฆ่า แต่ว่าถ้าเอาเนื้อมาแล้วบอก

“เฮ้ย พรุ่งนี้เพิ่มหน่อยซีเว้ย” ที่นี้เอาแน่ ต้องว่ากันอย่างนั้นนะ”

ผู้ถาม : “มีคนเขาบอกว่า การฆ่าสัตว์ คนฆ่าไม่บาปเท่าไรแต่คนกินบาป และเขายังบอกอีกว่า ถ้าไม่กินแล้วใครจะฆ่า”

หลวงพ่อ : “คิดเอาเองมากกว่า คนกินเขาไม่ได้สั่งให้ฆ่า นี่เขาฆ่าขาย ถ้ามีขายเขาก็ซื้อกิน จะไปโทษคนกินเขาไม่ได้หรอก ถ้าคนกินสั่งให้เขาฆ่าอันนี้จึงบาป ไม่งั้นพระพุทธเจ้าคงจะห้ามพระฉันเนื้อสัตว์ นี่เขาวางกันเอาเอง ไม่ถูกหลักเกณฑ์อะไรหรอก พระพุทธเจ้าตรัสว่า

“เจตนาหัง ภิกขเว กัมมัง วทามิ”

“ดูก่อนภิกษุทั้งหลาย เราถือเจตนาเป็นตัวกรรม”

เจตนาแปลว่าตั้งใจ ถ้าตั้งใจคิดจะฆ่าแล้วลงมือฆ่าอัน
นั้นแปลว่า...

ผู้ถาม : “ถ้ารับประทาน อาหารมังสวิรัต จะตัดกิเลสได้ หรือ
เปล่าละ...?”

หลวงพ่ : “ถ้าตัดได้จริง พระพุทธเจ้าคงยอมตามที่ พระเทวทัต
ขอพร แล้ว ฉันลองมา ๓ ปี เมื่อบวชใหม่ ๆ ฉันไม่
กินเนื้อสัตว์ด้วย แล้วฉันหนเดียวด้วย และฉันไม่บอกชาวบ้านด้วย
ถ้าบอกชาวบ้านก็ต้องทำอาหารลำบาก ก็ไปบิณฑบาตธรรมดา แต่
เนื้อสัตว์เราไม่กิน บางวันไม่มีอะไรมาให้เลย ก็กินเกลือกกับหัวหอม
กินผักเป็นอาหาร ลองมา ๓ ปี ไม่เห็นกิเลสมันลดเลย แต่ว่าถ้า
“ไม่กินได้”นี่ดีนะ ฉันสรรเสริญถ้าเป็นฆราวาสนะ เพราะว่าจะได้ไม่
กังวลเรื่องเนื้อสัตว์ จิตของเราก็ตัดบาปไปจุดหนึ่ง ใช่มั้ย...

ในปฐมบัญญัติ ของสิกขาบท สังฆาทิเสส ข้อที่ ๑๐
มีเรื่องเล่าว่า พระเทวทัต เข้าไปหา พระโกกาลิกะ โอโห...นี้อยู่
อเวจีทั้งคู่ ใครไปอเวจีไปมอง ๆ คุณะ พระเทวทัตยืนกางแขนกางขา
โกกาลิกะนั่งชันเข่า หอกเสียบสบสาย ๆ แล้วก็พระภฏโมรกตีสกสะ
พระที่เป็นบุตรของนางฉันทเทวี และ พระสมุทททัต ชักชวนให้
พระสงฆ์แตกกัน ใครบ้างล่ะ...พระเทวทัต เป็นหัวหน้าโจก
โกกาลิกะรองประธาน พระภฏโมรกตีสกสะ และ พระสมุทททัต

ชักชวนให้สงฆ์แตกกัน พร้อมทั้งบอกแผนการที่จะเสนอแผนการให้เครื่องครัดยิ่งขึ้น มี ๕ ข้อ ซึ่งเข้าใจว่าพระผู้มีพระภาคเจ้าทรงไม่อนุญาต และตนจะนำข้อเสนอขึ้นประเคนแก่มหาชน

ข้อเสนอ ๕ ข้อนั้นคือ คำนี้น่าฟังให้สืบ ข้อนี้ดีบอกเวลานั้นที่ปฏิบัติผิดมีเยอะ ไปหลงผิดว่าไอ้ที่เราทำนี่ดีนี่ไม่ ข้อเสนอของพระเทวทัต ๕ ข้อ เวลานี้พระสาวกของพระเทวทัตก็มียะเหมือนกัน ถือว่า ๕ ข้อ ที่พระเทวทัตขออนุญาตนี่ นี่ถือว่าเป็นของดีกันนัก สงสารชาวบ้าน ข้อเสนอของเทวทัต ๕ ข้อ คือ

๑. ภิกษุพึงอยู่ป่าตลอดชีวิต เข้าละนวกบ้าน ต้องมีโทษ หมายความว่า พระพุทธองค์ที่บิณฑบาตแล้ว ห้ามเข้าหมู่บ้านโดยเด็ดขาดต้องอยู่เฉพาะในป่า ห้ามโผล่หน้าเข้ามาในบ้าน

๒. ภิกษุถือบิณฑบาตเป็นวัตรตลอดชีวิต เป็นวัตรหมายถึงปฏิบัติ ต้องบิณฑบาตตลอดชีวิต ผู้ได้รับบิณฑบาตไปฉันตามบ้านต้องมีโทษ นี่เป็นความต้องการของพระเทวทัต รู้ว่าบ้านทำไม่ได้ แต่แกล้งขอ

๓. ภิกษุพึงใช้ผ้าบังสุกุล หมายความว่าเส้นบึงเส้นฝ้ายเส้นไหมที่เขาทิ้งตามกองขยะบ้าง ตามที่ต่าง ๆ บ้าง ตามที่คนพันผิวไว้บ้าง นามชัก นามข้อม มาปะติดปะต่อเป็นจีวรจนตลอดชีวิต ผู้ได้รับจีวรที่ชาวบ้านถวาย ต้องมีโทษ

๔. ภิกษุพึงอยู่โคนไม้ตลอดชีวิต ผู้ใดเข้าที่มุงที่บังที่มีหลังคาต้องมีโทษ

๕. ภิกษุไม่พึงฉันทนื้อสัตว์ ผู้ใดฉันทนื้อมีโทษ

เห็นใหม่...การขอนี้เขาขอเพื่อเป็นการลบล้างไม่ใช่ทำได้
ภิกษุเหล่านั้นเห็นมีทางชนะร่วมด้วยว่า พระพุทธเจ้าแพ้แห่ง ๆ
พระเทวทัตต้องชนะการเสนออุตติแบบนี้ พระเทวทัตจึงได้เข้าไป
เฝ้าสมเด็จพระผู้มีพระภาคเจ้า กราบทูลข้อเสนอ ๕ ประการนั้น
พระผู้มีพระภาคเจ้าตรัสว่า

“ดูก่อน เทวทัต ผู้ใดปรารธนาจะอยู่ป่า ก็จงอยู่ป่า
ผู้ใดปรารธนาจะอยู่ในละแวกบ้านก็จงอยู่ในละแวก

บ้าน

ผู้ใดปรารธนาจะเที่ยวบิณฑบาตก็จงเที่ยวบิณฑบาต

ผู้ใดปรารธนาจะใช้ผ้าบังสุกุล ก็จงใช้ผ้าบังสุกุล

ผู้ใดปรารธนาจะใช้ผ้าไตรจีวรจากภรรยาสวดวย ก็

จงรับได้

เราอนุญาต ที่นอนที่นั่ง ณ โคนไม้ตลอด ๘ เดือน
หมายความว่าที่ไม่ใช่ฤดูฝน เป็นฤดูหนาว หรือฤดูแล้ง ถ้าจะ
ไปยั้งง้นก็ได้

เราอนุญาตเนื้อสัตว์ที่บริสุทธฺิ์ โดย ๓ ส่วน คือ

๑. ไม่ได้เห็นเขามา

๒. ไม่ได้ยินเขามาเพื่อถวายพระ

๓. ไม่ได้รังเกียจคิดว่าเนื้อสัตว์นี้น่ากลัวเขามาเพื่อ

เรา เช่นเขามาเจาะจงเพื่อจะให้ภิกษุบริโภค

พระเทวทัตดีใจที่พระผู้มีพระภาคเจ้าไม่ยอมรับสมเจตนาจึงได้เที่ยวประกาศให้เห็นว่า พระพุทธเจ้าไม่ยอมอนุญาตข้อเสนอที่ดีของคน ทำให้คนที่มียัญญะเทวมน คนไร้ปัญญะบางคนเห็นว่า พระสมณโคตมเป็นผู้มักมาก

ไอ้โฮ... ดิฉันจริงๆ นะ พระผู้มีพระภาคเจ้ามักมากแล้วใครจะมักน้อยอีก แต่คนที่เข้าใจเรื่องดี กลับติเตียนพระเทวทัตเอาแล้วซิ... นี่พระไม่ได้ทำให้ชาวบ้านแตกกัน ความทราบถึงพระผู้มีพระภาคเจ้า จึงได้เรียกประชุมสงฆ์ ได้สวนพระเทวทัตเป็นสัตยแล้ว จึงได้ทรงติเตียนและทรงบัญญัติสิกขาบท ว่า

“ห้ามภิกษุพากเพียรเพื่อทำลายสงฆ์ให้แตกกัน เมื่อภิกษุอื่นห้ามไม่ฟัง ภิกษุทั้งหลายพึงสวดประกาศเป็นการสงฆ์เพื่อเลิกข้อประพฤตินั้นเสีย ถ้าสวดถึง ๓ วาระยังไม่เลิก ต้องอาบัติสังฆาทิเสส”

จำไว้ให้ตึ้นะ นีบท ๕ ข้อนี้ ทวนเสียอีกทีนะ

๑. ภิกษุพึงอยู่ป่าตลอดชีวิต เข้าละแวกบ้านต้องมีโทษ ใครเขาจะทำ

๒. ภิกษุพึงถือบิณฑบาตเป็นวัตรตลอดชีวิต ถูกรับนิมนต์ฉันตามบ้านต้องมีโทษ

๓. ภิกษุพึงใช้ผ้าบังสุกุล คือผ้าเปื้อนฝุ่น ผ้าเศษผ้าที่เขากองทิ้งไว้ หรือผ้าห่อศพห่อคนตายตลอดชีวิต ถ้ารับผ้าที่เขาถวายต้องมีโทษ

๔. ภิกษุต้องอยู่โคนไม้ตลอดชีวิต ตลอดฤดูน้ำฤดูฝน
ไม่รู้ ถ้าเข้าบ้านที่มีหลังคาต้องมีโทษ

๕. ภิกษุไม่ฉันเนื้อสัตว์ ผู้ใดฉันมีโทษ

ทั้ง ๕ ข้อนี้พระพุทธเจ้าไม่อนุญาตนะ เมื่อเห็นคนด้วย
เมื่อเจอพระเขาทำอย่างนั้นละก็ญาติโยม อย่าถือว่าเขาเป็นคน
เคร่งครัดนะ ต้องถือว่าเขาเป็นคนละเมิดพระดำรัสสมเด็จพระ
สัมมาสัมพุทธเจ้าก็แล้วกัน...”

ผู้ถาม : “กระผมเป็นฆราวาส กินอาหารมือเดียว ทำอย่างนี้
โดยตลอด ไม่ทราบว่าจะมีอานิสงส์เป็นไปข้างหน้า
อย่างไรครับ...?”

หลวงพ่ : “อานิสงส์ปัจจุบัน คือ

๑. เปลืองอาหารน้อย เพราะกินเวลาเดียว

๒. มีเวลาทำงานมากขึ้น ข้างหน้าต่อไปอานิสงส์ใหญ่
คือตาย...ก็แค่กินเวลาเดียวยังวัดฐานอะไรไม่ได้เลย อย่าไปนึกว่า
มันดีเด่นกับใครเขาละ กินเวลาเดียว กิน ๒ เวลา กิน ๓ เวลา
มีความหมายเสมอกัน สำคัญว่า “ใจตัดกิเลสได้หรือเปล่า” เขา
เอากันตรงนั้น ถ้าถือแค่กินนี่มันเป็น มานะทิฐิ เป็นกิเลสหายาก
อีกอย่างหนึ่งตายเร็วมาก อย่าไปนึกว่าดีนะ และถ้านั่งคุยว่าฉัน
กินเวลาเดียว เสร็จเลย โอ้อวด นี่เป็น มานะกิเลส พังเลย”

ผู้ถาม : “อย่างนี้แทนที่จะไปดี ก็เลยไป...”

หลวงพ่ : “ถ้าไปดี หมายความว่าก่อนจะไปก็เปลืองน้อย เพราะ

จะนั้นอย่าถือเป็นเรื่องสำคัญนะ ให้อินเวลาเดียว ๒ เวลา กินเนื้อสัตว์ ไม่กินเนื้อสัตว์ นี้อย่างะ อย่าถือเป็นเรื่องสำคัญ ถ้าคนที่ ไม่กินเนื้อสัตว์ต้องตอบอย่าง หลวงปู่แหวน เคยมีคนมาแล้ว ให้ฟัง มีคนหนึ่งแสบอกหลวงปู่แหวนว่า

“เวลานี้ผมถือมังสวิรัตินับ ไม่กินเนื้อสัตว์”

หลวงปู่แหวนท่านบอก

“โอ้ววกลัวกินหญ้าตั้งนานไม่เห็นเป็นพระอรหันต์ ชักตัว”

ตอบนาคสมัย ไม่ใช่ทันสมัย ถ้าเรื่องเป็นความจริงตาม นั้น แต่การกินไม่มีความหมายในการปฏิบัติ แต่ปฏิบัติจริง ๆ มัน อยู่กับ

๑. เข้าถึงสะกิดพระศาสนาแล้วหรือยัง

๒. เข้าถึงเปลือก เข้าถึงกระดูก เข้าถึงแก่นแล้วหรือยัง เข้าถึงแก่นนี้ยังใช้ไม่ได้นะ ยังเป็นเหยื่อของอบายภูมิ จะต้องเข้าถึง พระโสดาบันเป็นอย่างต่ำ เขาวัดกันตรงนี้ อย่าไปวัดกันแค่นี้”

ผู้ถาม : “คนทำบุญให้ทานที่กินเนื้อสัตว์ กับคนทำบุญให้ทานที่ ไม่กินเนื้อสัตว์ อันไหนจะได้านิสงส์มากกว่ากันคะ...”

หลวงพ่อบอก : “านิสงส์แบบไหนล่ะ อานิสงส์ไปนรก หรืออานิสงส์

ไปสวรรค์ อานิสงส์มันมี ๒ อย่าง ทำบาปก็มีอานิสงส์ จะลงจุมนไหนแน่ ถ้าทำบุญก็มีอานิสงส์ อย่างเร็วก็ไปสวรรค์ อย่างกลางไปพรหม อย่างดีที่สุดไปนิพพาน คนที่ไม่ทำบุญเลย

แม้ไม่กินเนื้อสัตว์ก็มีสิทธิ์ไปอยู่กับเทวดาได้ มีไหมคนไม่ทำบุญเลย คนที่ทำบุญไม่กินเนื้อสัตว์ อย่าลืมว่าพระพุทธเจ้าฉันเนื้อสัตว์นะ พระที่ฉันเนื้อสัตว์ไปนิพพานนับไม่ถ้วน เขาไม่ได้กินสัตว์เป็น เขาช่อมาริณไม่มีบาป"

ผู้ถาม : "ที่ไม่กินเนื้อสัตว์ก็เพราะว่าไปมองเห็นเนื้อสัตว์แล้วมีเลือดมีคาว เลยกินไม่ได้เจ้าคะ"

ทลวงพ่อ : "อย่างนี้ไม่เป็นไร ถ้าเห็นสกปรกเป็น อาหารเปฏฐูล-
สัญญา อันนี้เป็นปัจจัยให้บรรลुพระอนาคามีหรือพระ
อรหัตต์ นี่เป็นพื้นฐานใหญ่ นะ ถ้าเห็นแบบนั้นเกิดนิพพิทาญาณ
แล้ว นิพพิทาญาณเป็นปัจจัยให้ได้พระอนาคามี ต่อไปถ้าเว้นจริงเป็น
สังขารุเปกขาญาณ เป็นอรหัตต์ คนที่จะเป็นอรหัตต์ได้ ถ้าไม่
คล่องในบทนี้เป็นไม่ได้ มี กายคตานุสสติ กับ อสุภกรรมฐาน
เป็นพื้นฐาน"

พระพุทธเจ้าและพระสงฆ์ในสมัยพุทธกาล ไม่เสวยและ
ฉันเนื้อสัตว์ เป็นต้น

๑. ต้องไม่ฉันเนื้อสัตว์ ๑๐ ประการมีเนื้อมนุษย์ เป็นต้น

๒. เนื่อนั้นจะต้องเป็นปวัตตมังสะ คือที่เขาขายแกงกิน
กันตามปกติของเขา โดยพระไม่ได้เห็น ไม่ได้ยิน ไม่ได้รังเกียจสงสัยว่า
เขามาเนื้อเขาจะจงถวายน

๓. ก่อนการฉันอาหารเนื้อทุกคราว จะต้องพิจารณาเสีย
ก่อนเพื่อป้องกันไม่ให้ฉันเนื้อต้องห้ามข้างต้น

ปัญหาการเข้าทรง

ผู้ถาม : “หลวงพ่อกะ อยากจะกราบเรียนถามว่า ผีที่เข้าทรง
มันมาเข้าทางไหนคะ?”

หลวงพ่อกะ : “คุณให้เข้าทางไหนล่ะ ฉันไม่เคยเห็นเข้าใครเลยนี่ ถ้า
เข้าไป همینชีวิตาย”

ผู้ถาม : (หัวเราะ)

หลวงพ่อกะ : “นั่นเขาไม่ได้เข้า เราใช้ศัพท์ผิดเองต่างหาก เขาอยู่
ข้างนอก แต่เขาใช้กำลังจิตบังคับคน ฉันเคยเห็น
เขาอยู่ข้างนอก อย่างเป็นผีเข้าก็ดี เจ้าทรงก็ดี เขาอยู่ข้างนอก ถ้า
เป็นเทวดาเขาอยู่สูงกว่า เขาใช้กำลังจิตบังคับ คือกำลังจิตคนนั้นสู้
ไม่ได้

คุณจะเห็นว่าคนที่ผีเข้าก็ดี คนที่เข้าทรงก็ดี พวกนี้
ตกใจง่าย จิตใจอ่อน ถ้าไม่ตกใจง่าย จิตใจอ่อน ไม่มีทางเข้าได้
เราใช้ศัพท์ว่าเข้า แต่ความจริงเขาไม่ได้เข้า”

ผู้ถาม : “แล้วทำไม จะต้องมียูนิควาณอื่นเข้ามาแทรกแซง ขอ
ให้เป็นร่างทรง ทำไมต้องเป็นแบบนี้...?”

หลวงพ่อกะ : “ถามว่าทำไมจะต้องมาทรง ฉันไม่ได้เป็นคนนั้น ฉัน

ไม่รู้ละ ต้องให้ตยเสียก่อน แต่ว่าการทรงนี้เรตต้อง
 สงเกตนะ ที่เขมอเข้าทรงเรอย่ไปด่าหนิว่าเขมอไม่ดี หรือว่เข
 ทรงเรอย่เพ่งชมเขว่ดี ต้องดูเหตุผล คือว่เหตุผลที่เขพูดออก
 มอ เขสั่งออกมอจะมีผลตมที่เขพูดใหม่ เพราะว่พวกที่เขมอ
 ทรงเป็นคนหลยชั้นถ้เป็น อสุรกาย หรือ สัมภเวสี นี้เขก็มี
 ความสมรถตมที่เขสมรถ เขรู้ได้แต่ว่มนระยะสั้น ๆ และ
 ถ้เป็น อกาศเทวดอ เขจะมีควมสมรถสูงกว่มนั้น และถ้เป็น
 พรหม ก็มีควมสมรถสูงกว่

เรอจะสงเกตได้ว่ถ้เป็นพรหม เขจะมอเฉพาะวัน
 ถ้มวันนั้นเขาจะบอวันไหนเขาจะมออีก แต่เขมอม่ทุกวันและใช้
 เวลนอย เขพูดนอย

สมมุติว่เขาจะมอรักษาโรค เขาจะบอเลยว่ วันนั้น
 จะมีคนเป็นโรคอะไรมอ เขาจะเตรียมยอไว้เลย แล้วถ้วันที่เขบอ
 ม่อมา ย่อไปเชิญเขนละ เขมอม่มา

ที่นี้คนทรงที่มีเทวดอและพรหมมอทรง อันนี้ก็มีแทรก
 ได้เหมือนกัน เราก็มอโทษคนทรง เพราะคนทรงเป็นคนใจอ่อนคือ
 ใครเข้ก็ได้ง่าย ๆ บงที่พอเริ่มเชิญเทวดอประจ้หรือพรหมประจ้
 ตัวแทรกมนมอก่อน เคยถมเหมือนกันว่ทำมอปล่อยเขเข้มอ
 เขเข้ไปแล่นนี้ เขก็เครพกันอยู่แล่ว เขเกรงใจเหมือนกัน แต่
 ตัวแทรกนี้เขก็มีควมสมรถ ้วยใช้มอสบยเขก็รักษาได้ ถม
 อะไรเขก็บอได้ เขมีสภพเป็นทิพย์เหมือนกัน”

ปัญหาเครื่องรางของขลัง

และพระบรมสารีริกธาตุ

ปัญหาเรื่องนี้ได้นำคำตอบของหลวงพ่อกุมา เพื่อความกระจ่าง ของความหมายที่อยู่ในความรู้สึกของท่านพุทธศาสนิกชนบางท่าน ที่ยังเข้าใจไม่ครบถ้วนในความหมายของคำว่า “เครื่องรางของขลัง” ซึ่งในปัจจุบันนี้บางท่านมีความเข้าใจไปว่า พระที่ขอบแจกเครื่องรางของขลังจะทำให้คนติดอยู่ในวัดกว่าหลงใหลมกมาย

ปัญหานี้โดยเฉพาแก่นักเรียนนักศึกษา นามานมกันอยู่เสมอซึ่งหลวงพ่อกุมาได้อธิบายว่า

“ความมุ่งหมายในการใช้พระกลิ้งคอ โดยมากพวกเรา มักจะเข้าใจผิดกัน ที่พระท่านทำพระไว้ให้กลิ้งคอ ก็หมายถึงว่า บุคคลใดที่มีใจเคารพในพระพุทธเจ้า มีใจเคารพในพระธรรม มีใจเคารพในพระอริยสงฆ์ แต่ทว่าไม่กำลังใจที่เข้าถึงพระรัตนตรัยทั้ง ๓ ประการ ยังอ่อนอยู่ ฉะนั้นจึงได้ทำรูปเปรียบของพระพุทธเจ้าเกิดรูปเปรียบของพระสงฆ์องค์ใดองค์หนึ่งที่ดี ที่เป็นทีเคารพนับถือ ห้อยคอไว้ ถ้าหากว่าเรานึกถึงพระท่านไม่ออกจะได้นำพระขึ้นมาดู

รูปนี้เป็นรูปองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ที่ทรงแนะนำให้เราปฏิบัติดีปฏิบัติชอบตามระบอบแห่งความดีที่เรียกกันว่า “พระธรรมวินัย”

นี่ความจริงเป็นความมุ่งหมายของผู้ทำ ต้องการอย่างนี้ หมายความว่า คนที่มีพระห้อยคอ ควรจะทำใจอย่างพระหรือมิฉะนั้นคนที่มีพระห้อยคอ ก็ควรจะทำตามที่พระแนะนำให้ปฏิบัติดีปฏิบัติชอบ แต่ว่าพวกเราก็กลับมาพลิกแพลงเสีย เอาพระไปติดกับชาวบ้านเขา ไปยุให้พระตีกัน

พระที่นำมาห้อยคอนี้ พระท่านทำขึ้นมาก็ด้วยอาศัยอำนาจของพระพุทธานุภาพนะ อำนาจของพระพุทธานุภาพนี้สามารถที่จะช่วยคนที่ไม่ถึงอายุขัยให้พ้นจากอันตรายได้

ที่เรียกว่า “พระเครื่อง” อันนี้ใช้ได้ แต่ถ้าหากจะเรียก “เครื่องรางของขลัง” อันนี้ใช้ไม่ได้ พระทุกองค์ท่านทำมาไม่ใช่ของขลัง ท่านทำมาด้วยวิชาที่เขาเรียกว่า “พุทธศาสตร์” ไม่ใช่ “ไสยศาสตร์” พุทธศาสตร์กับไสยศาสตร์มีค่าต่างกัน พวกของขลังนี้เป็นไสยศาสตร์ เขาทำมาเพื่อทำลาย สำหรับพุทธศาสตร์เขาทำเพื่อการสงเคราะห์ เพื่อให้บุคคลที่มีพระประเภทนี้ไว้ถ้ามีจิตใจเคารพในคุณพระรัตนตรัย ถ้าไม่ถึงอายุขัย ถ้าอันตรายของชีวิตถึงจะเกิดขึ้นก็สามารถปลอดภัยจากอันตรายนั้นได้”

(ต่อไปนี้เป็นคำตอบปัญหาของหลวงพ่อในเรื่องนี้)

ผู้ถาม : “หลวงพ่อกะอ่านประวัติหลวงพ่อบานแล้วมีความรู้สึกว่า

ถ้าเรามีวัตถุมงคลที่มีพลังสูง เช่น ยันต์เกราะเพชร ก็ดีนะคะ ตอนที่ลาว ปล่อยของมาแล้ว ของอื่นแตกหมด แต่ยันต์เกราะเพชรนี่อยู่ไม่เป็นไร ทำให้นึกอยากได้ของที่แจ่ม ๆ อย่างนั้นค่ะ”

หลวงพ่ : “จะเอาเพชรอะไรล่ะ สีนํ้ามันก็เจ? จะไปยากอะไร

ยันต์เกราะเพชรบทเสกกับบาเขียนก็มี พระพุทธคุณถือ อิติปิ โส บทตัน แล้วก็ทุกวันต้องบูชาด้วย อิติปิ โส ๑ จบ มีพระองค์ไหนก็เหมือนกัน หรือ มีพระคล้องคอ เวลาสวด อิติปิ โส ถิ่นถึง บารมีของพระพุทเจ้า ห้องที่สองนึกถึง บารมีพระธรรม ห้องที่สามนึกถึง บารมีพระอรหันต์ทั้งหลาย พวกบูชายันต์เกราะเพชรก็ต้องใช้บทนี้เป็นประจำ ถ้าไม่ใช้ประจำฉันก็ไม่แน่ใจว่าจะคุ้มครองได้นะ”

ผู้ถาม : “ก็แสดงว่ายังมีวัตถุมงคลที่มีพลังสูงจริง”

หลวงพ่ : “มันอยู่ที่เราด้วย ทำมาได้ดีแล้ว เราดีเท่าของหรือเปล่า

ถ้าเรามีความเข้มแข็งแล้วเราก็ดีเท่าของ อย่างเขาเวรยยนต์มาให้เรา เราใช้ไม่เป็น รยยนต์ก็ไม่เกิดประโยชน์อะไรเลยใช้ไหม...เขาให้มาแล้วเราก็ใช้ให้ถูกทางด้วยก่อนที่จะใช้ก็ต้องหาน้ำมันเครื่อง น้ำมันเกียร์ น้ำมันเผอะไรพวกนี้ใช้ไหม...ก็เหมือนกัน เมื่อได้พระมาแล้ว นึกน้อมความดีของพระนึกถึงความดีของพระ ไม่มีอะไรมาก อิติปิ โส บทเดียวพอ ทุก ๆ วัน ตอนเช้าตื่นขึ้นมานึกถึงบารมี นึกถึงพระที่เราเมืออยู่”

ผู้ถาม : “บางคนห้อยพระราคาเป็นแสนก็ตาย”

หลวงพ่ : “ถ้าถึงวาระก็ต้องตาย ความจริงที่ให้มีพระคล้อยคอ ท่านมีความหมาย ให้ทำใจให้เป็นพระ ว่าเราเป็นสาวกขององค์ สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า พระพุทธเจ้าทรงสอนในหลักใหญ่ ๓ ประการ

๑. สัพพะปาปีสสะ อะกะระณัง พวกเธอทั้งหลาย จงอย่าทำความชั่วทุกอย่าง

๒. กุสะลัสสุปะสัมปะทา จะสร้างแต่ความดี

๓. สะจิตตะปริโยทะปะนัง จงทำจิตให้ผ่องใสจากกิเลส แล้วยึดถึงท้ายว่า

เอตัง พุทธานะสาสะนัง เราขอยืนยันว่าพระพุทธเจ้า ทุกองค์สอนอย่างนี้เหมือนกันหมด

นี่ท่านต้องการทำจิตให้เป็นพระ ไม่ใช่เอาพระไปติดกับ ชาวบ้าน บางทีพาพระไปจโมยเขาเสียอีก พระจโมยของตั้งแต่ ๑ บาทขึ้นไป ถือขาดหมดแล้ว พาพระไปกินเหล้าเป็นปาจิตติย์ พาพระไปเล่นการพนัน พระก็ถูกสึก ไม่ไหว ไซ้ไหมคุณ”

(และปัญหาข้อสุดท้ายเรื่อง พระบรมสารีริกธาตุ)

ผู้ถาม : “หลวงพ่ครับ กระผมมี พระธาตุ อยู่องค์หนึ่ง เราจะมีวิธีดูยังไงครับ จึงจะรู้ว่าเป็นของพระองค์จริง...?”

หลวงพ่ : “ฉันไม่ดูเลย ฉันคิดว่าจะบูชาอะไรก็ตาม ถ้าใจเรานึกถึงพระพุทธเจ้าก็ใช้ได้หมด จะมัวไปนั่งคิดธาตุอยู่ทำไม เราหองค์ท่านไมตรี ไซ้ไหม...เรามีพระบรมสารีริกธาตุอยู่

แต่ไม่นึกถึงท่านเลยจะเกิดประโยชน์อะไร

ประโยชน์จริง ๆ ก็คือว่า ถ้าเราเคารพพระพุทธเจ้า
เพียงใด นั้นผลจึงจะเกิด ถ้าเรามีอยู่เราไม่เคารพ ก็ไม่มีความหมาย
ดีไม่ดีจะเกิดเป็น การปราชัย เข้าอีกจะช่วยให้ ไขใหม่...ว่าตรง
ไปตรงมานะ

แต่ถ้าถ้าเรามีอยู่จริงเราเคารพจริงก็เป็นเครื่องยึดเหนี่ยว
ดีเหมือนกัน ไม่ใช่ไม่ดี เอาอย่างนี้ดีกว่า จริงหรือไม่จริงเราก็ให้
เรานึกถึงพระพุทธเจ้าก็หมดเรื่อง ยังไง ๆ ก็ถึงพระพุทธเจ้าแน่

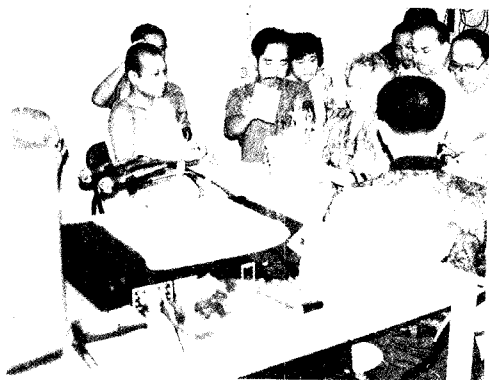
ผู้ถาม : “ถ้าหากว่าบ้านมี ๒ ชั้น แล้วเอาพระพุทธรูปไว้ข้างล่าง
ถ้ามีคนเดินผ่านชั้นบนจะเป็นไรไหมคะ ถือว่าเป็นการ
ข้ามพระพุทธรูปไหมคะ...”

หลวงพ่ : “ไม่เป็นไรหรอก เพราะเราไม่ได้ตั้งใจปราชัย ก่อนขึ้น
ก็ไหว้ ขอชมเอภัยท่าน”

ผู้ถาม : “แต่ถ้าหากเป็นพระธาตุนี้เอาไว้ชั้นล่างไม่ได้ใช่ไหมคะ?”

หลวงพ่ : “มันก็ครีอกัน แล้วแต่ถ้าหากว่าไม่มีความจำเป็นอะไรก็
เอาไว้ชั้นบนก็ดี ใจจะได้สบาย พระพุทธรูปก็เหมือนกัน แต่ถ้าเป็น
กรณีพิเศษเราเดินขึ้นไปโดยไม่ตั้งใจปราชัยก็ไม่เป็นไรนะ”

บุญถวายสังฆทาน

เรื่องเผาตามประเพณีจีน (กงเต็ก) มีหมอที่จังหวัดพิจิตร
หมอผู้หนึ่งนะ แกเคยไปเจริญพระกรรมฐานที่วัดฯ พ่อเป็นจีน
เวลาพ่อแกตาย แกทำบุญเต็มทั้งที่ทั้งประเพณีไทยและประเพณีจีน

ปรากฏว่าวันหนึ่งแกนั่งเจริญพระกรรมฐานอยู่ เตี้ยก็
มาบอกแล้ว

“อีหนู ดึกซึ้งเข้า รอยนงค์หรือเบงค์ซึ้งแล้วที่มึงเผาไปกูไม่
ได้รับเลย ผิดเขาไม่ซึ้งซึ้งแล้ว”

แกก็ถามว่า “จะให้ทำอย่างไรล่ะ?”

เตี้ยบอกว่า “ถวายสังฆทานให้กูก็แล้วกัน ที่เืองทำบุญ
ไปครั้งนั้น เตี้ยไม่ได้รับเลย และเืองก็ไม่ได้บุญด้วย แต่ที่เตี้ยไม่
ตกนรกเพราะเตี้ยนึกถึงพระพุทเจ้าอยู่”

ลูกสาวถามว่า “จะเอาอะไรบ้าง”

เตียบอกว่า “ถ้ามีพระพุทธรูปหน้าตักกว้าง ๕ นิ้วขึ้นไป
ไปเตียจะมีรัศมีกายสว่างมาก เพราะเขาตาหรือพรหมเขาถือความ
สว่างของร่างกาย ไม่ได้ดูที่เครื่องแต่งตัว ถ้ามีผ้าจีวรด้วย เครื่อง
ประดับของเตียจะสวยขึ้นกว่าเดิม และถ้ามีอาหารด้วย ความเป็น
ทิพย์ของร่างกายจะดีกว่าเก่า”

แล้วแกขึ้นรถมาที่นี้มาขอถวายสังฆทาน ก็บอกแกถาม
จะถวายสังฆทานที่ไหนก็ได้ แกก็ไม่ยอม ถามว่าทำไมไม่ถวายวัด
ใกล้ ๆ แกตอบว่าไม่ไว้ใจ กลัวเขาจะเอาพระพุทธรูปไปขายก็เลย
มาถวายที่นี้ แกถามว่า เตียดีขึ้นหรือไม่ ก็ตอบว่าเป็นเรื่องของคุณ
ต้องสัมผัสกันเอง เวลาทำสมาธิให้ทำใจปักติ้อย่าไปนึกถึงเตีย จิต
พุ่งชนมันจะไม่เห็น แกก็พยายามทำใจแบบนั้น

ตอนเช้าแกก็มาบอกว่า แกดีใจนอนไม่หลับ เตียบอก
มาแพร่วสยระยับกว่าเก่า และเห็นตัวเองว่าออกไปคุยกับเตียก็
สายคล้ายเตีย เพราะว่าถวายเป็นสังฆทานให้คนตายนั้น เราเองก็
ต้องได้เต็ม ๑๐๐ % และผีต้องโมทนาจึงจะได้ บุญก็ยังอยู่ที่เราเต็มที่

ในเมื่อเราทำเองอันสูงส่งสูง เพราะกังวลน้อยบุญมาก
กังวลมากบุญน้อย ถ้าจัดงานเป็นพิเศษจะไม่ได้บุญเลย งานยิ่ง
ใหญ่เท่าไร บุญยิ่งหมดมากเท่านั้น พอเริ่มงานก็ฆ่าปลา ฆ่าเป็ด ฆ่าไก่
ฆ่าหมูมาก่อน บุญมันเข้าไม่ได้มันไม่ถูกกัน บุญเหมือนแสงสว่าง
เข้าเหมือนกับความมืด ที่ไหนมืดที่นั้นต้องไม่มีสว่าง ถ้ามีสว่างมัน

จะมีดีหรือ ถ้าเขามาไว้เยอะแยะแล้ว เราไม่ได้สั่งมันไม่มีอะไร มัน
 จำเป็นนักหรือว่าเวลาทำบุญต้องเลี้ยงเหล้ากันด้วย จะต้องฆ่าสัตว์
 พระองค์ไหนเขาสั่ง ลงทุนทำบุญทำศพหมดไป ๕-๖ หมื่น พระได้
 ไม่กี่สตางค์ ค่าอาหารพระกินไปสักกี่ช้อน มันเป็นหมิ่นหรือเปล่า
 ให้อเงินหมื่นจ่ายอะไรกันแน่ บางทีหมดค่าเหล้าไปก็พินิจไม่รู้ หมด
 ค่าเชือดไก่เชือดปลาเท่าไร อันนี้ตัวบาปทั้งนั้น ไม่ใช่เรื่องบุญ แล้ว
 อ้างว่าทำบุญ ใช้ไหม...?

การถวายสังฆทานนี้ดีที่สุด สังฆทานนี้บุญใหญ่ด้วย
 กังวลน้อยด้วย ไปซื้อพระพุทธรูปมาองค์หนึ่ง ซื้อไม่ต้องโมโห อย่า
 ไปต่ออาชลดเขามากนักก็แล้วกัน และก็มีอะไร เขาไม่จำกัด ข้าว
 ถ้วยแกงถ้วยขนมถ้วยน้ำสั๊กแก้ว เขาก็ไม่ว่าอะไร เราคนเดียวทำได้
 เลยเรียบร้อย ใช้น้ำปovidเดียวก็ไม่มี ตัวกังวลก็ไม่มี บุญก็บริสุทธิ์

และบุญสังฆทานเป็นบุญใหญ่มาก ที่พระพุทธเจ้าบอก
 ว่าทำบุญกับท่าน ๑๐๐ ครั้ง มีผลไม่เท่ากับถวายสังฆทาน ๑ ครั้ง
 แล้วลงทุนก็ไม่มาก กังวลก็ไม่มี

ส่วนการอุทิศส่วนกุศล เคยถามพระยายมท่านว่าแม้แต่
 พระที่อยู่นิพพานยังทราบการทำบุญของคน คนทำความดีนี้พระ
 นิพพานทราบแล้วท่านก็โมทนา นิพพานอยู่อันดับสูงสุดมาก ก็ไ้
 นรคนี่แค่ดูุดหมาจะโมทนาไม่ได้หรือพระยายมบอกว่า

จะเปรียบเทียบให้ฟัง สมมติว่าตัวท่านนี่นะ ผมเอาไฟ
 เผาด้วย เอาดอกดาบขวานมาฟันมาแทงด้วย เจ็บอยู่แบบนั้น ร้อน

ก็ร้อน ใครเขาส่งขนมให้กิน ท่านจะกินได้ไหม....?

ท่านเปรียบเทียบง่ายจริง ๆ รั้นไม่ได้ ร้อน ท่านก็บอกวาทุณย์เวทนามันมาก ไม่มีโอกาสโมทนา แรกมี ๒ อันดับ ชุมใหญ่กับบริวาร กับยมโลเกียนรก ถ้ายมโลเกียนรกต้องแบ่งชั้น ถ้าหนักเกินไปก็ไม่มีสิทธิ์โมทนา ถ้าปานกลางไม่หนักมากอาจจะโมทนาได้ แต่ไม่มีส่วนหลุด แต่โทษเบาลง ถ้าเบามากก็อาจจะโมทนาได้เลย โดยเฉพาะถ้าเป็นบุญสังฆทานเห็นจะสู้ไม่ไหว ถ้าถามว่าสังฆทานตั้งคนตกนรกได้ไหม ควรจะตอบว่ายังดีไม่ได้ดีกว่า...!

☆☆☆

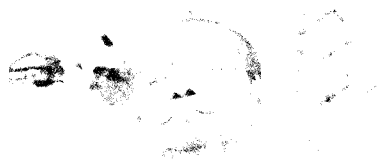
คำถวายสังฆทาน

นะโม ตัสสะ ภะคะวะโต อะระหะโต สัมมาสัมพุทธัสสะ

(ว่าพร้อมกัน ๓ จบ)

(หลวงพ่อกล่าวนำ) ข้าแต่พระสงฆ์ทั้งหลายผู้เจริญ ข้าพเจ้าทั้งหลาย ขอน้อมถวายพระพุทธานุโมทนาแด่พระสงฆ์ พร้อมด้วยของที่เป็นบริวารทั้งหลายเหล่านี้ แด่พระสงฆ์ ขอพระสงฆ์ทั้งหลายโปรดรับพระพุทธานุโมทนา ข้าพเจ้าทั้งหลาย พร้อมด้วยของที่เป็นบริวารทั้งหลายเหล่านี้ ของข้าพเจ้าทั้งหลาย เพื่อประโยชน์เพื่อความสุข แก่ข้าพเจ้าทั้งหลาย สิ้นกาลนานเทอญ

บุญพระภสธมฐาน

เมื่อปี ๒๕๐๔ อาตมาไปเทศน์ที่อำเภอสรรคบุรี จังหวัดชัยนาท มีตาอะไรหรือ อีตานี้เมื่อก่อนมาอยู่กรุงเทพฯ ขึ้นไปแก๊กมาเฝ้าอยู่ตลอด ถ้ายังไม่กลับเพียงใดแกก็ยังไม่กลับบ้าน ให้ลูกสาวเอาข้าวต้มมาถวายเช้า ตอนเพลเอาข้าวสวยมาถวาย ข้าวแกเองต้องมาอยู่ตลอดเวลา

พอแก่ตายไปแล้ว ลูกสาวก็มาหาที่กรุงเทพฯ บอกว่าอยากจะทำศพพ่อและบวชน้องชายในวันเดียวกัน อยากจะให้หลวงน้ำเป็นประธาน ก็เลยบอกว่า

เอาอย่างนี้ก็แล้วกัน ข้าเป็นประธานก็ได้ แต่ว่าถ้างานเื่องจะมีแม่แต่่นิดเดียวก็ไม่ได้นะ ข้าได้ใช้ลูกหนึ่งก็ห้ามทุบถึงเขาบอกว่าข้าไม่มีตัวก็ไม่ได้ ใจมันไป

ประการที่ ๒ เวลาจัดงานศพ ควรตั้งคนรับรองแขกให้
แทนตัวเอง ใจจะได้ไม่กังวล เวลาพระให้ศีลต้องรับศีลให้จบและ
ตั้งใจรับศีลด้วยความเคารพ เวลาพระสวดก็ต้องตั้งใจฟังพระสวด
จนจบด้วยความเคารพ เวลาถวายทานก็เหมือนกันให้ตั้งใจถวาย
ทานด้วยความเคารพ เวลาพระเทศน์ฟังเทศน์ด้วยความเคารพและ
อย่าให้มีสหายมาเข้ามาเจือปน

ประการที่ ๓ มหรสพอย่ามีแม้แต่ปีพาทย์ จงอย่ามี
ปีพาทย์กลองยาว มันทินเหล้ากัน

แกก็เอาตามนั้นจริง ๆ งานเวียนร้อย ตอนเช้าบวชน้องชาย
ตอนสายก็ชักศพขึ้นศาลา ตอนเพลเลี้ยงพระตั้ง ๓๐ กว่าองค์ มัน
เลยส่งฆทานไปแล้ว และก็ป็นสังฆทานเต็มอัตรา ถวายผ้าสบง
ผ้าไตรจีวร เขาให้ประธานเทศน์ด้วย แด่วะเทศน์ ๒ องค์ กับ
เจ้าคุณภาวนาภิรามเถระฯ

เจ้าคุณภาวนานี้แกเป็นคนพูดยาว พอเราเอร้มกบต
ไปแล้ว ๑๐ นาที แกไปว่าเดินเรื่องต่อเกือบชั่วโมงและเราก็รำคาญ
ความจริงไม่รำคาญอยากว่าก็ว่าไป เวลาเขาว่าไปเราทำใจให้สบาย
จิตเป็นสมาธิ ก็เลยนึกขึ้นได้ถึงคาถาว่า อะ...คาถามันไปไหน มอง
แล้วไม่เห็นมา มองดูรอบ ๆ พวกผีปรตมาขึ้นเต็มรอบศาลาไป
หมดเป็นแสน

เราสงสัยคาถาก็เป็นอันตราย ปกติเราไม่เคยทำบุญ
เต็มอัตรามาเฝ้าอยู่ตลอด อาหารก็ถวายเซ่งถวายเพล เหล้ายาปลา

ปึงแกก็ไม่กิน เราไม่รู้ดีตของแก ปัจจุบันเขาดี แกก็ดีมาประมาณ ๑๐ ปี ไม่ใช่เขาหรอกไปย้อนถามประวัติเก่าๆ ดู เรียกว่าใจกลับใจก็แล้วกัน ที่นี้ยังมองดูไม่เห็น องค์นั้นก็ยิ่งเทศน์ไม่จบ ก็นึกถึงท้าวมหาราช ถามว่า

“เวลานี้นายก็มอยู่ที่ไหน ถ้าอยู่ในช่วงเสวยทุกข์เวทนาอยู่ ขออนุญาตครู่หนึ่ง เวลานี้เขาทำบุญใหญ่ให้นำมา”

ถ้าเราไปเรียกเขาเลย ๆ ไม่ได้ เราไม่มีสิทธิ์เลย ท้าวมหาราชเลยใช้ลูกน้อง ๒ คนไปบอกเจ้าหน้าที่แล้วจึงนำมา ตอนนำมาแกไม่ได้เดินนำมาจูงโซ่สองข้างคนละเส้น นายก็มมาลงหน้าดาเส้ามีความทุกข์ มานั่งข้างธรรมาสน์ เรียกอย่างไรก็ไม่เงยนั่งเลย

จึงถามคนที่คุมมา ๒ คนว่า “ทำไมเป็นอย่างนี้”

เขาบอกว่า “กรรมมันหนักครับ”

ถามว่า “คนนี้เขาตัดสินใจแล้วหรือยังล่ะ?”

“ยังครับ ยังรอการตัดสินใจอยู่”

ถ้าตัดสินใจแล้วเราไม่มีสิทธิ์เหมือนกัน ถ้าลงขุมไปแล้วไม่มีสิทธิ์ รอการตัดสินใจในเมื่อนั้น ๕๐ ปีของเรา เป็น ๑ วันของเขา แกลยไปไม่นานยังไม่ได้ตัดสินใจ เดิมแกชั่วจริง แต่ปลายมือแกดี ชั่วกับดีมันก้ำกึ่งกัน จะลงนรกเลยทีเดียหรือขึ้นสวรรค์เลยทีเดียก็ไม่ได้ ต้องสอบสวนก่อน

ไอ้สองคนคุมมาถามว่า “วันนี้ลูกสาวทำอะไรบ้าง”

ก็เลยบอกว่า “วันนี้บวชน้องชาย ถวายสังฆทาน เดี๋ยว
พระ บังสกุลเสร็จเรียบร้อยแล้ว บุญใหญ่ทั้งหมด ทำไมจึงโมทนาไม่ได้”

เขาตอบว่า “ไม่มีสิทธิ์โมทนา กรรมหนัก”

จึงถามเขาว่า “บุญอะไรล่ะเขา ถึงจะได้”

เขาชี้มาที่ฉัน เขาบอกว่า “บุญพระกรรมฐานของท่าน
ช่วยได้”

งั้นก็ดีเลย ไม่ต้องลงทุน ถวายว่า “บุญที่เขาทำมาก่อน
กับบุญเวลานี้จะรวมตัวหรือไม่?”

เขาตอบว่า “รวมตัวครับ”

ก็เลยตั้งใจอธิษฐานว่า

“เออ...นายก็มั่งตั้งใจฟัง บุญใดที่ฉันเคยบำเพ็ญมา
แล้วตั้งแต่ต้นจนกระทั่งปัจจุบันนี้ ผลบุญทั้งหมดที่ฉันทำมา
จะให้ประโยชน์แก่ฉันเพียงใด ขอเธอจงโมทนารับผลบุญ
เช่นเดียวกับฉันตั้งแต่บัดนี้เป็นต้นไป”

พอเท่านั้นโชห่วยเลย ไม่ได้ปลื้ม โชห่วยเอง กลาย
จากคอกเลย แก้มลงกราบ พอกราบครั้งที่ ๓ ลูกขึ้นมาสวยอร่าม
เป็นเทวดา มีความสวยผิดปกติ เพราะบุญที่ลูกทำกับบุญเก่าอัน
ก่อนมันเข้ามารวมตัวกัน พอได้บุญอย่างใดอย่างหนึ่ง บุญก็รวมตัว
กันหมด

แล้วอีตา ๒ คน เห็นดาก็แกสหาย ก็บอกว่า

“ท่านครับผมก็อยากได้เหมือนกัน”

“เฮ้า...แกเป็นผู้คุมเขานี้หว่า แกสบายแล้ว”

“ผมไม่สบายหรอกครับ ต้องทำงานไม่มีวันหยุด เหน็ด-
เหนื่อยเรื่อย ๆ”

“พระยายมไม่เล่นงานข้าหรือ...?”

เขาตอบ “ไม่หรอกครับ ผมมีสิทธิครับ”

ถ้ามีสิทธิก็เอา ตั้งใจอนุโมทนา แกก็เป็นเทวดาบ้าง
อาตมาไม่ได้ลงทุนอะไร ก็ตั้งจิตอธิษฐานแบบเดียวกันกับที่ให้นายกิม
ผลที่สุดตากิมแกก็ไปจับลูก ทักคนโน้นคนนี้ จับคอ
เขย่าไม่มีใครเขาเหลียวดูหรอก แกเป็นผีจับเขาไม่รู้เรื่อง

นี่เป็นอันว่า อานิสงส์แห่งการเจริญพระกรรมฐาน ถ้า
เราจะทำบุญให้แก่คนตาย อันนี้มีประโยชน์มาก ประโยชน์ที่จะ
ได้แก่คนตายก็หมายถึงว่า ประโยชน์นั้นมันจะต้องถึงเราก่อน ไม่ใช่
คนตายจะมีโอกาสมาโมทนาเลย ๆ เราต้องเป็นผู้ให้เขาจึงจะได้รับ
นี้แหละเรื่องของบุญ...

“สัพพะทานัง อัมมะทานัง ชินาติ”

“การให้ธรรมเป็นทาน ชนะทานทั้งปวง”